

ПОЛ
ДОХЪРТИ

0000
0000

ЗАТАДКИ

ЕГИПЕТСКИ

ВЪЗМЕЗДИЕТО
НА

ИЗИДА

mpvd

ПОЛ ДОХЪРТИ ВЪЗМЕЗДИЕТО НА ИЗИДА

Превод: Владимир Молев

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ДВОРЕЦЪТ

Хатусу (Хатшепсут): Фараон от XVIII династия.

Сененмут (Сенмут): любовник на Хатусу, велик везир и първи министър, бивш каменоделец и архитект.

Валу: Очите и Ушите на фараона — царски обвинител.

ЗАЛАТА НА ДВЕТЕ ИСТИНИ

Амеротке: върховен съдия на Египет.

Пренхое: писар в Залата на двете истини, близък роднина на Амеротке.

Асурал: началник на стражата в храма на Маат — богинята на истината, в който се намира и Залата на двете истини.

Шуфой: джудже, слуга и довереник на Амеротке.

Норфрет: съпруга на Амеротке.

Ахмазе и Кърфей: синове на Амеротке.

ХРАМЪТ НА ИЗИДА

Импуки: върховен жрец и пръв лечител.

Тена: съпруга на Импуки, върховна жрица.

Пасер: осиновено дете на Импуки, високопоставен жрец.

Мафдет: началник на храмовата стража.

ДОМЪТ НА СУТАН

Сутан: оттеглил се от активна служба високопоставен пълководец.

Луперна: съпруга на Сутан.

Мена: главен писар.

Хеби: личен слуга на Сутан.

ВТОРОСТЕПЕННИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Надиф: офицер от пустинната стража.

Шардана: разбойник от бандата на Себаус.

Джед: разбойник от бандата на Себаус.

Хефау: ловец на змии.

Алеп: ловец на змии.

Сития: куртизанка, член на бандата на Себаус.

Сесе: известен архитект и строител.

Нетба: таванска аристократка, дъщеря на архитекта Сесе.

Рахимере: бивш велик везир на Египет, обвинен в заговор срещу Хатусу и принуден да се самоубие.

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Първата династия на Древен Египет е установена около 3100 г. пр. Хр. От тогава до началото на Новото царство (1550 г. пр. Хр.) Египет преминава през редица коренни преобразования — строежа на пирамидите, появата на градовете по течението на Нил, обединението на Горен и Долен Египет и възхода на религията, основана върху култа към Бога Слънце Ра и към Озирис и Изиди. Царството успешно се брани и от чуждите нашествия — най-вече от нахлуващите от Азия хиксози, които го разоряват.

Към 1479 г. пр. Хр. Египет е омиротворен и обединен от фараона Тутмос II: страната е на прага на нов възход и слава. Фараоните преместват столицата си в Тива; изгарянето в пирамидите е заменено с разрастването на некрополите на западния бряг на Нил, а Долината на царете се обособява като гробница на царските особи.

За по-голяма яснота си послужих с гръцките наименования на градовете и на някои други обекти — например Тива и Мемфис, а не с архаичните им египетски имена. С топонима Сакара е описан цялостният комплекс от пирамиди около Мемфис и Гиза. Освен това се спрях и на по-краткия вариант на името на царицата фараон — Хатусу вместо Хатшепсут. Тутмос II умира през 1479 г. пр. Хр., а след краткия период на несигурност и объркване съпругата му завзема властта и управлява Египет цели двайсет и пет години. Страната се превръща в могъща империя и става най-богатата държава в света.

Египетската религия също се развива: процъфтява култът към Озирис. Легендата разказва как този бог, убит от брат си Сет, е възкресен от обичната си сестра и съпруга Изиди, която ражда сина им Хор. Новите култове е трябвало да бъдат противопоставени на преклонението на египтяните към Бога Слънце като израз на желанието им за единение на многоликия религиозен ритуал. Защото за тези земи е било присъщо дълбоко страхопочитание към всички живи същества — животни и растения; потомците и реките също са били смятани за свещени, а техният повелител фараонът е бил

обожествяван като възплъщение на върховната воля, царуваща над света.

Към 1479 г. пр. Хр. египетската цивилизация намира израз на струпаните от нея богатства в религиозния живот, церемониала, архитектурата, облеклото, образованието и охолния живот. Господстващи в тази цивилизация са съсловията на воините, жреците и писарите, а изтънчеността им се долавя в словосъчетанията, с които представят себе си и своята култура. Например фараонът е Златен ястреб, хазната е Дом на среброто, военните времена са сезонът на хиената, а царският дворец е Дом на милион години. Но въпреки смайващия блясък на египетската цивилизация политиката на страната — както вътрешна, така и външна — може да бъде определена единствено като насилствена, кървава и деспотична. Тронът на върховния владетел неизменно е център на интриги, завист и люти стълкновения. Ето каква е политическата арена през 1479 г. пр. Хр., когато на нея се появява блестящата млада Хатусу.

Към 1478 г. пр. Хр. Хатусу вече е успяла да подчини критиците и враговете си — както в родината, така и отвъд границите на Египет. Тя печели голяма победа срещу царството Митани на Север и в същото време съумява да прочисти двора от противниците си, предвождани от великия везир Рахимере. Подкрепя я любовникът ѝ — хитрият и умен Сененмут, когото тя назначава и за основна фигура в управлението си. Хатусу е твърдо решена да наложи волята си върху всички слоеве на обществото и да бъде приета за царица и фараон на Египет.

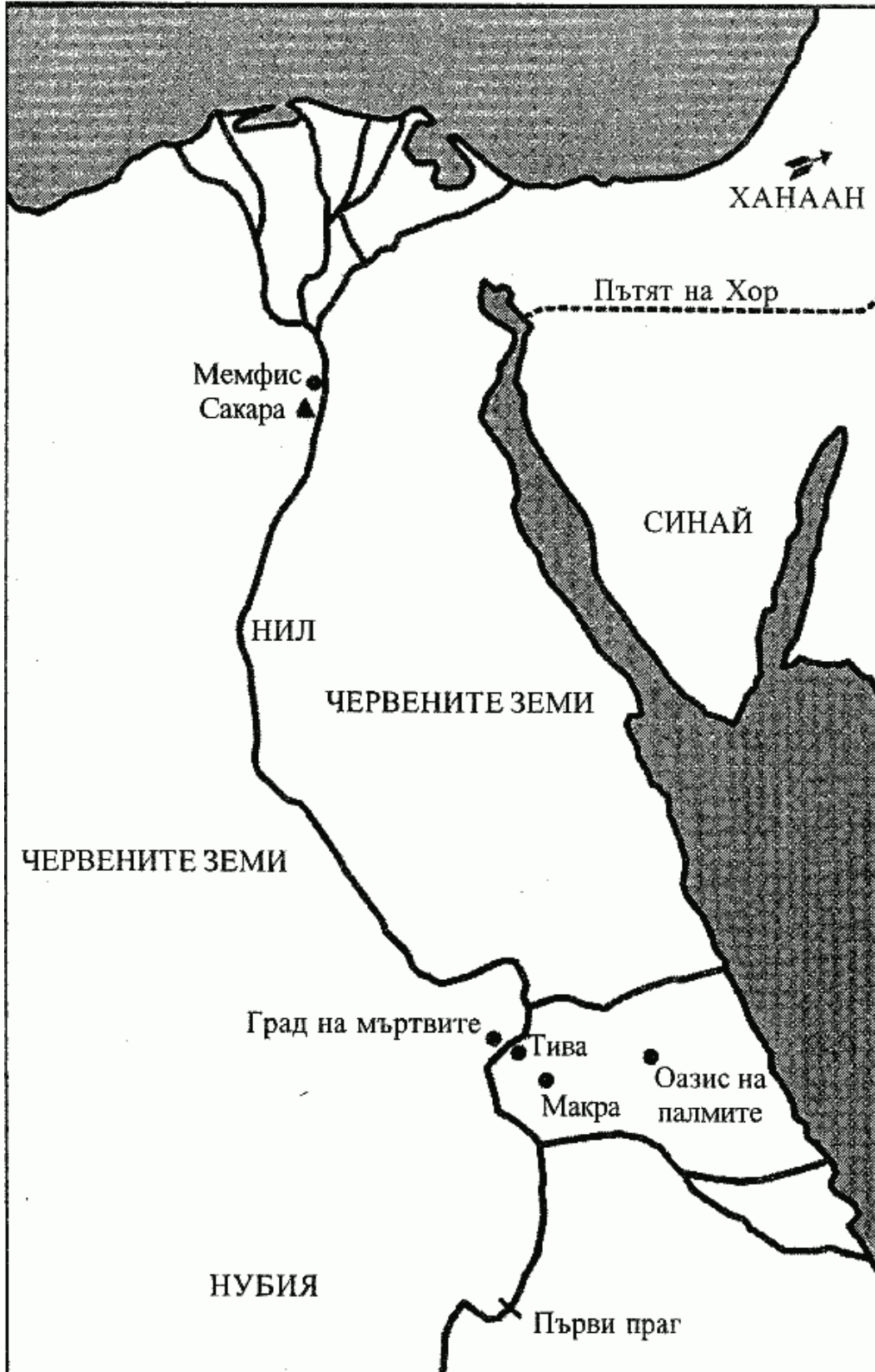
Египетското общество е дълбоко проникнато от идеята за задгробния живот. Древните египтяни не познават характерния за модерния човек страх от смъртта. За тях умирането е вълнуващо приключение, пренасяне в прекрасните владения на бог Озирис. Смъртта е „отпътуване към Далечния запад“ и за всеки египтянин е въпрос на чест да се подготви подобаващо за този нов етап от съществуването си. Пътуването е опасно и изпълнено с прежеждия; за да стигнат до „вечнозелените поля“, мъртвите трябва да преминат през подземния свят, където в Залата на справедливостта боговете претеглят душите им с Везните на истината. За древните египтяни символ на душата е сърцето. Само хората с чисти сърца може да бъдат допуснати във „вечните полета на благословените“. За да се улесни пътуването към отвъдното, за да се предотвратят евентуалните перипетии, трябва

да се спазват определени правила преди погребването: тялото да бъде балсамирано и пречистено според ритуалите на Озирис.

И в отвъдния живот мъртвият се нуждае от пари, вещи, слуги, храна и напитки и затова го погребват с всичко необходимо. В некропола на западния бряг на Нил са открити най-различни погребални дарове. Древните египтяни често посещавали гробниците в празничен ден, за да проветрят саркофазите и да подновят предназначенията за мъртвеца покъщнина. Жреците от всички храмове въртели оживена търговия със свещени амулети и скарабеи, а молитвите им били изключително важни за благополучния край на пътуването. Няма изключение от правилото, то обхваща всички — от най-бедния селянин до самия фараон. Всеки новопровъзгласен цар е бил длъжен да осигури подобаващо погребение на предшественика си, а след това да предпази саркофага му от посегателства и да осигури неприкосновеността на покойника.

Откритата през двайсетте години на XX век гробница на Тутанкамон хвърля нова светлина върху истинската стойност на съкровищата, които са се съхранявали в домовете на вечността — от алабастрови съдини до легла и колесници. Изкушението да откраднеш скъпоценна вещ е старо колкото светът, и затова напълно логично точното местоположение на гробниците се е държало в най-строга тайна. Царските архитекти с изключително майсторство са прикривали входовете към тях и дори са изграждали хитроумни капани за дръзналите да проникнат в Дома на вечността. И въпреки опасностите ламтежът към скритите богатства често е надделявал. От редица исторически сведения знаем, че един подобен нощен набег е превръщал късметлията крадец в уважаван богаташ. Естествено, проникването в гробниците, заграбването на скъпоценностите и пренасянето им са криели смъртоносни рискове. Заловеният крадец не е можел да очаква милост, грозяло го е ужасяващо наказание: изгаряне жив сред скалите над Тива или пред входа към Долината на царете. Въпреки това постоянно са се намирали достатъчно умни и алчни престъпници, за да си пробват късмета. Фараоните са гледали на тези грабежи като на пряко посегателство върху властта, величието и мощта им. Днес Долината на царете и гробниците са туристическа атракция, но по времето на управлението на Хатусу са били сцена на смъртоносна игра на котка и мишка.

Египет около 1479 година преди Христа

ПРОЛОГ

КЕР: НЕПРОГЛЕДНА ТЪМНИНА

Разбойниците в домовете на вечността не можеха да повярват на късмета си. Проникнаха безпроблемно в Долината на благородните — дълбок овраг вдясно от връх Мерецегер, Мълчаливеца, който се извисяваше над некропола на западния бряг на Нил срещу храмовия комплекс на Карнак. Стражите пред гробницата бяха лесна мишена — едно безшумно замахване с ножа или обтягането на гаротата бяха напълно достатъчни. Предводителят им бе дал точни указания и подробно описание на набелязаната царска гробница. Облечени в черно от главата до петите, се спуснаха в долината като демони и се запромъкваха по лъкатушещите пътечки. Не се познаваха помежду си, обединяваше ги едничката всевластна цел да плякосат някоя гробница и да сложат ръка върху несметните съкровища от дома на вечността на някой угоен богаташ, който отдавна бе преминал в Далечния запад.

Изпълниха задачата си и поеха обратно през окъпаната в лунна светлина долина — дълга върволица от бързо движещи се сенки, натоварени с тежки денкове. Опиянени от успеха си, бяха глухи за ревовете, ръмженето и воя на нощните зверове — лъвовете, хиени и чакали, спотайващи се в пустошта между Града на мъртвите и изпепеляващата пустиня, която се простираше чак до Вечните полета на Озирис. Мислеха, че са приключили тазвечерната си мисия, но изведнъж предводителят им спря и вдигна кинжала си. Кривна встрани от тясната пътечка и се спусна по пясъчния сипей, а изпод краката му се вдигна облак прахоляк. Долу се запровира между стърчащите канари към внимателно прикритата пролука в скалата, която пазеше входа към незнайна гробница. Водачът имитира воя на пустинна лисица и махна на останалите да го последват. Разбойниците, приели да се наричат с името на демона Себаус, дори и денем не биха се сетили да търсят тук друга гробница.

Събраха се и бързо разбиха зазидания вход. Свалиха окачените на стените насмолени факли и ги запалиха от тлеещите въглини, които

носеха в специален мангал. На трепкащата светлина тъмнееха издълбаните в скалата ниши, но разбойниците отдавна бяха загубили страха си от царството на мъртвите. Гробницата се състоеше от четири грубо изсечени помещения — едно главно и три допълнителни за съхранение на погребалните дарове. Личеше си, че е приготвена набързо. Стените бяха голи, без рисунки, липсваха обичайните кошници със сухи цветя, зидарията бе груба, без замазка. Въпреки това залата със саркофага и съседните три помещения бяха доволно пълни със скъпи предмети — изящни дъски за игра, фигури от слонова кост, седефени кутийки, столчета и масички от тиково дърво с обков от злато и сребро, гърненца с благовонни масла, ковчезета с искрящи скъпоценности, украшения, гривни и огърлици. В дъното бяха струпани скъпи оръжия — кинжали и мечове в инкрустирани с рубини ножници, голям сирийски лък. До купчинката лежеше красиво резбовано ковчеже, в което се намираха нощните гърнета, но голямата находка бе саркофагът от червен кварц, по чиито ъгли бе изрисуван уаджет, Окоето на Хор. Главатарят на разбойниците, бивш писар, се приведе над йероглифите:

— „Рахимере — прочете той с приглушен дрезгав глас, — велик везир на Египет“. Я да видим сега какво си е приготвил за отвъдното бившето величество...

Насилиха капака с лостове и го блъснаха настрани, той се стовари с трясък на пода и се напука. Вътре се откри богато украсен ковчег. Разбойниците бързо го отвориха, извадиха го и го захвърлиха безцеремонно на земята. Водачът свали красивата маска и заповяда на един от хората си да я строши, а останалите разкъсаха платното около мумията, алчните пръсти търсеха скрити скъпоценности и свещени амулети.

Предводителят се върна при саркофага. Седна на ръба, прекрачи го, внимателно се спусна вътре и се огледа. Погледът му се спря върху изящна кожена кутия. Отвори я и извади обвита в мек плат книга. Беше му заповядано да я вземе и да остави кутията отворена на пода. Изскочи от саркофага и се озърна боязливо. Подчинените му — с маски на лицата и с качулки на главите, бяха заети с методичното претърсване на помещенията, разбиване на ракли и ковчезета и пълнене на чували. Предводителят избърса потта от челото си и доволно се усмихна. Бе получил точни указания и заповеди, къде да

отиде и какво да направи, и бе запомнил и изпълнил всяка подробност. Радваше се на оказаната му висока чест. Точно преди полунощ бе отишъл в Пресъхналия оазис на север от долината, където се бе срещнал с Кетра, незнайния и тайнствен повелител на бандата на Себаус. Кетра бе останал скрит в сенките, както и предишния път на изоставения остров Кхнум северно от Тива. Говореше някак си приглушено, така че да не се разбере дали е жена или мъж. Главатарят на бандата виждаше единствено силуета и долавяше силния аромат на жасмин. Дали Кетра не бе жена? Преди няколко години щеше веднага да отхвърли тази възможност като абсурдна, но нали сега начело на Египет стоеше жена фараон. Едно бе сигурно — Кетра бе непресъхващ извор на знание за Долината на царете и за скритите в нея съкровища и благодарение на този извор всички членове на бандата бяха станали приказно богати.

Предводителят на себаусите пхна обвитата в платно книга под мишница. Чудеше се откъде Кетра бе узнал за скритата гробница — само с какви подробности, колко точно му описа как да намери пътеката между канарите, как по средата да се спусне по сипея. Видя как един от хората му изпразва пълно с перли алабастрово ковчеже. Богатствата на гробницата говореха сами за себе си. Опита се да си припомни какво знаеше за Рахимере, великия везир, който се бе противопоставил на възкачването на трона на Хатусу. След поражението му славният първенец не бе имал друг изход, освен да изпие чашата с отровно вино. Семейството му бе изпаднало в немилост и вероятно нарочно бе избрало това самотно, отдалечено място, за да защити роднината си в отвъдния живот. Имаше десетки подобни гробници, някои бяха откривани случайно, но съкровищата в повечето от тях оставаха завинаги скрити.

Предводителят се отдръпна настрана от другарите си и тайно разгърна платното. Книгата бе от здраво съшити папируси, почеркът издаваше опитен, учен писар. Зачете се внимателно и изведнъж сърцето му замря в гърдите. Припряно затвори книгата и я обви отново в платното. Факлите вече догаряха, той застана до входа на изсечената в скалата пещера и погледна навън. Блестящите на черния небосвод звезди като че ли бяха надвиснали досами върховете на зъберите. Заповедите бяха недвусмислени: след като съберяха всичко ценно от

гробницата, трябваше да се върнат веднага в Пресъхналия оазис, където Кетра щеше да ги очаква.

— Достатъчно! — извика той и се извърна назад. — Вземайте каквото сте приготвили, и да тръгваме — вдигна ръка, гривната му проблесна на приглушената светлина: — И не забравяйте: не бива нищо да задържате у себе си. Кражбата на един от нас поставя в опасност всички ни!

Останалите кимнаха мълчаливо. Кетра бе безскрупулен, при неподчинение щеше да ги накаже с жестока смърт. Излязоха от гробницата и се спуснаха по сипея. От претърпаните денкове и чували се изтърколиха дребни скъпоценности, но предводителят, вгълбен в мисли върху това, което бе прочел в книгата, заповяда да ги оставят. Сега най-важното бе бързината, утрото бе далеч, но трябваше да стигнат до оазиса, преди да се съмне. Смълчаната долина остана зад гърба им, сега се катереха сред скалите, наоколо стърчаха зловеците силуети на мрачните чукари, единственият звук в нощната тишина бяха пъшканията от тежкия товар. Вляво блещукаха светлинките на некропола, от другата страна на реката се извисяваше безформената маса на Тива.

Водачът пришпори хората си и всички покорно ускориша ход. Прочетеното в книгата го бе изплашило. Плячкосването на царските гробници вече бе предизвикало вълнения в града. Стражите и патрулите бдяха зорко, говореше се, че скоро ще пристигнат и още войски. С всеки изминал ден напрежението нарастваше. Изкачиха се на голото било и заобиколиха високите греди, на които се разпъваха осъдените престъпници. След пиршеството на лешоядите и пустинните хищници от телата бяха останали само купчина кости. Светлините на града вече не се виждаха, от тук започваха Червените земи на пустинята, но въпреки това разбойниците напредваха предпазливо, внимаваха за някой спотаен в долчинките пеши патрул или ескадрон с колесници. В нощния въздух отекваше смразяващият кръвта вой на нощните зверове.

Събраха се на билото и спряха да огледат отвисоко Пресъхналия оазис. Донесоха мангала, запалиха огън и след миг от оазиса отговориха на сигнала. Кривите ниски дървета изглеждаха черни под тъмното небе. Разбойниците се спуснаха по стръмния склон и долу се подредиха в полукръг около рушащата се стена на стария кладенец.

Изад него се показа друг член на бандата, който не бе взел участие в тазвечерната акция, а някъде сред дърветата трябваше да е Кетра. Предводителят събра плячката в средата и произволно подбра неколцина от хората си, за да бъдат щателно претърсени. След това разбойниците получиха възнаграждението си за предишните грабежи — на всекиго поравно злато, сребро и скъпоценни камъни. Неколцина бяха натоварени със задачата да отнесат новата плячка в определени скривалища в Тива. Не бяха споменати имена, нито лични домове, а ханове и кръчми. Трябваше да оставят там скъпоценностите, а по-късно някой друг щеше да мине да ги прибере и след време всички щяха да получат дела си.

Най-накрая разбойниците се разотидоха и оазисът заглъхна. Предводителят на себаусите бе получил недвусмислена заповед да остане. Той чакаше, стиснал здраво обвитата в плат книга.

— Ела! — прошепна глас в тъмнината. Водачът на разбойниците заобиколи кладенеца. — На колене! — той се подчини. Зърна неясни силуети, усети аромата на жасмин. — Носиш ли я?

— Да, господарю.

Изведнъж нечии ръце рязко измъкнаха книгата.

— Видя ли какво пише вътре?

— Не, господарю.

— Лъжеш! Отворил си я, вместо да наблюдаваш какво правят хората ти.

— Не, господарю...

Предводителят на себаусите долови лек шум, последван от звънтене на тетива. Стрелата се заби дълбоко в гърдите му — бе изстреляна от толкова близо, че ударът го повали по гръб на пясъка. От устата му шурна кръв, тялото се разтърси в конвулсии. Последните думи, които чу, преди да се удави в собствената си кръв, бе заповедта тялото му да бъде заровено дълбоко в пустинята.

Три дни по-късно мокър от пот вестоносец прелетя по Пътя на сфинксовете към Дома на милион години — двореца на Хатусу, фараон на Египет. Пратеникът, най-бързият във войската на фараона, бе покрит с прах. Изми се и се пречисти, после слугите го напарфюмираха и намазаха с благовонни масла, преди да го отведат

при везира. Той бе в залата със светлозелени стени, целите покрити с изображения на рибарчета с искрящо синьо оперение около главата, които се стрелкаха над бистри потоци или се рееха над обградени с високи тръстики вирове.

Пратеникът коленичи още на прага. Слугите дръпнаха завесите около подиума, в дъното на който върху дебели възглавници седеше едър мъж с бръснато теме, лъщящо от благовонни масла. На пръв поглед приличаше на войник, устата му бе груба, присвитите очи — пронизващи. Беше облечен в проста бяла туника, но на ръцете му блестяха скъпи пръстени. Вестоносецът се просна по очи пред платформата, докосна първото стъпало и на един дъх предаде съобщението.

Сененмут, според слуховете — любовник на царица Хатусу, го изслуша, захвърли картата, която разглеждаше, и сбърчи вежди, опитвайки се да скрие тревогата си. Сетне възнагради вестоносеца и го отпрати, а сам се запъти към терасата, където Хатусу лежеше върху обкован със сребро одър под напоен с благовонни аромати балдахин. Тя се смееше и бърбеше с прислужничките си, но щом го зърна, млъкна и ги отпрати:

— Везире?

— Открили са гробницата на Рахимере. Ограбена е, саркофагът е отворен.

Красивата керамична чаша се изплъзна от пръстите на Хатусу, която ужасена вдигна поглед:

— Не може да бъде!

— Не е само това — продължи Сененмут. — Намерена е кожената кутия, в която е била книгата. Всичко е било истина. Рахимере е отнесъл тайните си в гроба, но сега те са в ръцете на някой обикновен разбойник.

— Значи жреците от храма на Изида се оказаха прави... — Хатусу яростно стъпка парчетата от чашата. — Добре! — прошепна злобно. — Повикай Амеротке, нека дойде тук по залез-слънце. Разбойниците трябва да бъдат заловени на всяка цена. Вероятно им помага някой търговец или човек от двореца, той ще го открие...

ПЪРВА ГЛАВА

ААРАТ: БОГИНЯ НА ЗМИИТЕ

Надиф, офицер от пустинната стража, която охраняваше подстъпите към Тива, обичаше да се разхожда край Нил надвечер, когато залязващото слънце обагреше в топли цветове града и околностите. Заставаше на брега, стиснал в едната си ръка късата здрава тояга, а в другата — верижката на дресирания песоглавец^[1], присвиваше очи и вдишваше упойващия дъх на реката, ароматът на диви цветя се смесваше с вонята на гнилоч от наносите и с мириса на риба. Чуваха се виковете на рибарите, писъкът на прелитащите птици и пръхтенето на хипопотамите в далечината. Тази вечер всичко бе както обикновено. Бака, дресираната маймуна, белеше полуизгнил плод, а Надиф се взираше през реката към Града на мъртвите, където строеше гробницата си, за да бъде готова за деня, когато щеше да поеме към Вечния запад.

— Оттук не се вижда добре... — Надиф често говореше на Бака, защото го смяташе за по-умен от някои от подчинените си. — Ей там е, високо в скалите. Не е нищо особено, разбира се, но си я харесвам. Отпред има малко светилище — поне аз така му викам, а вътре — три помещения. Исках четири, но надницата на зидарите... — Надиф въздъхна. Направо не бе за вярване колко скочиха цените. Направи му впечатление едва вчера, когато имаше свободен ден и със съпругата и децата си бяха отишли до Града на мъртвите, за да купят няколко погребални ковчезета.

Стражникът вдигна глава към небето. Обиколката му трябваше да приключи по залез-слънце. Тогава щеше да се отбие за малко в помещенията за пустинната стража досами градските стени, да пие по една бира с другарите си и да се прибере у дома. Жена му бе обещала специална вечеря: печена гъска със сусам и плодове за десерт. След това щяха да изпият по бокал вино и пак да се полюбуват на ковчезетата, които бяха купили вчера. Надиф смяташе, че така е най-добре: да купи миниатюрни модели на ковчезета, за да може да ги

отнесе вкъщи и да се похвали на приятелите и съседите си какво е избрал. Държеше всичко при погребението му да подсказва на наследниците му какъв високопоставен служител в пустинната стража е бил приживе.

— А до неотдавна бях копиеносец — отбеляза на глас Надиф и дръпна синджира, за да привлече вниманието на Бака. Затвори очи. Шест години бе служил във войската при един от най-смелите пълководци в египетската армия — генерал Сутан. Под негово командване ескадронът с леките колесници устояваше на толкова изпитания в Червените земи — неизбродимата суха пустиня от двете страни на великата река. — Хайде, Бака.

Надиф се обърна и пое по пътеката. От време на време се спираше и внимателно оглеждаше гъсто обраслите с папируси брегове на Нил. Точно там се спотайваха опасностите, тъй като понякога изскачаха разбеснели се хипопотами или пък крокодили излизаха на лов на сушата. Веднъж бе попаднал на останките на някакъв пътник, който бе допуснал грешката да заспи близо до брега и речните чудовища го бяха завлекли в дълбоката лепкава кал.

— Намерихме само главата му — прошепна той. — Или по-точно това, което бе останало от нея...

Задачата на Надиф бе не да бди за крокодили и хипопотами, а да охранява богаташките домове, които се издигаха зад високите си дувари по издигнатите брегове на реката. Стражарят не спираше да им се диви. „Истински дворци“, бе казал той на жена си. Големите порти бяха от дъб, оградите — от зидан камък, а отвъд се простираха прекрасни прохладни градини с овощни дръвчета, свежи морави и спокойни езерца, охранявани с канали от реката. Той често спираше пред някои от къщите и си говореше със слугите, които го черпеха с бира, захаросани бадеми или смокини. Тук живееха най-приближените до фараона: Амеротке, върховният съдия от Залата на двете истини в храма на Маат — богинята на истината; пълководецът Сутан, под чиито заповеди бе служил Надиф, господарят Сененмут, велик везир и първи министър на младата царица, а също и даровит архитект, който сега със смел замах изграждаше облика на новия Египет.

Стражникът продължи по пътеката. Не завиждаше на богатите, но живо се интересуваше от ключите за тях. На генерал Сутан дължеше относително спокойната си задача да бди над сигурността в

този благодатен район. Надиф му беше много задължен. Да, генералът не забравяше верните си воители! Сега Надиф отговаряше за зоната между северната градска порта и големия пристан. Изминаваше маршрута по четири пъти дневно, а през останалото време се редуваше с други стражници. Проблемите бяха малко, само от време на време се срещаше някой подозрителен пришълец. Надиф бе измислил хитроумна система: бе раздал на подчинените си по една раковина, за да вдигат тревога при необходимост. Щом чуеха сигнала, слугите от богаташките къщи излизаха да помогнат с каквото могат.

Спря, вече трябваше да поема обратно. Вдигна поглед към небето, първите звезди бяха изгрели.

— Дай да повървим още малко и тогава ще се връщаме — рече той на песоглавеца, който се почеса лениво вместо отговор. Тръгнаха бавно. Бака си намери нова обелка от банан, а Надиф тихо си засвирука стара бойна песен, в която се разказваше как красивите девиси въздишат по египетските воители в строените легиони. Пееха я при прашните пустинни преходи, около лагерните огньове в самотните оазиси и в галерите при плаването отвъд Третия праг във войната срещу кушитите.

Беше потънал в спомени за славните отминали дни и затова в първия момент не реагира на виковете и писъците, които долетяха откъм една от къщите. Едва яростното дърпане и подскачане на Бака го изтръгнаха от унеса. Надиф се втурна към портата изпод палмовите и смокиновите дървета, зад която се чуваше ужасната врява. Писъците не секваха, към тях се присъединиха погребален рог и дрънчене на цимбали, обичайният сигнал за тревога. Портите на околните къщи се отвориха и слугите наизскачаха да разберат какво става.

Надиф се затича, без да щади ранения си крак. Бака опъваше верижката си. Нощта скоро щеше да настъпи, слънцето бе залязло и мракът се готвеше да обгърне света като покров. Земята щеше да изпадне в плен на червенокосия бог Сет. Високо в небето кръжеше лешояд, сладостният аромат от реката бе изчезнал, усещаше се единствено мирисът на гнилоч. Портата към дома на генерал Сутан бе открената, а пред нея се бяха скупчили слуги с факли и един надуваше с все сили раковина. Явно търсеха него. Надиф извади своята раковина и изсвири в отговор. Слугите го чуха и се втурнаха да го пресрещнат.

— Какво става? Каква е тази врява? — Надиф поспря, за да си поеме дъх, по лицето му се стичаше пот. Бака скочи напред и увисна на синджира, слугите зърнаха острите му зъби и отстъпиха.

— Елате! — махна един старец. — Надиф, трябва да дойдете веднага! Господарят...

— Генерал Сутан?

— Трябва да дойдете — повтори старецът задъхано. От къщата все още се чуваха сърцераздирателни писъци, от градината се разнесоха нови кръсъци и викове.

— Генерал Сутан... — повтори Надиф. Със свито сърце си припомни лицето на генерала, пронизителните очи, хлътналите бузи, извития ястребов нос. Старецът вече бе подкарал останалите слуги обратно, извърна се през рамо и му махна да ги последва. Стражникът влезе през главната порта. При други обстоятелства би се спрял да се възхити на разкошната градина, на високите смокини, на асмите, моравите и цветните лехи, на разноцветните беседки и езерцата. Но сега, стиснал синджира на Бака, забърза по чакълената алея към големите стъпала, на върха на които елегантна колонада отвеждаше към входа на къщата. Наоколо се щураха хора. Вътре слугите вече разкъсваха дрехите си в знак на дълбока скръб и печал. Една млада жена бе раздрала с нокти лицето си и посипваше главата си с пепел. Домашното куче се втурна срещу Бака, но песоглавецът разлютоено изкрещя и кучето подви опашка.

Минаха през малката стая за гости, покрай издигнатото място за хранене, наобиколено с удобни шарени възглавници за сядане, и през кухнята, където още се усещаше сладостният аромат на приготвените за вечеря ястия. Домакинството на генерал Сутан — съпругата Луперна, главният писар Мена, личният прислужник Хеби и другите слуги — се бе скупчило в подножието на стълбата към терасата на покрива.

— Какво става тук? — извика гръмогласно Надиф и стовари яката тояга на пода, за да привлече вниманието им.

Младата съпруга на генерала се приближи към него като сомнамбул. Беше облечена като за празненство, красивата, обилно напоена с благовонни масла перука бе прихваната със сребриста панделка, тъмните бадемови очи бяха подчертани със зелен молив. Ноктите на ръцете бяха оцветени в искрящо зелено, а устните —

начервени. Очите се бяха окръглили от страх, ръцете нервно подръпваха изящната огърлица около врата.

— Надиф! — Луперна протегна ръце и стражникът ги сграбчи. Бяха леденостудени.

— Господарке, какво се е случило?

Тя посочи към стълбите.

Надиф мина покрай нея. Хеби и Мена явно бяха в шок. Слугата се опита да го спре, но той го отблъсна и продължи нагоре. Стълбата бе досами вратата на кухнята. Той бавно се заизкачва, Бака неохотно го следваше. На последното стъпало спря и огледа елегантната тераса, обградена с жив плет. Видя дълъг креват, покрит под балдахин, няколко красиви полирани масички и столчета от акациево дърво. По ъглите бяха разположени саксии с цветя. Във въздуха се усещаше сладостният аромат на син лотос. Фитилите в разноцветните лампи трепкаха на вечерния бриз. В сумрака различи писалище, а до него — маса с кана вино и чаши. Понечи да се обърне и едва сега съзря проснатото пред леглото тяло, замотано в чаршафи. Беше генералът! Надиф го разпозна по жилестите ръце и високите ботуши, с които Сутан не се разделяше никога. Винаги бе отказвал да носи сандали и чехли, както подобаваше на мирен човек.

— Внимавайте! — обади се някой зад него.

— За какво да внимавам? — сопна се Надиф.

— За змиите.

Кракът на Надиф, устремил се към последното стъпало, замръзна във въздуха. Сега разбираше защо Бака бе толкова неспокоен. Стисна още по-здраво верижката на животното и се опита да си припомни наученото в пустинята. Стоеше неподвижен като статуя, само погледът му шареше в сумрака. В първия момент не видя нищо, но след това чаршафът на пода помръдна и стражникът едва потисна вика си. Изпод платното се показа дълга усойница и пропълзя към подносите с храна на пода. Изведнъж осъзна, че смъртоносните гадини са плъпнали по цялата тераса. Сенките се раздвижиха, изпод леглото изпълзяха още змии.

Беше видял достатъчно, за момента нищо повече не можеше да направи. Надиф се спусна по стълбите. Спомни си с каква омраза и презрение старият пълководец се отнасяше към всички влечуги.

Неприязънта му към змии бе станала пословична в цяла Тива. Надиф върза синджира на Бака за една халка на стената и попита:

— Кой се е качвал горе?

— Аз... — Луперна се бе посъвзела от шока, но продължаваше да плаче, сълзите се търкаляха по красивото лице и размазваха боите. — Чух писъците — ръката ѝ несъзнателно се стрелна към устата, проблеснаха лакирани нокти. — Тъкмо мислех да се кача при него, както обикновено, и чух ужасните писъци. Изтичах насам, Хеби бе на пост при стълбата. Качих се... по-точно — и двамата се качихме. Съпругът ми седеше на ръба на леглото, ръцете и краката му се тресяха, не можеше да помръдне. Една змия се бе покатерила тук — посочи лявото си рамо, — а друга се бе увила около крака му. Сутан ме гледаше... Гледаше ме и пищеше.

— А вие? — извърна се към подпухналия писар Надиф.

— Аз бях в кабинета на господаря — отвърна Мена. — Бях запалил лампата и изчислявах колко масло сме получили от...

— Добре, добре, прескочете подробностите — прекъсна го стражникът.

— Ами тогава чух писъците. Господарят мъртъв ли е?

— Не знам.

Надиф се обърна към Хеби, висок красив мъж на средна възраст. По обветреното лице и изправената стойка си личеше, че е бил войник.

— Ти си личният прислужник на генерала, нали така?

— Служа му от двайсет години, в мир и във война.

Стражникът внимателно го огледа — лицето бе изпито, бузите — леко хлътнали, носът очевидно бе чупен и зараснал накриво. Връхчето на дясното ухо бе откъснато, перуката не успяваше да прикрие грозния белег, който се спускаше от ухото към шията. Хеби долови погледа му и докосна белега:

— Спомен от един либиец. Бяхме на поход на Запад в пустинята, той посече ухото ми, но после аз му отрязвах члена и го принесох в дар на боговете на жертвенатаклада.

— Аха — измърмори Надиф и отстъпи крачка назад. — Защо никой не се е опитал да направи нещо?

— Заради змиите. Качването на терасата е равносилно на мигновена смърт, а съм сигурен, че не това иска господарят.

Нещо в цялата работа го смущаваше. Надиф беше виждал как се държат хората при вестта за внезапната смърт на приятел или роднина, и знаеше, че при всеки реакцията е различна. Някои изпадаха в истерия, други плачеха, трети ставаха ледено спокойни. Но тези тримата тук бяха като пияни.

Нарастващата гълчава го изтръгна от мислите. Стаята бе пълна, любопитството бе привлякло дори и слуги от съседните къщи. Надиф веднага заповяда всички външни лица да напуснат, изпрати един от слугите в града да информира началниците си за случилото се и се опита да въдвори някакъв ред. Нареди да запалят огън, а слугите да обуйт високи ботуши и да облекат дебели дрехи, за да предпазят краката и ръцете си. Самият той се екипира с кожени налъми и престилка, намота около китките и дланите си грубо платно и поведе останалите, въоръжени с тояги, лопати и мотики, към терасата. В първия момент изплашените слуги отказаха да го последват, но Луперна, която вече бе начело на домакинството, им обеща богато възнаграждение и Надиф веднага се обгради с достатъчно доброволци за прочистването на змиите.

Това бе доста опасна и неприятна задача. Примамени от храната и топлината, усойниците бяха изпъзели от скривалищата си и спокойно се бяха свили на пода. Тъй като слугите бяха суеверни и смятаха змиите за божие въплъщение, Надиф се съгласи да се опитат да ги напъхат в кожени чували и да ги отнесат в пустинята. Щом стигнаха до трупа на генерала, той заповяда да го смъкнат долу и да го сложат на дивана. Луперна коленичи до него, свали перуката и бижутата си, разкъса красивата роба, загреба с шепи пепел от огнището и я посипа върху главата си, размазвайки я по лицето, гърдите и раменете. Люлееше се напред-назад, от гърлото ѝ се разнасяха сподавени ридания. Надиф свали робата на трупа.

Генералът бе доста възрастен, отдавна бе минал шейсетте, но тялото му бе слабо и стегнато. Стражарят преброи десетина ухапвания, мястото на отока бе синкавочервено. Лицето бе подпухнало, хлътналите бузи се бяха издули, по дебелите устни бе избила бяла пяна. Полуотворените очи гледаха злоещо, генералът сякаш всеки миг щеше да скочи и да започне да раздава заповеди. Надиф го помнеше в униформа, с излъскани нагръдници, с почетна златна огърлица, с

блестящите на слънцето медали за храброст. А сега приличаше на жалък старец, покосен от ужасна смърт.

От една от съседните къщи дойде лекар. Обърна трупа по корем и изсумтя:

— Най-малко петнайсет ухапвания. Но не съм експерт, специалността ми са устата и анусът.

При други обстоятелства Надиф щеше да се разсмее, но сега се тросна:

— Не е нужно да си специалист, за да преброиш ухапванията!

— Просто ви казвам — отговори спокойно лекарят. — Странно е, че генералът не се е опитал да избяга. Сякаш нарочно се е оставил да бъде изпохапал.

Надиф присви очи:

— Какво искате да кажете?

— Не се правете на глупак! — сопна се лекарят. — Твърдите, че змиите са го нападнали в леглото. Ако видите в стаята си усойница, какво ще направите?

— Ще побягна.

— А той не го е направил. Останал си е на мястото и е позволил да бъде ухапан поне още четиринайсет пъти.

— Колко време е било необходимо, за да подейства отровата?

— Няколко мига. Сигурно генералът е изпаднал в шок. Така става с плъховете. Те са като парализирани, замръзват неподвижно и змията ги ухапва отново. Виждал съм го с очите си.

— Генерал Сутан не е плъх!

Надиф му махна да го последва по стълбата към терасата.

— Няма да се кача!

— Не се дръжте като селска мома! Ще ви платят повече от богато, а и змиите вече ги няма. Освен това те са доста претенциозни и не се нахвърлят срещу всекиго.

Лекарят обидено въртна глава.

— Шегувам се — прошепна стражарят. — Последвайте ме.

Качиха се на терасата, Надиф с раздражение видя, че Хеби вече се е заел с книгата на покойния си господар, а друг слуга прибираше остатъците от храната и виното.

— Оставете всичко! — спря ги той.

Хеби понечи да възрази, но размисли и сви рамене. Слугата остави подноса върху масата. Надиф заповяда да донесат още лампи. Двамата с лекаря внимателно огледаха остатъците от рибата, хляба, плодовете и тежкото ханаанско вино в чашата и в каната. Надиф взе чашата, изля виното върху кърпа и докосна утайката с върха на пръста.

— Виж ти... — прошепна той.

— Какво? — попита лекарят.

Надиф му подаде кърпата:

— Пипнете.

Лекарят се подчини.

— Усецат се бучици — каза той. — Вътре е бил сипан някакъв прах.

Надиф внимателно огледа чашата. И около ръба се виждаха бучици.

— Може да е от виното — предположи немного уверено докторът. — Ако е от дъното на кацата, сигурно е утайка.

— Не ми се вярва — поклати глава стражарят. — Помиришете.

Пазителят на ануса се наведе над кърпата.

— А, ясно — подуши отново. — Миризмата няма как да се сбърка. И аз съм го използвал, когато бях във войската. За някои рани няма лек и в такива случаи бързата смърт е облекчение.

— И какво е това?

— Маково семе, кълна се в честта на жена си. Във виното на генерала е имало стрито на прах маково семе.

— Искате да кажете, че е бил отровен?

— Не, нищо подобно. В малки количества маковото семе пропъжда тревогите, успокоява страховете и помага да заспиш лесно. Освен това облекчава болките на тялото и в душата.

Надиф рязко се извърна. Хеби ги наблюдаваше внимателно с изопнато лице. Стражарят му махна да се приближи.

— Къде е?

— Кое?

— Маковото семе. Господарят ти е смесвал маково семе с виното, сигурно го държи в торбичка или гърненце.

— Той никога не е използвал маково семе.

Мена и Луперна се изкачиха по стълбата и дойдоха при тях.

— Генерал Сутан не смесваше маково семе с виното си, в къщата изобщо не държим мак — обяви главният писар.

— Сигурни ли сте? — попита Надиф.

— Няма маково семе в къщата — повтори Мена.

— Ако не е бил генералът, тогава кой го е направил? — стражарят се огледа. — Най-добре да претърсим.

Приблужи се до леглото. Бутна настрани леките завеси и от вътре изпадна кожена кесия. Надиф възкликна със задоволство. Кесийката бе малка, вързана със сиджимка с печата на храма на Изиди. Той я отвори и я подаде на лекаря.

— Да, стрито маково семе — потвърди докторът. — Господарке Луперна, не знаехте ли, че съпругът ви смесва виното с маково семе?

Тя поклати глава.

— Сигурно го е правел тайно — измърмори Хеби. — Той често ходеше в храма на Изиди при Дома на живота, но...

— Значи е възможно да го е смесил с виното си и тази вечер, така ли? — прекъсна го Надиф.

— Пропускате по-важния въпрос — изсъска неочаквано Мена. — Как така генерал Сутан, най-смелият сред смелите, известен с неимоверната си омраза към змиите, който настояваше всяка вечер терасата да бъде претърсвана срещу тези гадини, изведнъж се оказва изпохапан най-малко на петнайсет места?

Изведнъж всички съмнения на Надиф изчезнаха. Едва сега си даде сметка, защо Мена, Хеби и Луперна се държаха толкова странно.

— Това не е нещастен случай — прошепна той. — Спомням си историите за генерала и змиите. Това е убийство!

Лекарят нервно изтри ръце в робата си.

— Убийство ли? — възкликна той. — Дело на червенокосия Сет? Генерал Сутан бе сред най-прочутите пълководци на Египет. О, Озирис, смили се над нас! Ако това е убийство, то някой ще плати прескъпо за него!

Храмът на Изиди представляваше обширен комплекс от складове, работилници, жилищни помещения, зеленчукови и овощни градини и пасбища. В средата се издигаше светилището, посветено на богинята майка, върнала Озирис към живота след убийството му от отмъстителния му брат Сет. Храмът на Изиди бе прочут из цял Египет като оазис на спокойствието и място за лечение, тук се помещаваха

Домът на живота и Домът на знанието, в които се изучаваха целебните лекове и се полагаха грижи за укрепване тялото и душата на поданиците на фараона. Тук бе и Домът на залеза, в който нелечимо болните прекарваха последните си дни под специални грижи и наблюдение. Пациентите в него бяха на границата между живота и смъртта и там се подготвяха да поемат към Далечния запад и божествените наслади на вечнозелените поля на Озирис. Край Дома на залеза бяха разположени къщите на главните лекари и помощниците им, начетени мъже и жени, които знаеха всичко за болестите и лечението им. Но въпреки славата и богатствата жреците на Изида вярваха, че върху храма е легнала тъмна сянка.

Особено разтревожен бе главният жрец Импуки, който за десетте години, откакто заемаше високия пост, бе допринесъл за това славата на храма многократно да се увеличи. Сега той седеше в малкия си кабинет до залите за балсамиране в подземията на светилището. Дори и през деня тук бе мрачно, светлина проникваше само от тясното прозорче високо под тавана и още преди слънцето да превали зад хоризонта, се налагаше да се палят лампи и свещи. Импуки уморено си вееше с изящно ветрило и пухтеше от жегата. Искаше му се горещият сезон да отмине колкото се може по-бързо, съзвездието на кучето да изгрее на небосклона и да дойде големият разлив и пенливите буйни води на Нил да оплодят земята. Дотогава горещината щеше да е непоносима, можеше да се надява на облекчение единствено на вечерната прохлада и на полъхващия от реката ветреца, който обаче разнасяше мирис на гнилоч и тиня.

Точно в този момент обаче го притесняваше не толкова жегата, колкото провалът на Мафдет, капитана на стражата на храма, да открие изчезналите четири хесетки. Импуки изгледа мрачно седналия срещу себе си мъж. Щом се поуспокоява нещата, щеше да му заповяда да се упражнява повече и да яде по-малко. Шкембето на капитана стърчеше напред, бедрата му бяха дебели, мазните бузи — провиснали. Импуки не го харесваше. Все пак бе лекар, прочут със знанията и опита си, гордеше се, че разбира от хора, и за него бе напълно ясно, че Мафдет носи душа на убиец. Тайно сравняваше всеки човек с някое животно, птица или влечуго. Хесетките бяха красиви водни кокошчици, жреците — гъсоци, лекарите — мастифи или маймуни. А Мафдет? Той бе скорпион!

Мафдет бе опасен, бе служил при страховития генерал Сутан в Червените земи и бе получил поста капитан на храмовата стража заради ходатайството на високопоставените си покровители. Сега се бе разплул невъзмутимо на ниското столче, бе свалил украсения кожен нагръдник и бойната препаска и ги бе захвърлил до меча на пода. Краката му бяха широко разтворени и той потропваше нетърпеливо; цялото му излъчване показваше колко е недоволен, че се е наложило да се подчини на заповедта да дойде при върховния жрец. Вместо полагащото се смирено преклонение Мафдет демонстрираше пълно незачитане и това очевидно му доставяше огромно удоволствие. Погледът му нехайно обикаляше по тежките греди на тавана, по писалището, затрупано с папируси, принадлежности за писане, делвички и гърненца с лекарства.

— Съжалявам, че се наложи да ви извикам тук, капитане.

— С цялото ми уважение, господарю, не вярвам да съжалявате — погледна го право в очите Мафдет.

— Моля? — Импуки подпря лакти на писалището и кръстоса ръце, едва прикривайки гнева си.

— Вие не ме харесвате, господарю — продължи Мафдет. Гласът му бе груб, без следа от мекия тавански говор. Той обичаше да изтъква, че идва от Севера и че животът в родния му град Хенес в Делтата не е толкова лесен и спокоен, както в Тива. Обърса потта от челото си и отри ръка в мръсната роба. — Господарю, вие не ме харесвате и се опитвате да стоварите вината за случилото се върху мен.

— И защо мислите, че не ви харесвам? — Импуки се питаше защо капитанът бе повдигнал този въпрос и защо толкова настояваше да задълбава в него.

— Защото съм войник, идвам от Севера, обноските ми са груби и обичам храната и пиенето. Видял съм почти толкова лета, колкото и вие. Служих на фараона и нейния баща. Заемал съм важни ръководни постове. Бях офицер в свитата на великия везир Рахимере... — замалко не си прехапа езика. Рахимере бе в немилост, по-добре бе да не го споменава. — Бях препоръчан за този пост от главнокомандващия генерал Омендап — добави той бързо. — Върша добре работата си като капитан на стражата, нищо не смуцава спокойствието в храма на Изида.

— Наистина не ви харесвам! — не успя да се сдържи Импуки. — И то е, защото... — замълча, поемайки си бавно дъх. — Струва ми се, че вие обичате да убивате, Мафдет.

Капитанът изсумтя, поклати глава и го изгледа изпод вежди.

— И начинът, по който ме гледате, също не ми харесва — добави върховният жрец. — Що се отнася до спокойствието в храма...

Мафдет взе меча, извади го от ножницата и бавно го прибра отново — заплашителен жест, чието значение не убягна на Импуки.

— Не ви харесвам — реши да се върне на сблъсъка той, — защото обичате да убивате. Хвалите се, перчите се наляво-надясно, ядете като прасе!

— Върша ли си работата? Нещо да съм сгрешил? Някакви проблеми? Някой да е прескочил стените на храма и да е нахлул вътре? Да са откраднати скъпоценности? Поклонниците и посетителите са следени и придружавани, нали?

— А хесетките? — извика вбесено жрецът. — Четири момичета, танцьорки и певици от храма, посветени от родителите им да служат на майката богиня, девизи, които са се заклели да не напускат светилището. А вече четири от тях изчезнаха безследно.

— Ако на една млада жена ѝ се прииска...

Импуки стовари юмука си върху писалището:

— Тези момичета са посветени на богинята, а не са уличници! Някой не ги е видял да си тръгват, не са се върнали в домовете на родителите си. И според върховната жрица — Импуки изсумтя подигравателно — те са били напълно щастливи тук.

— Значи вината е моя? От къде на къде ще държите мен отговорен? Ако някой реши да се покатери през стената и избяга, какво мога да сторя?

— Поставете часови!

— Стражите и жреците вече наблюдават стените.

Импуки сграбчи ветрилото и ядосано го заразмахва пред тясното си лице. Отвътре вреше и кипеше. Мускулите на врата му бяха напрегнати, устата му бе пресъхнала, сякаш го бе брулил пустинният вятър. Притвори очи и се опита да успокои дишането си. Когато ги отвори отново, видя Мафдет да седи с кръстосани крака и спокойно отпуснати ръце, зяпайки невъзмутимо в тавана и тихо подсвирквайки си.

— Ще ви прогоня от храма — процеди Импуки. — Ще отида в двора, фараонът се вслушва в думите ми. Мястото ви не е тук, а при останалите мързеливи ветерани в хановете в Некропола и в бордеите на Тива.

— Ако го направите — Мафдет се поизправи в стола, — ще поискам аудиенция при божествената, при моя покровител генерал Сутан или при господаря Сененмут. И ще им разкажа за тайните дела в храма.

— Какви тайни дела?

— Ами, господарю... — капитанът въздъхна и потупа шкембето си, премлясквайки жадно. Изгледа с копнеж делвата край вратата. — Наистина е странно колко много хора умират тук, в Дома на залеза.

Импуки сгъна рязко ветрилото:

— Какво искате да кажете? Те са възрастни и болни, идват при нас, за да умрат, а ние се стремим да ги дарим с утеха и спокойствие в последните им дни.

— И след смъртта си те оставят богати дарове на храма — добави войнствено Мафдет.

— Не се нуждаем от парите им — отвърна жрецьт. — Те просто желаят да се отблагодарят за уменията и грижите ни. Същото е и в другите храмове, тези дарения са капка в морето.

— Има и друго...

— Какво? — жрецьт се обливаше в пот. Изведнъж сетивата му се изостриха, бръмченето на мухите над чинията с подсладени фурми като че ли се усили и дразнещият звук го накара да стисне зъби. За първи път от началото на срещата усети полъха на страха. Какво знаеше Мафдет? За какво намекваше? — Сега е моментът да кажете всичко — пое си дълбоко дъх: — А ако не, вече е време да се връщате към задълженията си. Искам незабавно да претърсите градините, горичките и всички по-закътани местенца.

— И какво ще търся, господарю? Да не мислите, че момичетата се спотайват тук и си играят на криеница?

— Всеки ден тук е пълно с посетители. Много от тях са болни — телесно и душевно. Посещават Дома на живота, правят приношения в светилищата, търсят съветите на жреците и лекарите — пое си дълбоко дъх: — Възможно е сред нас да има грешник, мъж, който обича млади жени...

— Глупости — прекъсна го Мафдет. — Уверявам ви, че хесетките са доста гласовити. Само някой да ги докосне, и писъците им ще отекнат в цяла Тива.

— Откъде сте толкова сигурен, капитане? Да не сте им посягали?

— Просто така се говори.

— Младите жени в храма са посветени на богинята майка, не са за забавление на пияни войници.

— Ще си позволя да повторя думите ви, господарю: ако ще отправяте някакви обвинения, сега е моментът. Обичам да си говоря с момичетата, закачам ги. Ако пожелае някоя от тях, ще го направя, както си му е редът.

— Слушайте ме внимателно, капитане, това е заповед. Тази вечер, вместо да си седите у дома, ще претърсите храма. Минаха месеци от изчезването на първото момиче, то може да е било жертва на свада сред самите хесетки. Страхувам се, че трябва да търсите трупа ѝ.

— През нощта? — възрази Мафдет.

— Вземете факли. Направете го под прикритието на нощта, за да не будите подозрения. Да забравим недоразуменията и острите думи. Родителите на момичетата вече са се обърнали към двореца. Лично фараонът е проявил интерес към съдбата им. Искам да претърсите градините и горичките, всички усамотени кътчета на територията на храма. Проверете дали някъде не е копано наскоро. Утре сутринта очаквам подробен доклад за това, което свършите — Импуки вдигна ръка. — Свободен сте.

Мафдет се оригна шумно. Взе кожения нагръдник и бойната препаска, стисна ги здраво, бутна назад стола, така че да изстърже по пода, и излетя от кабинета. Изскочи навън и вдигна поглед към нощното небе. Вече не бе толкова горещо, прохладният ветрец разнасяше аромата на цветята от градините. В далечината се чуваше песнопението на храмовия хор, който се упражняваше за сутрешната служба при възраждането на слънцето. Наоколо забързано се суетяха слуги. Храмът на Изиди почти никога не спеше. Трябваше да се опече хляб, да се приготви месо, да се извади вино от зимниците, да се преметат дворовете пред светилищата, да се нахранят и напоят животните — задачите бяха безчет. Най-важната бе грижата за болните в Дома на залеза, за тези, които спяха в двора пред храма, бедните и

недъгавите, жертвали спестяванията си, за да стигнат дотук в търсенето на лек.

По алеята отпред минаха групичка млади момичета с тежки черни перуки и в широки бели туники. Смееха се, разговаряха, размахваха цитри и тамбурины. Една-две го стрелнаха закачливо изпод вежди и отминаха сред облак от парфюм. Капитанът на стражата ги изпрати с поглед и пое през горичката към малката си къщичка. Отвори вратата, влезе и със задоволство вдъхна аромата на зехтин и канела, сложени в гърненца на масата. Мафдет обичаше чистотата в дома си и караше слугите да лъскаят масите, столовете, мебелите, чашите и чиниите. Във всяка стая имаше стъкленици с благовонни масла, той често отбелязваше, че се е надишал на миризливи кухни и походни тоалетни. Сега бе капитан на стражата, можеше да си позволи лукса да живее като оядените дебели жреци.

Влезе в банята, където подът бе покрит с камъни, с дебел парцал вдигна тлеещия мангал и се върна в стаята. Остави го на масата, свали капака и внимателно раздуха въгленчетата. След няколко секунди се разгоря буен пламък. Мафдет запали лампите, върна мангала в банята, изми ръцете и лицето си в леген с вода, в която бяха наkisнати ароматни билки, и се избърса в чиста кърпа. Прислугата идваше само през деня, вечер предпочиташе да е сам. Имаше си работа, трябваше да обмисля планове, да брои пари. Сети се за върховния жрец Импуки и се усмихна, зъбите му проблеснаха като на хищник.

— Господарят Импуки иска това, господарят Импуки иска онова — изсъска той, сипа си чаша бира и със задоволство отпи, наслаждавайки се на горчивия вкус. — Само че аз знам повече, отколкото подозирате, господарю...

Представи си гневното лице на върховния жрец, как само му беше заповядал да претърси околностите на храма. Отпусна се на стола и се усмихна. Нищо подобно нямаше да направи. Ако изобщо някога се наkanеше да обикаля из градините, то щеше да е през деня. Нямаше никакво намерение да изпълнява всяка прищявка на жреца.

Допи бирата си. Беше уморен, спеше му се. В съзнанието му изплуваха думите на Импуки за хесетките и той се усмихна доволно. Още не бе забравил как младото гъвкаво тяло на едно от момичетата се извиваше под неговото... Клепачите му натежаха и той реши да подремне малко, а по-късно да продължи с пиенето. Остави чашата и

се отпусна на дългия нисък нар. Врълхлетяха го спомени: хаосът след падането на Рахимере, службата в Червените земи, където не можеше да се отпусне да заспи, едното му око винаги бе отворено, дебнеше дали в тъмнината няма да се промъкнат коварните либийци. Е, всичко това вече бе зад гърба му, сега го очакваше спокоен и богат живот. Мафдет заспа дълбоко.

Лисването на кофа студена вода в лицето го изтръгна от съня. Понечи да скочи, но откри, че ръцете са вързани над главата му, а в глезените му се впиват въжета. Опита се да извика, но напъханият в устата му парцал го задушаваше. Извърна глава. Дали не сънуваше кошмар? Не, бе в дома си, лампите все още горяха. Долови движение, от сенките край стената пристъпи неясен силует. Лицето бе скрито зад маска на чакал. Черната роба, зловещата маска, блестящите очи, жестоката муцуна и щръкналите уши напомняха градския палач. Мафдет разтърси глава, отчаяно опитвайки се да отгатне кой се крие зад маската.

— Мафдет... — гласът бе нисък и гърлен, не издаваше нито мъж, нито жена. — Мафдет, прегрешил си пред богинята.

Мафдет поклати глава, напрегна се с всички сили да разкъса въжетата около китките и глезените си, но те бяха здрави и издържаха. Опита се да се изправи, но не успя.

— Помниш ли, Мафдет? — гласът долиташе сякаш някъде много отдалеч. — Знаеш ли какво е наказанието за тези, които прегрешат пред богинята? Чака те ужасна смърт, Мафдет.

Мафдет се вираше вцепенен в чудовището от подземния свят. Усети как непознатият разкъсва туниката му. Опита се да извика, разтресе се неконтролируемо, затърчи се като змия, за да избегне удара, но ножът потъна дълбоко между бедрата.

[1] Вид дребна маймуна — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

БЕХЕН: СМЪРТОНОСЕН

Залата на двете истини в храма на Маат в сърцето на Уасет, Тива, града на скиптѐра, чакаше смълчана. Наблъсканата покрай стените тълпа бе затаила дъх, дори бе забравила обичайното си занимание — да зяпа. Никой не се възхищаваше на тъмнозелените и светлосините стълбове и колони, които в подножието бяха украсени със златисти лотосови листа, а по върховете — със сребристи аканти, и не обръщаше внимание на излъскания до блясък мраморен под, който отразяваше като огледало сребърните цветя, пеперуди и птици, изрисувани по тавана. Залата на двете истини бе дом не само на правосъдието, но и на красотата. По стените бе изобразена богинята на истината Маат в различните ѝ проявления: като красива млада жена, божествена принцеса, коленичила пред баща си Ра; като съдия в Залата на справедливостта, обградена от бога с лице на чакал Анубис и зеленокожия Озирис, с които претеглят душата и решават окончателната ѝ съдба. В други сцени бе представена като принцеса воин, гromяща създанията на подземния свят: Лайноеда, Месояда, Кръвопиеца, Кокалотрошача. Малко по-нататък бе изрисувана как държи везните на справедливостта или поднася перото на истината.

Целта на стенописите бе да напомнят на присъстващите, че се намират в залата на съда, където се оповестяват решенията на фараона и където всеки се прекланя пред безкрайната му мощ. Тук се издаваха смъртни присъди, престъпниците се изпращаха на кладите в пустинята или на Стената на смъртта край града.

Сега, в първите седмици на разлива в третата година от управлението на царица Хатусу, щеше да бъде произнесена смъртна присъда. Събралите се в съда чакаха решението със затаен дъх, току-що приключилият процес показваше здравата хватка на фараона — жена, едва навършила пълнолетие, върху управлението на Египет. Когато фараонът бе силен, никой не смееше да докосне гробниците в Долината на царете, но отслабеше ли за миг вниманието си, злото се

развихряше и започваха грабежи и погроми в домовете на вечността на отсрещния бряг на придошлата река. През последните месеци тези случаи бяха зачестили, в тях бяха замесени хора с най-различен произход и ранг. Бяха арестувани не по-малко от двайсетина души — погребални жреци, жрици на богинята Мерецегер, чието светилище бе точно срещу Некропола, търговци и войници, високопоставени чиновници. Със зачервено от гняв лице Хатусу бе свикала царския съвет и бе настояла да се сложи край на обирите. А сега човекът, натоварен да въздава правосъдие от името на фараона, върховният съдия Амеротке, щеше да произнесе присъдите. Хатусу ясно му бе дала да разбере, че той трябва да покаже на цял Египет колко здраво е стиснала юздите на Царството на двете земи.

Хатусу бе дошла в съда рано сутринта, за да му обясни какво точно се очакваше от него. Царицата изглеждаше зашеметяващо красива: безупречната кожа бе стегната, очите ѝ искряха, кръвта ѝ кипеше. От гняв не можеше да си намери място и непрестанно крачеше напред-назад, меката ѝ роба шумолеше, разноцветният шал се мяташе под акомпанимента на дрънченето на гривни и огърлици, които отразяваха светлината на факлите и лампите. Дори бе притиснала към врата на Амеротке инкрустираното с перли ветрило:

— Сигурен ли си, че са виновни? — бе попитала.

— Разбира се, божествена.

Амеротке бе приковал поглед в Уреус — двуглавата кобра, която се надигаше от диадемата, увенчала главата на Хатусу. В сегашното си състояние царицата бе по-опасна и от змия.

— Искам ги мъртви! — Хатусу прибра ветрилото, но след миг го отвори отново и настървено го заразмахва.

Великият везир Сененмут седеше с невъзмутимо лице на ниското столче и наблюдаваше как божествената му любовница се е отдала на не чак толкова божествен пристъп на ярост.

— Не бива да ви виждат, че се намесвате в делата на съда, господарке — обади се той. — Всичко свърши вече: гробниците са били ограбени, престъпниците са заловени, справедливостта ще възтържествува.

— Искам всички да го разберат. Искам дори хората в търговските градове в Делтата да осъзнаят, че съм фараон. Искам племената отвъд Четвъртия праг да треперят, щом чуят името ми.

— Те вече треперят — Амеротке се облегна на стената и кръстоса ръце. Хатусу не бе ядосана на него, просто се бе поддала на гнева. В действителност умната царица бе доволна от това, което бе сторил съдията. — Те виждат във вас могъщ владетел — занарежда той, — със силна воля, обична дъщеря на фараона, повелителка на Царството на двете земи. Вам богинята на лешоядите Некбет е дарила крилете си, вам Хор, който унищожава милиони, е покровител...

Хатусу прикри с ветрилото лицето си.

— Вам — продължи надутото като дворцов бард Амеротке — жреците на Амон, Изида и Озирис кадят благовония под песента на цимбалите и рева на тромпетите. Вам, която носите двойната корона и която говорите красиво и правдиво.

Гневът на Хатусу се стопи. Тя се разсмя, като раменете ѝ се разтрепериха, и вдигна ръка да прикрие усмивката си. Захвърли ветрилото към Сененмут и притегна ненес — тежката мантия на славата, символ на властта на фараона. Изръкопляска доволно:

— Ако някой ден решиш да станеш придворен глашатай, веднага ще те назнача. Но преди това... — Хатусу се надвеси над Амеротке и той долови аромата на прославения кифски парфюм, получаван от соковете на прекрасния син лотос. Отблизо очите ѝ бяха като на леопард, с цвета на кехлибар, от извитите в усмивка сочни устни често се изплъзваха ругатни и жестоки присъди. Вдигна облечените в червени ръкавици ръце и нежно докосна лицето на съдията. — Вече трета година съм фараон, Амеротке. Прав си, сигурно наистина ме закрилят боговете. Победих злите хиксози и бунтовните кушити, народът на Деветте лъча трепери пред мен. Корабите ми кръстосват надлъж и нашир през Голямата зелена вода на север от Делтата, бойните галери контролират Нил, колесниците навлизат все по-дълбоко в Червените земи. Войските ми копаят кладенци, изграждат крепости в оазиси, прокарват пътища и издигат паметни плочи в прослава на името ми. Завладях Пътя на Хор през Синай и заповядах на князете на Ханаан да засипят двора ми с драгоценни дарове от вино, вълна и редки дървеса. Но каква е ползата от това — тя впи нокти в бузата му, — ако не успея да защитя гробниците на близките си, на моя баща, на брат ми, на майка ми и на съпруга ми? Даваш ли си сметка, какво са направили тези нещастници? Ограбили са гробниците, осквернили са мумиите, взели са всички скъпоценности и са ги

продали като дрънкулки на пазара. Какво ще кажат князете на Ханаан, когато някой търговец им предложи скъпоценните камъни, които са били сложени за очи на мумията на баща ми? Какво ще си помислят те за мощта на Хатусу?

— Господарят Амеротке не е виновен — обади се Сененмут. — Благодарение на него злосторниците бяха издирени и заловени и днес ще получат присъдите си.

— А, да, присъдите! — Хатусу отстъпи. — Искам да бъдат оповестени и да стигнат до ушите на всички!

Щракна с пръсти към Сененмут да я последва и излетя от кабинета.

Това се бе случило преди три часа, точно преди зазоряване. Сега Амеротке седеше в облицования в тъмночервено платно трон на справедливостта, издялан от акациево дърво и инкрустиран със сребро и злато. От високата облегалка се издаваше нещо като покривче над главата му, от което се спускаха ресни и пискюли. Краката и подлакътниците бяха украсени със сложна дърворезба, така че да изграждат образа на присвит за скок лъв с женски лик — Сехмет могъщата, богинята на разрушението. Амеротке се взираше в окованите мъже и жени, охранявани от Асурал — мрачния капитан на храмовата стража, облечен в пълна церемониална униформа и стиснал в едната си ръка меч, а в другата — пика. До Асурал се бяха подредили други стражи, а отвън чакаха колите на смъртта. На възглавничка в краката на Амеротке бе коленичил Валу — Очите и ушите на фараона, царски обвинител и пазител на диадемата на крокодила. Амеротке знаеше ритуала наизуст. Валу щеше да поиска справедливост, да настоява за смъртни присъди за всички, които бе изправил пред богинята Маат.

— Чуйте присъдата! — Амеротке взе ритуалната гега и млатилото и кръстоса ръце, както правеше фараонът, когато произнасяше решенията си. — Делата ви са грешни и по хорските, и по божиите закони. Дръзнали сте да нахлуете в свещените домове на вечността, разбили сте саркофазите и ковчезите на богопомазаните, ограбили сте съкровищата, обезпокоили сте мъртвите.

Съдията замълча, сред тълпата се разнесе сподавен шепот — да, това бе истинското престъпление, не кражбата, а нарушаването на

покоя на мъртвите. Оскверняването на тялото оскверняваше и неговото ка в отвъдния живот.

— Палили сте мумиите, за да си светите, изгорили сте като факли балсамираните тела на децата на богопомазаните — Амеротке огледа подсъдимите без капка жалост: неотрадна купчинка, в която почти не можеха да се различат мъжете от жените, телата на всички бяха еднакво белязани от мръсотията и мъченията в затворническата тъмница, а разпокъсаните дрипи не прикриваха белезите и раните. Съдията подаде папирус на Валу: — Тук са имената на затворниците. Десетима мъже ще бъдат изгорени живи в Долината на царете, а до тях ще бъдат погребани живи жените. Останалите ще бъдат оковани на Стената на смъртта.

— А ограбените скъпоценности? — попита обвинителят.

— Заловеното ще бъде запечатано и донесено тук, в храма на Маат. След като бъдат пречистени и прегледани от господаря Сененмут, скъпоценностите ще бъдат върнати по местата им.

Неколцина от затворниците се разплакаха, няколко се опитаха да протестират. Асурал и останалите стражи започнаха да им запушват устата.

— Такава е волята на фараона — продължи Амеротке. — А сега нека решението бъде изпълнено.

Валу се усмихна, дебелилото му лице лъщеше от задоволство. Изправи се на крака, поклони се на съдията, който толкова бе улеснил работата му, и отстъпи назад. Махна на Асурал и заповяда да натоварят затворниците в очакващите отвън коли на смъртта.

Амеротке остави гегата и млатилото върху малката масичка, където лежаха Книгите на правосъдието. Съдебната зала започна да се изпразва. Той свали тежките почетни знаци: красивия нагръдник от червеникав халцедон, гривните, пръстените и огърлицата на справедливостта. Изведнъж го връхлетя смазваща умора. Беше хванал престъпниците, беше доказал — по-точно, Валу бе доказал, — че са виновни за чудовищни нарушения на законите. Разбираше задоволството на обвинителя, с предаването на събраните свидетелства и улики работата на обвинителя приключваше.

— Господарю? — Амеротке вдигна глава. Пред него стоеше Асурал, стиснал под мишница шлема си. — Да поставя ли преградата?

Съдията кимна. С помощта на един от подчинените си капитанът на храмовата стража вдигна тежката кедрова греда и я постави на трите подпори. Преградата разделяше трона на справедливостта от останалата част на съдебната зала и се сваляше единствено когато щеше да бъде произнесена присъда.

— Господарят готов ли е за следващия случай?

Амеротке се изправи и се приближи към младия писар, който го бе заговорил. Младежът все още не бе станал, на бедрата му почиваше подносът с принадлежности за писане. Съдията се наведе и се усмихна на Пренхое:

— Толкова голяма ли е жаждата ти за справедливост, Пренхое? Дългото писане не те ли уморява? — почука по съдинките с червено и синьо мастило. — Не трябва ли да ги напълниш? Пръстите ти не изтръпнаха ли, гърлото ти не пресъхна ли? Или жаждата ти за справедливост те накара да забравиш за всичко останало?

Останалите писари се присъединиха към закачките.

— Налага се да изчакаме — продължи Амеротке — завръщането на Валу и Асурал — той се изправи. — Почини си малко, Пренхое — посочи трона на справедливостта и масичката пред него, на която бе поставил почетните си знаци. — Но не отделяй поглед от нещата там. А къде е Шуфой?

Огледа се нетърпеливо. Слугата му обикновено винаги му бе подръка. „Немирното джудже“, както го наричаше Асурал, се втурваше при господаря си след края на всяко дело и се впускаше в разпалени коментари и на най-дребните подробности. А днес май изобщо не го бе зървал в залата.

— Нали го пратихте някъде, господарю, забравихте ли?

— Да, трябваше да занесе едно съобщение, но на две крачки от тук, а не на другия край на света. Надявам се, че не му се е случило нещо лошо.

Върховният съдия застана на прага и наостри уши, лесно щеше да различи гласа на Шуфой. Той постоянно се безпокоеше за джуджето, което му бе не само слуга, но и приятел. Шуфой беше от „носорозите“ — носът му бе отрязан заради престъпление, в което не бе виновен — и прокуден да живее сред останалите си събратя в мръсното гето извън стените на Тива, беше обжалвал присъдата си, Амеротке бе разследвал отново случая и бе открил, че е била

извършена чудовищна несправедливост. Като компенсация той го бе взел в домакинството си и джуджето му се бе отблагодарило с предано приятелство. Въпреки вида си Шуфой бе с бърз и ловък ум и не се отделяше от Амеротке и семейството му. В главата му постоянно се въртяха всевъзможни планове за бързо забогатяване, обучаваше се за лекар, продаваше билки и мехлеми, представяше се за звездоброец и дори предсказваше бъдещето. Естествено, всичките му начинания се проваляха с гръм и трясък, но перипетиите около тях будеха много смях и забавляваха околните. За съдията Шуфой бе приятна противоотрова на досадната помпозност в съдебната зала.

Амеротке искаше да обсъди няколко важни въпроса с него, а и, честно казано, наистина се страхуваше за безопасността на джуджето. Шуфой винаги го придружаваше по улиците на Тива и той бе зърнал как неколцина търговци внимателно го оглеждат. За тях той бе ценна плячка — нередко уроди като него бяха отвлечани, скришом качвани на борда на някой кораб и изпращани нагоре или надолу по реката, където ги продаваха на скитащи циркаджии като талисман или за привличане на публика.

— Не се тревожете — извика Пренхое. — Сигурен съм, че на Шуфой нищо му няма.

Амеротке се извърна към трона. Приблужи се, взе нагръдника, тежката огърлица, пръстените и гривните, прибра ги в ковчето на масата и го заключи. Притеснението за Шуфой не го напускаше, той се отпусна върху възглавниците и опъна ръце и крака, без да обръща внимание на любопитните погледи на писарите, които чакаха да ги освободи. Бяха гладни и умираха от нетърпение да се завтекат към кухнята на храма.

— Искам да видя съдията! — отекна от преддверието писклив женски глас. — Искам да видя върховния съдия Амеротке! Пуснете ме! Аз съм Нетба.

Амеротке изстена.

— Трябва да я приемете! — коленичи пред него Пренхое. — Забравих да ви кажа, господарю, но снощи сънувах странен сън. Вървахте по брега на реката. Аз и Шуфой се бяхме качили на гърба на крокодил, но той изведнъж се гмурна във водата. Мислех, че ще се удавя, но видях над мен да кръжи един ибис. Отворих очи и...

— Насън ли? — прекъсна го троснато Амеротке.

— Да, насън.

— Тогава как си отворил очи? О, няма значение — съдията го потупа по коляното. — Въведи почитаемата Нетба.

Младият писар бързо се отдалечи и след малко се върна с посетителката. Амеротке я бе виждал отдалеч и преди, но не бе разговарял с нея. Висока жена с остри черти и властно излъчване на ястреб, с блестящи очи, дълъг нос, сочни устни и леко набръчкани бузи. Ръцете ѝ бяха доста необичайни, дългите ѝ тънки пръсти напомняха пипалата на воден паяк. Беше със светлосиньо наметало и дръпната над челото качулка, тъй като не носеше перука; единственият реверанс пред повелите на модата бяха леката боя по бузите и черната линия под очите, но си личеше, че са сложени набързо, и вече бяха започнали да се размазват. Амеротке се приближи да я посрещне и тя протегна ръка, която съдията пое внимателно и приближи до устните си в знак на уважение към дъщерята на един от най-великите египетски архитекти.

— Господарю Амеротке, толкова съм благодарна, че благоволихте да ме приемете.

— Почакайте, ще поговорим насаме.

Съдията заръча на Пренхое да донесе кана сладка бира, чаши и парче ябълкова питка, след това въведе Нетба в тясната стаичка с варосани стени, която му служеше за кабинет. Обзавеждането бе простичко: писалище, ниски столчета, кресло и миндер покрай стената в дъното. Той се опитваше да поддържа ред и чистота вътре, за него това бе мястото, където можеше да се усамоти да размишлява. Любезно предложи стол на посетителката и се настани срещу нея. Размениха си обичайните любезности, докато един слуга от храма им поднесе бирата и питката. Амеротке ги посрещна с радост — гърлото му бе пресъхнало, а и не беше закусвал, тъй като пратеникът на фараона бе дошъл в дома му да го привика още преди зазоряване.

— Господарке... — той остави чашата на пода, приведе се към гостенката и докосна ръката ѝ. — Радвам се да ви видя, но все пак по какъв въпрос сте искали да говорите с мен?

— Имам правото да се обърна към вас — отвърна отбранително Нетба. — Баща ми бе удостоен с почетното звание Носител на ветрилото като награда за работата му в Долината на царете. О, колко

съм доволна, че заловихте престъпниците и вече ще се сложи край на грабежите.

Амеротке нежно стисна ръката ѝ:

— Господарке, времето напредва. Как е почитаемият ви баща Сесе?

— Почина.

— Какво?

Долната устна на Нетба потрепери:

— Пое към Далечния запад преди няколко дни. Оплакваше се от болки в стомаха и аз го заведох в храма на Изида. Той бе истински мъж, як като канара и изведнъж...

— Отдавна бе преминал шейсет сезона на разлива, доколкото си спомням.

— Но все пак бе жизнен — настоя Нетба. — Не се оплакваше от нищо, само стомахът го мъчеше от време на време. Не ми позволиха да остана с него. Настаниха го в Дома на залеза, за да го прегледат. Остана там четири дни. На петия получих съобщение, че състоянието му се е влошило. Приготвих се да отида да го видя и още не бях излязла от вкъщи, когато пристигна втори пратеник: баща ми бил починал. Когато пристигнах в храма, бе останало само да прибера тялото му. Преди да умре, той подписал и подпечатал писмо, с което оставя щедри дарове от сребро и злато на храма на Изида.

— И? — подсказа Амеротке.

— Не го вярвам, господарю! Баща ми е бил убит от жреците. Те са се възползвали от състоянието му и са го накарали да им припише богатството си.

— Но храмът на Изида се слави с лечителите и съкровищата си. Вероятно грешите, господарке. Баща ви...

— Баща ми лежи мъртъв в залата за балсамиране. Вече потърсих милост от двора на фараона — съдията едва не изстена, но успя да се сдържи. — Помолих божествената да заповяда разследване. И сега се обръщам към вас, господарю Амеротке, да проучите обстоятелствата около смъртта му и да откриете какво точно се е случило. Знам, че божествената ще ме подкрепи — Нетба се усмихна и пъхна чашата си в ръката му. — Сигурна съм, че справедливостта ще възтържествува.

— Къде е тялото на баща ви?

— В храма на Изида, в залата за пречистване. Настоявам при балсамирането да присъства и личният ми лекар — тя подсмръкна и премига, за да спре сълзите си. Въпреки арогантността и грубостта си очевидно бе обичала баща си дълбоко и бе покрусена от неочакваната му смърт.

— Обещавам да направя всичко, което е по силите ми — вдигна ръка върховният съдия.

Изпрати почитаемата посетителка до вратата, въздъхна с облекчение и отпусна колана на робата си. Целият бе мокър от пот, едва сега си даде сметка, колко е притеснен и изнервен. Но колкото и да се стараеше, умът му неотклонно се връщаше към съдбата на затворниците. Само две жени щяха да избегнат смъртта, но до края на живота си щяха да бъдат заточени в един оазис далеч на Изток. С Валу щяха да ги разпитат по-късно.

Делото вече бе приключило, присъдите бяха оповестени, но въпреки това нещо не му даваше мира. Струваше му се, че работите са по-дълбоки, че пропуска важни подробности, а и изобщо не бе успял да стигне до всемогъщата банда на Себаус, която извършваше самите грабежи — все пак вината на разбойниците бе по-голяма, отколкото на прекупвачите и укривателите на скъпоценностите. Беше споделил съмненията си с Хатусу, но тя го изслуша с половин ухо, очевидно за нея бе по-важно откраднатите вещи да бъдат възстановени. Амеротке бе пощадил двете жени — куртизанки от известни домове на удоволствията, — за да продължи разследването, а останалите престъпници щяха да бъдат екзекутирани. Но той не бе имал друг избор... Всички бяха предатели, осквернители, богохулници и дори убийци. На съвестта им тежеше смъртта най-малко на осем от пазачите на гробници, чиито трупове бяха намерени в деретата в Долината на царете.

Почукване на вратата прекъсна мислите му. Асурал, все още облечен като бога воин Монту с кожен шлем под мишница, влезе с отсечена крачка в кабинета.

— Престъпниците са предадени на палачите. Господарят Валу реши да уважи молбата ви и на всеки затворник ще бъде дадена по чаша отровно вино преди изпълнението на присъдата.

Капитанът на стражата замълча, бледото изпито лице на съдията го смущаваше. Обикновено Амеротке бе весел и жизнерадостен, а сега

се бе отпуснал в креслото като завладян от дълбока скръб човек.

— Господарю...

— Нищо ми няма, спокойно, Асурал. Но никой не заслужава такава смърт, независимо от престъпленията си.

— Те заслужават да умрат! — Асурал посочи подноса на пода: — Ще пратя някой слуга да разтреби. Трябва да хапнете нещо, най-добре печено агнешко с чаша охладено вино. Хапнете и си починете. Съдът ще възобнови работата си едва като отмине обедната жега. Имате време дори да се разходите и да подремнете малко.

Амеротке бе смутен от тази проява на загриженост и му благодари. Асурал излезе, а съдията отиде до високата плетена кошница в ъгъла. Разчупи печатите, отвори капака и извади медната кутия, в която се държаха свитъците, описващи следващите случаи.

— Горкият генерал Сутан — прошепна той. — Да умре изпохапал от змии!

Свали капака на кутията, извади свитъка, разви го и плъзна поглед по написаното. До момента почти нищо не бе установено със сигурност. Вратата зад гърба му се отвори.

— Къде се забави толкова, Шуфой?

Не последва отговор и Амеротке бавно се обърна. Джуджето никога не се промъкваше така тихо. В първия миг сърцето му замря и след това заби учестено: в кабинета бяха влезли двама убийци, облечени в черно от главата до петите, в ръцете си държаха ками. Върховният съдия отстъпи към стената, стиснал медната кутия. Единият внимателно затвори вратата с крак и двамата нападатели закръжаха около жертвата си. Амеротке бе като парализиран, не можеше да помръдне, долавяше спокойното им дишане, тихите стъпки по пода, блясъка на очите между гънките на черните маски.

— Защо? — прошепна той, опитвайки се да спечели време. — Кой ви изпраца?

— Мъртвите — изсъска иззад маската единият. — Те ще поемат към Далечния запад, но и ти ще тръгнеш след тях. За теб днес е съдният ден.

— Те са престъпници, лъжци и убийци...

— Грешещ. Те бяха наши приятели и другари.

Амеротке внезапно направи крачка напред и замахна с медната кутия. Убиецът отскочи, но в следващия миг посегна с камата.

Амеротке се извърна и парира удара. Мъжът отстъпи, но мястото му веднага зае вторият. По челото на съдията изби пот, гърлото му бе пресъхнало, едва си поемаше дъх. Убийците го дебнеха напрегнато, само да допуснеш грешка, и щяха да се нахвърлят върху него със зловещите си закривени ками, за да пронижат и разкъсат плътта му.

— Господарю! — вратата се отвори и на прага се появи слуга с поднос в ръце. Замря за миг, изтърва подноса и с писъци се втурна обратно в Залата на двете истини.

Убийците се хвърлиха в последна отчаяна атака, но страхът у Амеротке бе заменен от гняв, който му вдъхна нови сили. Той се свиваше, отскачаше, извърташе, мяташе се наляво-надясно, припомняйки си научените във войската хватки. Разбойниците постепенно отстъпваха към вратата, отвън се чуваха гласове и забързани стъпки. Очевидно мисията им нямаше да се увенчае с успех, те направиха един последен опит и изскочиха навън. Амеротке се строполи на пода и в същия момент в кабинета връхлетя Асурал, следван от още неколцина стражи. Съдията им обясни, че не е ранен, и ги изпрати да преследват нападателите, макар да съзнаваше, че е безполезно — храмът на Маат представляваше истински лабиринт от коридорчета с множества врати към дворовете и градините.

Съдията дишаше учестено, навън се вдигаше ужасна врява. Асурал викаше подкрепления, настояваше писарите и слугите да помогнат в преследването.

— Измъкнаха се — обяви огорчено капитанът, когато се върна в стаичката. — Но ето какво намерихме — подаде на съдията скарабей, на излъсканото до блясък камъче бе изрисуван коленичил стрелец с лък.

— Знакът на Себаус — прошепна Амеротке. — Бях сигурен, че отново ще се сблъскам с тях. Избрали са за свой покровител един от демоните от подземния свят. Тези наемни убийци вероятно са истинските извършители на грабежите в гробниците.

— Ранен ли сте? — попита Асурал.

— Наранено е само достойнството ми — усмихна се Амеротке. — Ама сам съм си виновен, драги ми Асурал. Толкова пъти си настоявал да поставиш охрана пред кабинета ми. Струва ми се — той се изправи, — че вече съм склонен да обмисля тази възможност.

Настани се в креслото, а Асурал заповяда на слугите да разтребят, да почистят разсипаната от подноса храна и да донесат вино и плодове. Един от стражите се върна и докладва, че са претърсили храма, но не са намерили никакви следи от нападателите.

— Те са професионални убийци — обяви Амеротке. — Появяват се и изчезват като вятъра в пустинята. Лесно е да свалят черните си наметала и да се смесят с тълпите посетители и поклонници. А сега ме оставете сам за малко.

Асурал и стражите излязоха. Амеротке чу как капитанът заповядва кабинетът и коридорът пред него да не остават и за секунда без надзор. Съдията хапна, пийна малко вино и полегна на миндера. Все още не искаше да мисли за причината, поради която бяха дошли убийците, това можеше да почака.

Едва бе затворил очи, когато вратата се отвори. Той премига и видя над себе си Шуфой. Джуджето бе като вестител на съдбата в разкъсаната си роба на скитник от пустинята, обезобразеното от жестокия белег личице бе присвито загрижено.

— Господарю, какво се е случило? Чух, че... — гласът му бе изненадващо плътен и дълбок. — Нали ви казвах да внимавате? — размаха тояжката си. — Благородната Норфрет изобщо няма да е доволна. След като имате охрана, трябва да я използвате!

— Благоверната ми Норфрет изобщо няма да научи — отсече Амеротке и допи виното си. Реши да смени темата: — Къде скита досега?

Шуфой отвори праметнатата през рамото кожена торба и извади овален черен камък, който приличаше на буца въглища. Подаде го на съдията и той изненадано възкликна — камъкът беше неподозирано тежък.

— Свещен камък, паднал от небето — забърбори Шуфой. — Идва от Далечния хоризонт, дар от боговете. Ако успея да го разбия на парченца, ще ги продам като скарабеи, които предпазват поклонниците от всички опасности.

Амеротке внимателно огледа твърдия черен камък. Постепенно се убеждаваше, че не е камък, а непознат метал. Спомни си разкази на пътешественици, че на Север хитите са намерили някакъв нов метал, който разрязва с лекота бронза и медта. Дали не ставаше дума за същия този метал? Беше чувал и истории за падащи в пустинята

огнени камъни, които дълго време след това остават горещи на пипане. Мнозина ги смятаха за свещени, за по-скъпоценни от златото.

— Купих го от един ловец на скорпиони — обясни Шуфой. — Пазарлъкът продължи няколко часа, онзи изпи кана вино, преди да се съгласи. Но, господарю! — извиси глас джуджето, очевидно прозряло опита на Амеротке да го забаламоса и да го отклони от темата за нападението.

— Добре, добре — въздъхна съдията, изправи се, завърза колана на робата, погледна стражите отвън в коридора и затвори вратата. Настани се на ниското столче, а Шуфой се покатери в креслото. За миг Амеротке спря погледа си върху грозния белег на мястото на носа и горната устна и се усмихна: — Извинявай. Прав си, Шуфой. Ако беше тук, убийците нямаше да посмеят да ме нападнат.

— Защо изобщо са искали да ви убият? — попита джуджето. — Каква е причината?

— Някой ги е наел.

— Нали вече заловихте бандата, която ограбваше царските гробници?

— Не, Шуфой, заловихме част от тях, но вероятно главатарите са успели да се измъкнат — Амеротке вдигна ръце: — От другата страна на Нил е градът на мъртвите, там се намират гробниците на богатите благородници, служителите на двора, пълководците и жреците. Отвъд него е Долината на царете, домовете на вечността, където спят вечния си сън великите фараони. Тези гробници величават славата на Египет, но същевременно представляват и безценни съкровищници. В тях са скрити ковчезета със скъпоценности, изящни кресла и легла, гърненца с парфюми, ракли с украшения, златни и сребърни слитъци...

— Да, знам много добре — прекъсна го Шуфой.

— Сега божествената — продължи спокойно съдията — е хванала здраво юздите на Египет. Тя е начело на страната, пълновластна господарка в Дома на милион години, но за да се възцари на трона, трябваше да срази множество врагове не само тук, но и отвъд границите.

— Вниманието ѝ е било насочено другаде...

— Точно така. Както и вниманието на господаря Сененмут и на останалите сановници от двора. А Египет е като градина — докато оплевиш едната леха, в другата бурените са избуяли. През изминалите

месеци е бил организиран голям заговор, в който са участвали търговци, чиновници, войници, служители от Некропола. Грабежите в гробниците са като пустинята — винаги ги е имало, но случващото се сега е много по-сериозно. Гробниците на фараоните са скрити, входовете им са известни на малцина, а дори и да влезе в тях, човек не може да намери пътя навън.

— А те са успели?

— Да, успели са. Аз се заех да разследвам престъпленията, попаднах на един алчен търговец, който се е поблазнил да продаде част от плячката в Мемфис. Арестувах него и брат му и ги пратих в Дома на смъртта, където царските инквизитори ги подложиха на мъчения и изтръгнаха истината. Двамата се пречупиха и издадоха неколцина от съучастниците си. Оказаха се замесени цели фамилии.

— И какво стана в крайна сметка?

Съдията махна с ръка:

— Видя какво се случи тази сутрин, по-точно, няма как да не си чул — престъпниците бяха арестувани и осъдени на смърт.

— Но нали не са всички?

— Не са, за съжаление — Амеротке уморено разтри лице. — Казах на божествената и на господаря Сененмут, че остават два проблема: предводителите и убийците от бандата на Себаус. При разследването открих, че главатарите са наели себаусите не само за лична защита, но и за извършването на грабежите и за пренасянето на плячката в различни градове в цял Египет.

— Значи това не е краят на играта — наведе се заинтригувано Шуфой и замалко не падна от креслото.

— Да, далеч не е краят.

Прекъсна го силно почукване на вратата — влезе господарят Сененмут. Зад него се виждаха неколцина от смелчаците на царя — личната охрана на фараона, опитни бойци, доказали уменията си в ръкопашни схватки, отлични воители, които вземаха главите на враговете си за трофеи. На главата си носеха синьо-златисти кърпи, а в герданите им проблясваше по една сребърна пчела — най-високото отличие за храброст в египетската войска.

— Господарю — поклони се Амеротке, — да не сте дошли да ме арестувате?

Войниците бяха въоръжени с бойни пики и ятагани.

— Чух за нападението — Сененмут заповяда на охраната да го изчака в коридора. — Надявах се, че вече сме приключили с този въпрос — подаде кожена торба. — А това е доказателство, колко съм грешал — докосна Амеротке по бузата: — Нищо ти няма, нали? Божествената се разтревожи.

— Добре съм — отвърна Амеротке. Посочи кожената торба. — Очевидно не си дошъл единствено да провериш как съм.

— Къде са откраднатите скъпоценности?

— Долу в подземие.

Сененмут пожела да ги разгледа и Амеротке го поведе по коридорите. Съдът започваше да се пълни отново. След като бяха заситили глада си и бяха отпочинали под сянката на дърветата в градините на храма, писарите и жреците се завръщаха за втората сесия на съда, която щеше да приключи едва при залез-слънце. Всички припряно се отдръпваха да направят път на първия везир на фараона и на върховния съдия, които, обградени от смелчаците на царя, прекосиха лъкатушещите коридори и се спуснаха по стъпалата към голямото подземие. Вратите бяха охранявани от стражи с почетните знаци на богинята Маат. Амеротке взе ключовете от дежурния, счупи печатите, отключи вратите и направи път на Сененмут.

Подземие бе дълго и с нисък таван. На светлината на закачените по стените факли се разкриха купчинки ракли и ковчезета със скъпоценности. Сененмут си тананикаше тихо, внимателно провирайки се между красивите огледала с украсени с цветни стъкълца и полускъпоценни камъни рамки, сандъчета със стъкленници с благовонни масла, ръкавици, сандали, диадеми, гривни от слонова кост, нагръдници, златни нашийници, статуетки и скарабей, обеци и гривни, ритуални нарове, инкрустирани със злато възглавнички, изящно украсени погребални ладии, посребрени свещени реликви, нощни гърнета, десетки ушебти — обкичени със скъпоценни метали статуетки, които представляваха слугите на мъртвеца. Амеротке обясни, че всяка вещ е описана, дори миниатюрните тронове и колесници. Сененмут бръкна в една кутийка с бижута и през пръстите му се посипа блестящ цветен водопад.

— Не беше трудно — допълни съдията. — Знаехме какво е откраднато, и бързо сравнихме откритите скъпоценности със скъпоценностите от списъка. В крайна сметка успяхме да възстановим

близо три четвърти от ограбеното. Някои неща бяха повредени, но след като жреците ги прекадят и пречистят, могат да бъдат върнати на законните им собственици.

Сененмут го хвана под ръка и го поведе към ниска масичка, над която пламтеше факла. Отвърза торбата и внимателно извади голям златен медальон, на който бе гравирани коленичил владетел с огърлица от истински перли около врата. Медальонът бе доста тежък, перлите бяха изключителни.

— От гробниците ли е? — попита Амеротке.

— Да, само че... — Сененмут почука с пръст по медальона — ... бе намерен не тук, а в един град в района на Амки в Северен Ханаан.

Амеротке зяпна невярващо.

— Нашият пратеник там случайно е попаднал на него. И това означава, че престъпниците са успели да изнесат част от плячката извън страната.

— Но нали има охрана по границите, митнически постове!? — възкликна съдията. — Скъпоценностите няма как да се скрият, а е изключително опасно, ако те заловят...

— Така е — отвърна сухо великият везир, гласът му отекна в подземията. — Златният медальон тежи колкото меч. Принадлежал е на дядото на Хатусу и е бил в неговата гробница. Преди няколко месеца е бил откраднат, изнесен извън границите на Египет и предложен за продан в един от ханаанските градове.

Амеротке невярващо се взираше в красивото украшение, което бе безценно по много причини.

— Можеш ли да си представиш какво означава това за божествената? Вещи на предците ѝ, най-големите скъпоценности на Египет се предлагат по пазарите в чужбина — Сененмут тежко си пое дъх. — Крадците са безкрайно арогантни. Медальонът е бил пренесен в някакъв тайник. Ако пратеникът е бил заловен от стражата по границата или от патрулиращи колесници по пътя на Хор, го е чакала сигурна смърт. Оказа се прав, Амеротке, отсякохме бурена, но корените му са все още в земята.

— При разпитите не успяхме да измъкнем никакви други имена — сви рамене съдията. — Ясно е, че самоличността на предводителите се пази в най-строга тайна. Те разполагат с подробни сведения за Долината на царете, за тайните входи на скритите гробници и за

помещенията вътре. Освен това могат спокойно да изнасят съкровищата извън пределите на Египет. Но кои са те? Единствената ни следа са двете жени, които бяха осъдени на доживотен затвор — плъзна поглед по натрупаните съкровища, вниманието му бе привлечено от изящна сребърна статуетка на готов за скок леопард. Отгоре бе позлатен, петната по кожата бяха от скъпоценни камъни, а за очи бяха сложени два големи рубина. — Но защо да разръчкват гнездото на осите, като изпратят убийци срещу мен? Като предупреждение? За отмъщение?

— Или — обади се Сененмут — защото се страхуват, че знаеш нещо, което може да те отведе при предводителите на тази скверна шайка. Помисли внимателно, прегледай записките си. Дали не си пропуснал нещо? — отдалечи се за миг и след това се върна: — А, Хатусу не само изпраща благопожеланията и молитвите си, но и има една молба. Господарката Нетба идва ли вече при теб? — Амеротке кимна. — Божествената желае да посетиш храма на Изида — Сененмут бръкна под робата си, извади свитък и му го подаде. — Интересува ни не само смъртта на бащата на Нетба, но и изчезването на четири хесетки от храма.

— Още нещо? — сопна се Амеротке.

— Да, капитанът на стражата е бил убит по особено жесток начин. Ръцете и краката му са били вързани, тестисите — отрязани, а сърцето — извадено и е бил оставен да умре от загуба на кръв.

— Мафдет! — възкликна съдията. — Така се казваше капитанът на стражата, нали? — замълча за миг.

— Името му бе споменато при разследването на грабежите. Изникна съвсем случайно, Мафдет е служил в стражата на Некропола. Освен това е бил в свитата на великия везир Рахимере. Чудя се дали няма връзка между смъртта му и делото?

— Разполагаш ли с някакви улики срещу него?

— Не, не — поклати глава Амеротке. — Просто бях направил списък с всички, които някога са служили в гарнизона в Некропола, и съм запомнил Мафдет заради връзката му с Рахимере. За поста го е препоръчал генерал Сутан, който също умря наскоро — съдията замислено прокара пръст по устните си.

— Като стана дума за храма на Изида, възможно ли е хората, които са замислили и организирали кражбите, да са високопоставени

жреци? Те присъстват при погребенията на фараоните, познават Долината на царете по-добре от мен, придружават тленните останки до самата гробница и лесно биха могли да огледат вътрешността. Дали в архивите на храма на Изиди не се пазят карти и скици?

— Възможно е. Имаш ли доказателства в подкрепа на тази хипотеза? — попита Сененмут.

— Абсолютно никакво. Нито един храм не е под подозрение, бил той на Изиди, или на Амон. Но все пак — Амеротке плесна с ръце — още при произнасянето на присъдите ми се струваше, че нещо ми се е изплъзнало...

Сененмут се отдръпна в сенките.

— Не ми се вярва да намериш престъпниците в храма на Изиди — великият везир говореше с гръб към съдията. — Божествената смята Импуки и съпругата му Тена за свои близки приятели.

— Ще го имам предвид.

— Днес следобед ще гледаш случая със смъртта на генерал Сутан, нали? — Сененмут се обърна и отново се приближи към него. — Хатусу е изключително заинтересувана от изхода на делото. За убийство или за нещастен случай става въпрос?

— Знам какъв ще е отговорът на Валу — усмихна се Амеротке. — Въпросът е как на терасата на един от великите египетски пълководци, известен с ненавистта си към змиите, са се озовали цяло гнездо усойници.

— Нещастен случай?

Амеротке разпери ръце:

— Не, господарю, подозирам, че става дума за убийство.

ТРЕТА ГЛАВА

ТЕТЕТ: УНИЩОЖАВАМ

*В ръцете си държиш скрития
пламък,
от който се ражда истината.
О, разкрий ни лика си,
Господарке на силата,
божествена щерко на истината...*

Жрецът в храма на Маат довърши хвалебствения химн в чест на богинята на истината, напръска със светена вода наоса^[1] с нейната статуя, запали двете кадилници с благовония и отвори вратичките на светилището. Коленичилият върху възглавничка Амеротке сведе глава. Молеше се сърцето му да остане вярно на истината и от устата му да излизат само справедливи присъди въпреки всички опасности и тревоги. Притисна чело о студения под. Жрецът отново окади с благовония светилището и тихо се отдръпна. Амеротке се изправи и зае мястото си в трона на справедливостта. Наосът бе зад гърба му и съдията почти физически усещаше силата на богинята.

— Съдът от Залата на двете истини — започна тържествено Амеротке — започва заседанието си. Нека тези, които търсят справедливостта на фараона, да пристъпят напред.

След обичайния ритуал съдът се зае със задълженията си за следобеда. Горещината вече бе понамаляла. Сенките в градините отвън се бяха удължили, прохладният ветрец ухаеше на цветя. Натруфен с всички почетни знаци на върховен съдия, Амеротке седеше спокойно на трона, стискайки гегата и млатилото. Докато чакаше останалите да заемат местата си, той зарея поглед през големия прозорец към ливадите на Маат, където кротко пасяха стадата питомни газели и

петнисти сърни. Вдясно от прозореца се бяха подредили писарите със сведена глава, стискайки пера над разгънатия пергамент. Бяха длъжни да запишат всяка произнесена дума. Накрая началникът на кабинета на Амеротке щеше да изготви официалния доклад с копия за Дома на милион години и за служителите на царския обвинител Валу — Очите и ушите на фараона.

Мазното лице на Валу бе разтегнато от доволна усмивка — очевидно обвинителят бе похапнал добре на обяд. Беше коленичил на възглавницата от другата страна на преградата с кръстосани върху корема ръце. От време на време изваждаше шишенце с парфюм, поднасяше го към носа си и вдишаше от аромата. В полукръг зад него се бяха настанили помощниците и слугите му: носителят на сандалите, носителят на перуката, пазителят на чукалото — Валу настояваше за специални грижи дори и по отношение на облекчаването си. Въпреки странните си привички бе истинска мангуста в човешки облик и се отличаваше с пъргав ум и услужлива памет. Приемаше произнесените сутринта смъртни присъди като своя победа, а тайната уговорка с върховния съдия да запазят живота на две от затворничките допълваше доброто му настроение. Усмихна се заговорнически на Амеротке. Съдията прикри смущението си. Денят обещавахе да бъде по-труден, отколкото бе изглеждал сутринта, а след края на заседанието го чакаше слизане в Дома на оковите в подземие на храма.

Амеротке си даваше сметка, че настоящият случай е изключително сериозен. Вдясно, отвъд преградата, бяха коленичили трите основни лица от домакинството на генерал Сутан: съпругата му Луперна, главният писар Мена и личният прислужник на покойния генерал Хеби.

— Господарю Валу, готов ли сте?

— Призовавам генерал Омендап.

Амеротке се размърда леко. Не беше трудно да разгадае замисъла на Валу. Генерал Омендап бе сред фаворитите на божествената — беше играл ключова роля в завземането на властта от Хатусу преди четири години. Сутан бе заместник на Омендап, така че на всяко посегателство срещу Сутан трябваше да се гледа като на обида срещу фараона.

Генерал Омендап, в надиплена роба и с тежък медальон от зашеметяващо сини лапис лазули, коленичи на свидетелското място

вдясно от Валу. Беше висок слаб мъж с остри черти и присвити очи. Поклони се на съдията, пое донесената от Пренхое златна кутийка с перото на истината, положи тържествена клетва и се представи.

— Добре сте дошли — обяви Амеротке. — Какво ви води при мен, генерале?

— Познавах генерал Сутан — Омендап говореше тихо, но гласът му приковаваше вниманието — още от времето, когато служеше в „Лястовиците“ — един от най-бързите и смели ескадрони на Египет. За подвизите си той бе почетен от курета — Омендап използва старата египетска дума за царския съвет. — Бе награден за храбростта си със сребърна пчела...

— Да, да — прекъсна го тактично Амеротке. — Но все пак защо сте тук?

— Преди девет години — Омендап не даде вид да се е засегнал от прекъсването — полковник Сутан командваше ескадрон колесници на Изток, в Червените земи. Преследваше шайка либийци, които нападаха селата и отдалечените оазиси. Беше приел задачата си толкова присърце, че... — всички присъстващи бяха затаили дъх и внимателно слушаха подробното описание на геройския подвиг, който мнозина в Тива смятаха за легенда. — Че когато ги връхлетяла неочаквано силна пустинна буря, изпратена несъмнено от демоните на подземния свят, Сутан се загубил. След бурята се оказало, че се е отделил от ескадрона си. Принесъл жертва пред червеноокия бог на бурята, но нямал късмет: той и кочияшът му били пленени. Либийците ги отвели в пълна със змии скалиста долчинка, която представлявала нещо като тесен тунел, сякаш изсечен от човешка ръка между скалите. Славата на това дърво била ужасяваща — там гъмжало от змии. Полковник Сутан и кочияшът му били затворени в това място за мъчения и входът и изходът били затрупани с камъни... — от тълпата се разнесе жалостив стон, Омендап вдигна ръка: — Можете ли да си представите, господарю Амеротке, полковник Сутан и кочияшът, заобиколени от съскащи смъртоносни усойници? Горещината била непоносима, устата и ноздрите им били пълни с пясък, очите ги болели. Слънцето превръщало долчинката в ад и изпепелявало двамата мъже, но въпреки всичко полковник Сутан не помръдвал. Не се поддад на паниката, не изпаднал в истерия, а в продължение на часове седял неподвижно като статуя. Дори успял със силата на волята си да убеди и

кочияша да не помръдва — генералът замълча, за да изостри вниманието на слушателите. — Всеки друг би загинал от горещината, от изгарящата жажда или дори само от ужаса наоколо. Но все пак ние разполагаме с думите на кочияша, който отдавна е поел пътя към Далечния хоризонт, че полковникът не е показал страх нито за миг — Омендап отпи от поднесената му от един слуга чаша с вода. — Полковник Сутан е бил заловен в ранните часове на деня. Либийците си мислели, че е обречен на неизбежна смърт. Решили да запалят огън, за да отпразнуват успеха и да си поделят плячката от колесницата на полковника. Пушекът от огньовете бил забелязан от останалите от ескадрона, които веднага се нахвърлили върху разбойниците. Атаката била извършена привечер. Либийците били доста подпийнали и не оказали почти никаква съпротива. Нашите воители ги връхлетели като ястреби. Либийците били избити до крак, бил пощаден животът само на едно малко момче, което показало къде са затворени полковник Сутан и кочияшът. Когато отместили камъните и отворили вход към долчинката, открили, че Сутан и другарят му са живи. Дори и в този миг смелият полковник не се поддад на паниката. Заповядал на спасителите си да не влизат вътре, а да приготвят факли, за да разчистят пътя до него.

— Благодаря на генерал Омендап за разказа, той е изключително важен за делото — измърка Валу. — Оцеляването на полковник Сутан в тази обител на ужаса е красноречиво доказателство за смелостта му, но изпитанието е оставило дълбока следа в душата му. Десетки свидетели могат да потвърдят, че генералът е питаел дълбока и нелечима омраза към змиите. Оцелял е от мъчението на либийците, ала сърцето му е останало обвито от ужас. Дори близките му ще потвърдят, че генералът е държал домът му да се претърсва за змии сутрин, обед и вечер. Купил е специално обучени мангусты за унищожаването на влечугите. Обичал е терасата не само заради хладния бриз на Амон, а и защото е гледал на нея като на безопасно място. В нощта на смъртта си, както ще чуете от свидетелите, генералът е заповядал терасата да бъде внимателно претърсена. Били са прегледани кошниците, завивките в леглото, пространството под столовете и масите. Не са били открити никакви следи от усойници. Но въпреки това по-малко от час след като генералът е останал сам, са се чули ужасяващи писъци. Когато слугите са се качили на терасата, са

открили истинско гнездо от усойници. Откъде са се появили те? Единствената възможност е да са били занесени умишлено...

Амеротке кимна, да, това бе единствената логична възможност. Тримата свидетели положиха клетва. Първа бе Луперна: дребна миловидна жена с нежно лице. Наложил се Амеротке да я помоли да говори по-високо, за да я чува цялата зала. След нея даде показания главният писар Мена, едър мъж с изсечени черти, който отговаряше кратко и ясно. Последен бе Хеби, слаб мъж с изпито красиво лице, който постоянно придърпваше нервно робата си, докато разказваше как е бил на пост в подножието на стълбата към терасата.

Съдията бързо продължи напред. Привикаха други слуги. Постепенно Валу ясно очерта линията на обвинението: генерал Сутан е ненавиждал змиите и се е страхувал от тях до смърт. В нощта на убийството — Валу нарочно използва тази дума — Сутан бе вечерял с жена си, главния писар и Хеби на терасата. Били поднесени риба, бира и вино. След това генералът обявил, че възнамерява да продължи с писането на мемоарите си, любимото си занимание, като се надявал да ги поднесе някой ден като дар за божествената. Преди да се оттеглят, Мена, Луперна и Хеби заедно със слугите претърсили терасата. Разбира се, не открили нищо. Сутан се заел с мемоарите си, а Хеби застанал на пост долу в подножието на стълбата. След по-малко от час чули писъците на генерала, всички се събрали, но с нищо не могли да помогнат. Извикали Надиф от пустинната стража. Той също даде показания и подчерта колко изненадан е от смъртта на генерала.

— Налага се — разпери ръце Валу — едно-единствено заключение: усойниците са били поставени там умишлено.

— Как? — попита Амеротке.

Валу се усмихна:

— Точно този въпрос си задавам и аз. Да са били хвърлени от съседен покрив? Невъзможно, наоколо няма други постройки, къщата е единствена в двора. Да са били подхвърлени от някой прозорец? Не, стаите са били пълни, а подобно действие би привлякло вниманието на мнозина. Има само един начин усойниците да се озоват на терасата: да са били пренесени по стълбите. А единственият човек, който е охранявал стълбите и който — по собствените му думи — не е напускал поста си, е Хеби.

Хеби закри лице и изстена.

— Но защo бих го направил? — извика той, без да обръща внимание на призивите на пристава за тишина. — Аз обичах господаря си. Не съм се отделял от стълбата, така е. Но не забелязах и не чух нищо необичайно, докато не отекнаха писъците на господаря.

Амеротке вдигна ръка да призове за тишина. Прислужникът очевидно не бе на себе си. Страхът му бе напълно разбираем — ако вината му се докажеше, го очакваше ужасяваща смърт в Червените земи: изгаряне жив на кладата.

— Въпросът е — продължи Валу — как генералът, който е хранел съвсем разбираема омраза към змиите, е намерен мъртъв на терасата, заобиколен от съскащи усойници. Не забравяйте, че според лекаря е бил ухапан най-малко петнайсет пъти! А според всички терасата е била внимателно претърсена малко преди това. Да не би на усойниците да са им поникнали криле? — обвинителят замълча, думите му бяха предизвикали оживление и смях в залата. — Възможно ли е десетина усойници да се изкачат незабелязано по стените на къщата? Или пък някой да ги подхвърли от градината? — той плесна с ръце: — Тези обяснения са неправдоподобни. Има само един-единствен отговор: Хеби ги е занесъл горе.

— Но какъв е мотивът? — намеси се Амеротке и се обърна към прислужника: — Хеби, откога служиш на генерал Сутан?

— От много години.

— И си бил доволен от работата си?

— Разбира се, господарю.

— А той беше ли доволен от теб?

— Така мисля. Подаряваше ми нови роби — Хеби протегна ръка: — Пръстен. Имам си отделна стая, никой не ми мери храната и пивото.

— А съпругата на генерала? — въпросът на Валу отекна в залата като удар с камшик.

Луперна оброни лице и тихо заплака.

— Какво искате да кажете? — изправи се Амеротке. — Кажете, Валу?

— Господарке — обвинителят се подпря на преградата и сведе глава към вдовицата на генерала, която бе коленичила на възглавничка между Хеби и Мена, — няма от какво да се страхувате — гласът му бе мек като коприна. — Не се бойте, господарке, разкажете ни — Луперна вдигна глава, по лицето ѝ се стичаха сълзи, тя се изкашля, опита се да

прочисти гърлото си. — Разкажете на върховния съдия какво точно се е случило — подкани я отново Валу.

Залата тръпнеше в сладостно очакване, очертаваше се пикантен скандал, който щеше да се обсъжда дълго по домовете, дюкяните и кръчмите в целия град. Дребната Луперна, сочна като праскова с нейната гладка кожа, красиви устни и нежни кукленски очи! Амеротке, както всички останали, се досещаше какво щеше да последва. Луперна не ги разочарова. С дрезгав глас и несвързани изречения тя разказа, че през последните месеци Хеби я преследвал, купувал ѝ подаръци, гледал я влюбено, издебвал я да е сама и дори влизал в спалнята ѝ.

Неохотно призна, че преди той да започне да ѝ досажда, тя го е харесвала. Главният писар Мена я слушаше с наведена глава. След това Валу се обърна към него и Мена бе принуден да потвърди, че преди две седмици Луперна най-накрая не издържала и признала всичко на съпруга си. Генералът бе повикал Хеби и му се бе накарал и го бе заплашил, че ако продължи, ще бъде бичуван и изхвърлен от къщата.

Валу, истински майстор на разпита, нежно измъкна истината. Мена и Луперна не изгаряха от желание да издадат член на домакинството, но с всяка тяхна дума вината на Хеби ставаше все по-очевидна. Обвинителят им помагаше внимателно, подсказваше тук думичка, там две, връщаше се назад или отскачаше рязко напред и накрая се обърна към Хеби, напомни му, че все още е под клетва, и му зададе два важни въпроса: преследвал ли е господарката Луперна и бил ли е сурово смъмрен от генерал Сутан. Хеби мълчеше. Амеротке се намеси, предупреди прислужника, че ако не отговори на въпросите, ще бъде отведен в Дома на оковите в подземие. Прислужникът се разхълца неконтролируемо и прошепна „Да“ и на двата въпроса. Залата въздъхна.

— Виждате, господарю — вдигна ръка Валу, — налице е не само мотив, но и възможност за убийство...

Амеротке му махна да замълчи:

— Все пак нещо не ми е ясно — обвинителят рязко вдигна глава, а зрителите отново затаиха дъх. — Представете си генерала на терасата. Хапнал е добре, пийнал си е, истински герой на Египет, който се готви да пише мемоарите си. Съпругата му е в стаята си, главният писар Мена приготвя сметките, Хеби е на пост в подножието на

стълбата. Доколкото разбирам обвинението ви, господарю Валу, той е бил решил да убие господаря си, защото е искал да си отмъсти, или защото е бил подтикван от похотта към съпругата му. Качва се по стълбите, в ръцете си държи кожена торба, в която се гърчат усойниците. Излиза на терасата и изсипва змиите. Защо генерал Сутан не е извикал, защо не е вдигнал тревога?

— Аха! — Валу плесна доволно и се поклони на съдията. — Тъкмо това възнамерявах да обясня, господарю!

— Какво?!? — възкликна Амеротке, ядосан, че сам е скочил в капана на обвинителя.

— И обяснението е много просто: маково семе! Във виното на генерала е имало маково семе. На него му се е доспало и той си е легнал. Хеби предварително е бил скрил някъде наблизко кожената торба с усойниците. В подходящия момент се е промъкнал по стълбата, видял е задрямалия си господар и се е върнал да вземе торбата. Прокраднал се е в тъмнината и е изсипал змиите около генерала — Валу разпери ръце и повиши глас: — Можете ли да си представите как този велик египетски герой се е събудил и е видял, че най-ужасяващият му кошмар се е превърнал в действителност? Сутан е понечил да извика, но усойниците са се нахвърлили върху него. Генералът е паднал на земята, ръцете и краката му са се разтресли в конвулсии и движенията допълнително са раздразнили змиите. Толкова недостойна смърт за един велик мъж!

Амеротке кимна.

— В такъв случай остават още два въпроса. Първо, генерал Сутан винаги ли е взимал маково семе с виното си?

— Да — обади се уверено Луперна. — Макар че го узнахме едва след смъртта му. Съпругът ми страдаше от стомах, затова отиде да се прегледа в храма на Изида. Болеше го след ядене, особено вечер. Главният лекар — върховният жрец Импуки, му е предписал да взема вечер щипка маково семе с виното си.

— Добре... — съдията погледна очаквателно Валу, но той си замълча. — Вторият ми въпрос е още по-важен. Ако Хеби е убиецът, то няма как да не си е давал сметка, че ще бъде заловен. Все пак той заяви, че никой не се е качвал на терасата и че не е напускал поста си нито за миг, а вие, господарю Валу, ясно показахте, че няма друг начин змиите да се появят там. Трудно ми е да приема, че един нормален

здравомислещ човек ще убие господаря си по този начин, рискувайки живота си — лицето на Валу бе напълно непроницаемо. — Погледнете — продължи Амеротке, като посочи към Хеби, — той твърди, че е невинен. Защо изобщо не се е опитал да си измисли алиби, а?

— Вероятно не си е давал сметка, че ще бъде хванат — Валу не успя да прикрие раздражението в гласа си.

— Не, не — поклати глава съдията. — Ако Хеби наистина е възнамерявал да убие генерал Сутан, то е трябвало внимателно да планира всичко, да отиде в Червените земи да събере усойниците и да намери къде да ги скрие, докато се появи удобна възможност. Ако следвам правилно логиката ви, господарю Валу, Хеби не е лекомислен, нито безразсъден, а е хладнокръвен и решителен убиец, така че отново се връщаме към въпроса ми: ако наистина е възнамерявал да убие генерала, защо не си е осигурил алиби? Освен това — той посочи Луперна — още не е изяснен задоволително въпросът с маковото семе. Вие смятате, че Хеби е поставил опиат във виното на господаря си, но съпругата му даде показания, които могат да бъдат потвърдени от върховния жрец в храма на Изида Импуки, че генерал Сутан е използвал маковото семе, за да успокоява болките в стомаха и да развесели сърцето си.

Амеротке замълча и зарея поглед през прозореца. Небето бе огненочервено, слънцето бързо потъваше зад хоризонта, сенките се удължаваха, ветрецът се бе обърнал и сега разносяше миризмата на реката. На съдията му се искаше да се прибере у дома, да поиграе с децата си и да седне на спокойствие на терасата.

— Господарю, какво е решението ви?

Над ливадата кръжеше гълъб и Амеротке проследи движенията му, докато кацна сред тревата.

— Господарю? — обади се отново Валу.

— Делото се отлага — обяви съдията. — Хеби остава под домашен арест в къщата на генерал Сутан. Ако се опита да избяга, ще бъде затворен в Дома на оковите и ще остане там, докато приключи разследването. Следващото заседание ще е след два дни — вдигна ръка, тъй като залата се бе разшумяла. Шуфой и Асурал изчезнаха, явно някой бе донесъл важно съобщение. — Работата на съда приключи за днес — обяви той набързо и стана от трона на справедливостта.

— Трябва да слезете в Дома на оковите... — Валу го бе последвал незабелязано в кабинета. — Видяхте раздвижването в залата. Едната от жените, които днес бяха осъдени на доживотен затвор, е удушила другата с веригите си.

— Какво??? — Амеротке остави гегата и млатилото върху кедровата масичка.

— Проблемите никога не свършват, господарю — Валу потри обръснатата си глава. — А между другото според мен убиецът все пак е Хеби.

Амеротке не отговори, а отвори вратата и извика Шуфой и Асурал. Заповяда им да останат да пазят кабинета и двамата с Валу тръгнаха по коридора към вътрешността на храма, а от там се спуснаха в мрачен тесен подземен проход. По стените бяха поставени факли и на трепкащата им светлина се виждаха здраво заключени тежки врати с малки зарешетени прозорчета. Каменният под бе измит с билкова вода, но въпреки това вонята бе задушаваща. В дъното на коридорите имаше малки помещения за пазачите.

Появата на Амеротке и Валу предизвика суматоха. Пазителят на оковите се завтече към тях, потейки се като прасе от притеснение — потта дори бе избила по черната кожена наметка. Взе една факла от поставката на стената и ги поведе по стъпалата към Ам-дуат — подземния свят. Долу вонеше ужасно. По средата на сумрачния проход пазителят на оковите спря, отключи една врата и въведе височайшите посетители. Веднага бяха запалени факли и те осветиха голата каменна килия. Вътре имаше само нощни гърнета, няколко груби паници и два нара. Върху единия бе проснато тялото, мръсното лице бе закрито от дългата коса. Другата жена се бе свила неподвижно на пода, загърната в окаляла разпокъсана роба. Дори не вдигна глава при появата на новодошлите. Сред спуснатата коса надничаха две блестящи очи.

На Валу му прилоша от вонята, подпря се за миг на стената, но бързо отдръпна ръката си, отвратен от мръсотията.

— Не мога да остана тук! — извика той. — Доведете затворничката в килията за разпити!

Амеротке пристъпи до леглото, отметна косата от лицето на трупа и докосна ужасяващите следи около гърлото. Обърна тялото, миризмата го накара да потрепери. Чертите на лицето бяха разкривени

в грозна маска от предсмъртната агония. Съдията вдигна ръка и докосна прикрепените към стената вериги, с които бе удушена.

— Ти ли го направи?

Жената на пода кимна:

— Трябваше — гласът ѝ бе слаб, момичешки. Отметна косата си, лицето бе насинено, устната — сцепена, явно тъмничарите се бяха позабавлявали. — Трябваше... Каза, че ако я освободите, ще се свърже пак с бандата на Себаус. Глупава кучка! Те щяха да убият не само нея, но и мен.

Амеротке щракна с пръсти да привлече вниманието на пазителя на оковите.

— Доведете я горе.

След няколко минути Амеротке и Валу вече се бяха настанили в килията за разпити, затворничката седеше срещу тях. Косата ѝ бе вързана, бяха ѝ дали мръсно одеяло, за да прикрие тялото си. Гледаше ги с трескав блясък в очите. На Амеротке му бе трудно да си я представи като красива куртизанка в известен дом на удоволствията в западната част на Тива.

— Как се казваш?

— Знаете името ми, господарю. Викат ми Сития — извърна глава да се огледа. На пазачите им бе заповядано да излязат. Единствено окървавената маса в ъгъла, веригите и инструментите за мъчения по куките на стените показваха за какво се използваше помещението.

На бялата варосана стена някой писар бе оставил зловещото предупреждение: „Тук Пламъкът на истината изгаря всички лъжи“. Подолу пишеше: „Истинският ужас не е резултат от човешка присъда, а е дело на демоните от подземния свят“. Килията за разпити отвращаваше Амеротке. Задължението му бе да пресява доказателствата, за да открие истината, и когато бе възможно, да проявява състрадание. А тук инквизиторите подлагаха на жестоки мъчения враговете на фараона и заловените престъпници.

— Защо уби приятелката си? — обади се Валу.

— Не ми беше приятелка, а враг. Този, който иска да ме предаде, не ми е приятел.

— Внимавай, може да те пратим на кладата.

— Ако я бях оставила жива, така или иначе, себаусите щяха да ме убият.

— Сития — приведе се над масата Амеротке, — дай да започнем от самото начало. Величествените гробници, свещените домове на вечността в Долината на царете бяха ограбени и опустошени, покоят на благородните бе смутен, мумиите от саркофазите са били използвани като факли, с които разбойниците са осветявали пътя си. Откраднатите вещи са безценни. Фараонът ми заповяда да разследвам случая и аз разкрих цял заговор, истинска престъпна мрежа, поставила си за цел ограбването на най-славните паметници на Египет. Залових един търговец, който се е опитал да продаде част от плячката на пазара в Мемфис, доведох го тук, в Дома на оковите. След мъченията той призна всичко, едно име водеше до друго и така стигнахме и до теб и мъртвата ти приятелка. Как се казваше тя?

— Тифи.

— А, да, Тифи. И двете щяхте да бъдете осъдени на смърт заедно с останалите, ако не бе застъпничеството на господаря Валу. Вие сте му обещали да разкриете цялата истина за заговора, а в замяна присъдата ви да бъде смекчена и ако информацията ви се окаже важна, дори да бъдете пуснати на свобода. Не отпавихме такова предложение към никой друг от заловените, защото едва ли щяха да ни кажат истината, ако изобщо знаеха нещо полезно. Но вие сте работили в дом на удоволствията, знаете повече от останалите. Божествената повярва, че предложението ви да ни сътрудничите е искрено. С господаря Валу възнамерявахме да слезем да изслушаме разказа ви и след това да вземем решение...

— А ти си убила Тифи — изръмжа Валу. — Извършила си убийство!

— Защото се страхувах! — Сития следеше хлебарките по масата като омагьосана. Вдигна изранената си ръка, за да прогони една муха, и облиза устни.

Амеротке се изправи и ѝ подаде чаша вода. Тя му благодари с поглед и жадно отпи.

— Господарю Валу, кичите се с титлата Очите и ушите на фараона, а вие — тя посочи Амеротке — се гордеете, че сте съдия от Залата на двете истини, но далеч не сте разкрили целия заговор. Хванахте само дребните риби. Не знаете нищо! Изобщо не можете да си представите ужаса, в който живея! Себаусите са навсякъде, сега може и да са тук, спотаени в тъмните ъгли. Откъде знаете, господарю

Амеротке, че той — посочи Валу — не е един от тях? Как да съм сигурна, че вие също не сте от бандата? — Сития не обърна внимание на отчаяната въздишка на Валу.

— Трябваше да убия Тифи, тя възнамеряваше да ви измами, да обвини невинни хора, а после да се върне при господарите си. Вече дори може да се е свързала с някой от стражата, с някой пазач или с пристав в съда. Нямах друг избор — тя си пое дълбоко дъх. — Готова съм да ви разкажа всичко. Срещала съм се със себауси, виждала съм лицата на един-двама. Сега мога да говоря свободно, защото те са мъртви и душите им няма как да ми отмъстят.

Амеротке се размърда притеснено, опитвайки се да прикрие ужаса, който бавно го завладяваше. Беше разпитал десетки жени и мъже, беше съставил списък с виновните, беше събрал доказателства срещу тях, но през цялото време бе усещал, че истината му се изплъзва — също като стрелец, който веднага щом пусне стрелата от тетивата, си дава сметка, че изстрелът му е отишъл нахалост.

— Говори, Сития — подкани я той. — Кажете истината, разкрийте какво знаеш, и ще бъдеш освободена и отведена в друг град, за да заживееш нов живот.

Жената се взираше в пода, сякаш заслушана в шума в коридора. Помоли за още вода. Амеротке ѝ напълни отново чашата. За миг си помисли, че е полудяла и е започнала да си говори сама, но видя протегнатите ръце с дланите нагоре и си даде сметка, че се моли.

— Себаусите — започна Сития — не са просто крадци и убийци. Вярно, някои от тях са обикновени селяни, но повечето са образовани мъже: египтяни, кушити, либийци и дори пришълци от земите отвъд Голямата зелена вода. Главатарят се среща с тях насаме, малцина познават другите от организацията. Внимателно обмислят всичко, свързват се със стражи и служители от Некропола и от Долината на царете, предлагат подкупи и ако това не свърши работа, прибегват до изнудване и заплахи. Веднъж при мен в дома на удоволствията доведоха един чиновник. Заповядаха ми да изпълнявам всяко негово желание, дадох му пари да харчи и той бе готов на всичко за тях. Малцина отказаха подкупите и щедрите дарове и платиха за това с живота си. Плячката докарваха в домовете на удоволствията. Получавахме точни заповеди, на кой търговец да я предадем. Идваха всякакви — ханаанци, хити, скитници от пустинята, либийци,

египтяни, вземаха скъпоценностите и ги отнасяха със себе си — тя вдигна глава. — Някои изглеждаха богати, други приличаха по-скоро на пратеници. Винаги бяха предрешени.

Амеротке кимна. Точно това бе открил — съкровищата се пренасяха в града и от там се товареха на кораби и отпътуваха на север към Делтата или на юг към Куш.

— Себаусите — отбеляза той — са безжалостни и силни, но гробниците са скрити, входовете им са замаскирани, в някои дори има смъртоносни капани. Откъде събират информация?

— Те само изпълняват заповедите — отвърна Сития. — Някой друг им казва мястото и времето и къде да отнесат плячката. Главатарят им се свързва с даден търговец и му съобщава, че разполага с определена статуетка, халцедонова огърлица или някаква друга скъпоценност, и той отива в съответния дом на удоволствията.

— Кой, кой дава заповедите? — попита напрегнато Валу.

— Никой не знае. Един от бандата бе хлътнал по мен доста и веднъж се изгърва, че името на предводителя — или по-точно, прозвището му — е Кетра.

— Кетра... — повтори Амеротке, това бе Надзирателят в третото отделение на подземния свят. Дръпна назад стола, приближи се до жената и клекна пред нея. Вонята бе непоносима, но въпреки това той нежно докосна страната ѝ:

— Значи себаусите занасят плячката в някой дом на удоволствията, а от там я прибират търговците? — Сития кимна. Амеротке се върна зад масата и седна. — Остават два важни въпроса. Първият е кой дава информацията за гробниците и знае с такава точност какво има в тях. Вторият е как така някои от съкровищата са открити извън пределите на Египет. Знаеш колко рисковано е изнасянето им. Лесно е да се пренесе златна статуетка до Мемфис или Аварис, но през Синай? Дори и да я скрие в делва, в товара или в топ плат, търговецът поема неимоверен риск. Трябва да премине през търговските проверители, през стражите по границата, да не говорим за патрулите в пустинята.

Сития се усмихна горчиво.

— Сега разбирате защо съм толкова ужасена, господарю Амеротке. Някои от търговците споменаха, че възнамеряват да изнесат

стоките от Египет. Попитах ги как ще го направят, а те се изсмяха и отговориха, че си имат пропуски.

Амеротке не обърна внимание на изненаданата въздишка на Валу. Сития бе бръкнала с пръст в раната. Само високопоставени служители в двора, мъже с неговия ранг, главни писари и върховните жреци притежаваха царските печати, които позволяваха на приносителите им да преминават безпрепятствено през границите на Египет. Печатите представляваха точно копие на картуша^[2] на фараона.

— И вие ли стигнахте до същото заключение? — попита отпаднало Сития. — Въпросният Кетра трябва да е от обкръжението на фараона, вероятно дори е член на царския съвет. Така че вие ми кажете кой е той, господарю Амеротке! — тя замълча за миг и продължи задъхано: — Не съм убийца, бях принудена да отнема живота на Тифи при самозащита. Себаусите са безскрупулни, ако някой открадне едно мънисто или обикновен скарабей от плячката, наказанието е незабавна смърт. Чувала съм, че бичуват жертвите си и след това ги хвърлят във водата на крокодилите или ги заравят живи в Червените земи. На един търговец, който отказа да плати цялата обещана сума, му отвлякоха и двете деца и след като даде парите получи обратно единствено труповете им — Сития отметна косата от лицето си. — Пазачите, които ме насилиха днес, споменаха за нападението срещу вас, господарю Амеротке.

— Мислиш ли, че е било за отмъщение?

Сития се усмихна и потрепери, разцепената ѝ устна я болеше:

— Да, те ще ви убият по същата причина, поради която ще убият и мен. Може и да не си давате сметка, но вероятно знаете нещо и затова е наложително да умрете.

Валу присви презрително вежди.

— Да не мислите, че постът ви ще ви спаси, господарю Валу? — Сития жадно отпи от чашата. Амеротке забеляза, че е притиснала ръка към стомаха и леко се е присвила. — Чували ли сте за Шардана? — продължи тя.

— Така им викат на наемниците, нали? — попита Валу.

— Да, познавах един, който имаше такъв прякор. Беше осъден от военния съд за кражба от касата на легиона и прогонен от армията. Той бе високопоставен член в бандата на Себаус. Шардана не бе

египтянин, произхождаше от земите на север от царството на хитите. Беше русокос, с едно око...

— Спомням си го — прекъсна я Амеротке. — Делото стигна до Залата на двете истини, беше убил човек и твърдеше, че е при самозащита.

— Той беше под непосредственото разпореждане на Кетра. Иначе бе самохвалко и грубиянин. Често идваше в дома на удоволствията и вземаше по две момичета едновременно. Беше груб и жесток, но плащаше добре. Така или иначе, аз не му позволих да легне с мен. Една нощ се скара с друг клиент, извадиха ножове и Шардана преряза гърлото му. Беше толкова пиян, че не успя да избяга. Имаше много свидетели, стражите пристигнаха и го арестуваха.

— Да, делото бе през втората седмица от сезона на сеитбата^[3] — обади се замислено Амеротке. — Трябваше да бъде осъден на смърт, но твърдеше, че е действал при самозащита, и свидетелите го потвърдиха. Беше наел един от най-добрите защитници в Тива, жрец от храма на Тот.

Валу също си припомни случая и кимна.

— Осъдих го на доживотен затвор в един оазис на запад в Червените земи, колкото е възможно по-далеч от Нил.

— Помня какви богати дарове бяха предложени като откуп за освобождаването му — добави Валу, — но жертвата бе син на влиятелен благородник...

— Да, Шардана бе изпратен в оазис на стотици мили западно от Тива. Защо не отидете в Дома на войната, господарю Амеротке, и не попитате какво се е случило в Оазиса на горчивата вода?

Съдията затършува из паметта си. Думите ѝ като че ли му говореха нещо, спомняше си крясъците на глашатаите по пазара...

— Оазисът на горчивата вода бе нападат от либийците — обади се Валу. — Малкият гарнизон е бил изтребен до крак, били са избити и всички затворници. Никой не се е спасил. Това бе преди около пет месеца. Божествената изпрати ескадрон колесници, за да накаже вероломните разбойници. Либийците бяха обещали да не закачат затворническите оазиси. Макар че така и не разбрах защо са го направили, от там не могат да вземат никаква плячка.

— Да ви кажа ли защо? — Сития се бе присвила, държеше се за стомаха. — Защото...

— Добре ли си? — попита Амеротке.

— Боли ме стомахът — въздъхна тя. — Сигурно водата е била много студена. Позволете ми да довърша. Оазисът на горчивата вода е бил нападнат, защото Кетра е платил на либийците. Това показва колко дълга е ръката на себаусите и колко голяма е мощта им. Искали са да затворят устата на Шардана завинаги, така че са наели някое от скитащите племена да извърши нападението. Искали са да бъдат сигурни, че няма да проговори в замяна на смекчаване на присъдата.

Амеротке подсвирна изненадано. Затворническите оазиси бяха изоставени в жалки места, малките гарнизони обикновено се състояха от наемници от пустинята, които бяха прочути като жестоки воители. Либийците не ги закачаха, защото нямаше какво да спечелят, а можеха много да загубят.

— Бандата на Себаус — Сития притискаше ръце към стомаха си — няма милост. Те са...

Съдията разтревожено се изправи. Затворничката бе пребледняла, по лицето ѝ се стичаше пот, която прокарваше вадички в мръсотията.

— Нещо не е наред! Валу, повикайте веднага лекар!

Още преди обвинителят да стигне до вратата, Сития се строполи на пода. Отвори уста да извика, но от свитото ѝ гърло не излезе нито звук, потрепери и се закашля, опитвайки се да повърне. Амеротке понечи да я подхване, но тя се изтръгна от ръцете му, краката ѝ се мятаха в конвулсии. В коридора Валу крещеше за пазителя на оковите. Съдията се приближи до делвата с вода и я помириса, дъхаше на застояло и на сладко-горчиво. Сития се гърчеше на земята — тялото се тресеше, главата се удряше в пода, ръцете и краката се мятаха неконтролируемо. Врълхлетяха няколко пазачи, но вече никой не можеше да ѝ помогне. Гърлото ѝ се раздираше от ужасяващо хъхрене, очите ѝ бяха изскочили. Потрепери за последен път и замря. Амеротке потърси пулса на врата, но не го напипа. Обърна тялото и отметна косата. Лицето ѝ бе отпуснато спокойно, но смъртта ѝ бе отнела красотата, която бе имала приживе. Съдията впи поглед в пазителя на оковите, около когото се бяха събрали пазачите.

— Кой донесе водата? Асурал! — капитанът на стражата бе чул суматохата и бе слязъл в подземие. При вика на съдията разблъска останалите и излезе напред. Амеротке се изправи и посочи делвата с

водата: — Изхвърлете я, водата е отровена — извърна се към Валу, но обвинителят се бе присвил с ръка на стомаха и без да му обърне внимание, изскочи в коридора, търсейки най-близката тоалетна.

Амеротке се върна в кабинета си. Залата на двете истини бе празна, виждаха се само неколцина стражници. Шуфой спеше, той го събуди нежно и го осведоми за случилото се.

— Отровена ли? Но как? — възкликна джуджето.

— И аз си задавам същия въпрос.

Влезе Валу, изглеждаше малко по-добре, но веднага се отпусна в креслото, без да изчака покана. Опитваше се да се държи, но очевидно бе разтърсен от преживяното и не след дълго отново изскочи навън. Върна се едва когато Асурал дойде да докладва.

— Никой не знае нищо — обяви капитанът на стражата. — Според пазачите долу са слизали само слуги от храма. Убиецът сигурно е знаел, че ще я заведете в килията за разпити, че тя ще бъде жадна и веднага ще се нахвърли на водата.

— Предполагам, че е било само въпрос на време — отвърна Амеротке. — В някакъв момент тя, аз или господарят Валу щяхме да отпием от водата. Вероятно дори са се надявали с един удар да повалят и трима ни. Сигурен ли си, че никой не е видял нищо подозрително?

— Знаете как е в Дома на оковите, господарю — отговори Асурал. — Доста е тъмно, постоянно влизат и излизат стражи. Лесно е да се сипе малко отрова в делвата с вода...

Съдията му благодари и го освободи.

— Господарю — изправи се в креслото Валу, — явно тя каза истината. Отсекли сме бурена, но коренът е останал. Работата е сериозна и аз съм изключително притеснен.

— Както и аз самият — прошепна Амеротке. — Както и аз.

[1] Наос (от гръцки: naos — храм) е термин в сакралната (църковна) архитектура и представлява вътрешната част на един храм. В гръцките храмове в наоса се намира статуята на божеството, а в ранните византийски православни църкви в него се провежда литургията. — Б.ред. ↑

[2] Кръгла или елипсовидна опознавателна емблема на фараона и на някои висши сановници — Б.пр. ↑

[3] Дванайсетмесечният календар на египтяните е разделен на три сезона, чиито особености се определят от пълноводието на Нил — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РЕКХУ: ОГЪН

Амеротке с благодарност прие чашата вино, поднесена му от красива хесетка от храма на Изиди. След като излязоха от Залата на двете истини, двамата с Шуфой минаха по оживените улици край Пътя на сфинксовете и влязоха в храма през една странична порта. Там стражите ги спряха, но след като съдията се представи, веднага изникна един жрец и ги поведе през окъпаните от лунна светлина градини до украсена беседка, където им поднесоха палачинки с плодов сироп и силно ханаанско вино. Жрецът внимателно огледа картуша на Амеротке, извини се, че върховният жрец Импуки е изключително зает, и добави, че докато се освободи, той ще забавлява посетителите. Изслуша внимателно причините за посещението на съдията и — видимо притеснен — ги остави сами. Като се върна, ги покани да го придружат до уабета, мястото за пречистване, където се балсамираха телата и душите се подготвяха за отпътуването към Далечния запад.

В сравнение с екзотичните градини на храма уабетът бе като подземния свят — мрачно помещение с нисък таван, осветено от факли по стената и от пушливи лампи. Амеротке сякаш бе попаднал в някой от най-черните си кошмари. Застана на прага и се огледа. Макар да му се налагаше често да посещава домовете на мъртвите и да оглежда нещастните жертви на убийства, никога нямаше да свикне с атмосферата. В открити огнища горяха огньове, на пламъците им вряха големи гърнета. Тела на различни етапи на балсамирането лежах като в месарница — масите бяха с лек наклон, така че телесните течности и различните отвари да се стичат в поставените на пода широки делви. Жреци с маски на чакали, ястреби, овни и усмихнатото лице на богинята Изиди като сомнамбули припяваха молитвата за мъртвите.

Тръгни, тръгни към Далечния запад.

*Влез в тайното убежище,
наслаждавай се на великолепието на господаря на
вечността.*

Последвай го в светилищата на Далечния хоризонт.

Бъди с повелителя на годините.

*И нека твоята ка^[1] се радва на красотата на
вечните поля.*

Варосаните стени бяха изписани с молитви:

О, майчино сърце,

О, майчино сърце,

О, майчино сърце, преобрази ме!

*Не заставай срещу мен, не свидетелствай срещу
мен,*

не се изправяй срещу мен на страшния съд,

*не бъди мой враг в присъствието на пазителя на
везните!*

Амеротке се спря да огледа великолепните стенописи, посветени на богинята Маат. На единия тя бе със златиста кожа, на другия — в царственото синьо на боговете. До нея бе Озирис, зеленокожият бог с глава на сокол, който решаваше съдбата на човешките души.

Жрецът тръгна напред и съдията и Шуфой го последваха внимателно, провирайки се между безчетните ковчези, саркофази, делви и канопи, в които се съхраняваха подготвяните за балсамиране вътрешности на мъртвците. Лепкавата воня бе отблъскваща, натрапваше се мирисът на самородната сода, в която се потапяха телата след изваждането на вътрешностите. Към всичко това се притуряше лек аромат на парфюм, канела, тамян и смирна. Жреците си припяваха под нос и обвиваха телата в дебел ленен плат. Шуфой зърна един скарабей на пода и се наведе да го вземе, след което се спря да гледа как жрецът пъха тел през ноздрите, за да строши костта и да извади мозъка. Съдията се извърна и го сграбчи през раменете.

— Шуфой, това не е място за любопитни.

Докато прекосяваха подземие, жреците не им обърнаха никакво внимание. Водачът им ги въведе в съседното помещение, където се складираха телата, покрити с бели плащаници, изрисувани

със свещените йероглифи от Книгата на Тот, които щяха да закрилят мъртвите, докато не бъдат балсамирани от жреците. Помещението бе голо и мрачно, тук писарят на мъртвите, разположен на ниска масичка, внимателно описваше всеки труп при пристигането му. Амеротке с усмивка забеляза, че над масата писарят е изписал цитат, възхваляващ заниманието му. Той сръга Шуфой:

— Виж и запомни!

Джуджето напрегна очи в сумрака и с мъка разчете надписа:

Бъди приятел с папируса и перото, те носят по-голяма наслада от виното. Писането е най-доброто занимание, то доставя повече удоволствие от хляба и пивото, радва окото повече от облеклата и мазилата и крие повече богатства дори от гробниците отвъд Далечния хоризонт.

— Не съм сигурен — прошепна джуджето. — Както стана ясно, един дързък и умел търговец далеч по-лесно може да натрупа състояние.

— Господарю... — жрецът се спря пред една маса и повдигна лененото платно. Тялото изглеждаше ужасно, лицето все още бе изкривено в последните предсмъртни конвулсии, очите бяха изскочили, устата — озъбена във вълча усмивка. Трупът бе на войник, мускулест и с много белези от зараснали рани. Жрецът свали окървавения парцал от слабините. Шуфой се закашля и отмести поглед, Амеротке се взря стъписан — пенисът и скротумът липсваха.

— Нека боговете се смилят над него! — възкликна съдията. — В името на всички кошмари и нощни изчадия кой би направил подобно нещо?

Шуфой се извърна, вдигнал ръка към устата си.

Жрецът очевидно също трудно сдържаше спазмите в стомаха си. Амеротке стисна ноздри. Такава ужасяваща смърт! Отрязването на гениталиите означаваше поругаване не само в този, но и в задгробния живот, правеше отпътуването към Далечния запад изключително трудно и опасно, тъй като осакатяването на тялото осакатяваше и душата.

Жрецът свали окървавената превръзка от лявата страна на гърдите. Амеротке вече се бе досетил, че ще зърнат дълбока рана, откъдето е било извадено сърцето. Съдбата на мъртвия бе решена завинаги. Според ритуалите на Озирис при балсамирането на тялото

върху сърцето се поставяше свещен скарабей, който го закриляше по време на пътуването към Вечните полета. Ако сърцето го нямаше, какво щяха да претеглят боговете на везните на истината? Поруган в живота, Мафдет бе поруган и в смъртта. И ако боговете не се смиляха над него, душата му щеше да е обречена на вечно скиталчество из мрачните пещери на Ам-дуат — подземния свят.

— Какво точно се е случило? — попита Амеротке.

— Господарят Импуки ще ви обясни подробно — измърмори жрецьт. — Сутринта капитанът на стражата не се появи и затова изпратихме един слуга в дома му. От силната воня той веднага разбрал, че нещо не е наред, и извикал стражите. Мафдет бил намерен гол, със запушена уста и вързани ръце и крака. Леглото и подът били потънали в кръв. Господарят Импуки заповяда да се претърси стаята, беше намерена кана с бира, в която е било сипано силно приспивателно. Очевидно някой го е упоил, вързал го е и след това е извършил пъкленото си дело.

Жрецьт покри отново трупа и ги отведе до съседната маса. Тялото под покроба бе на стар човек, отдавна преминал шейсетте, слаб, с дълги крайници. Лицето бе спокойно, а два свещени скарабея покриваха очите му.

— Това е Сесе, бащата на господарката Нетба. Почина преди няколко дни, тялото му е било съхранявано в лед, преди да го докарат тук.

Амеротке набързо огледа трупа. Като се изключеха оставените от отминалото време следи — отпуснатата кожа, бръчките и старческите петна, всичко изглеждаше нормално. Заповяда на жреца да го покрие отново.

— Как е умрял Сесе?

Жрецьт вдигна рамене, отиде до масата в ъгъла и взе някакъв свитък. Разгъна го и се взря в написаното.

— Според писаря е страдал от силни болки в стомаха и от ануса му е излязло много кръв, през последните няколко дни е бил почти постоянно на макова настойка — остави свитъка. — Заспал е и никога повече не се е събудил.

— Господарю Амеротке?

Съдията се извърна, новодошлият бе млад мъж, облечен в плисирана роба на високопоставен жрец.

— Казвам се Пасер, жрец съм в царския параклис към храма на Изида. Господарят Импуки е готов да ви приеме.

Амеротке стисна ръката му. Пасер бе среден на ръст, главата му бе напълно обръсната. Лицето бе меко, дори женствено, с нежни очи, чип нос и сочни устни. На врата си носеше медальон с образа на Изида и сучещия от гърдите ѝ Хор, същата сцена бе изобразена и по гривните на китките. Робата му бе безупречно бяла и при всяко негово движение се долавяше ароматен полъх. Беше обут в сандали и когато се обърна, съдията забеляза, че подметката на единия е значително по-дебела.

— Ще ви спестя въпроса — Пасер очевидно бе доловил погледа му. — По рождение единият ми крак е по-къс. Майка ми си е помислила, че съм обречен цял живот да остана куц, и затова ме е оставила в Дома на живота, за да се опитат да заздравят крайниците ми — той се усмихна. — Направо не е за вярване какво могат да постигнат молитвите и дебелите подметки на сандалите!

Поведе ги обратно през подземие, нагоре по стъпалата, през градините и пустия двор, където заобиколен от запалени мангали фонтан хвърляше струи към нощното небе. Домът на върховния жрец бе скрит зад редица кипариси, къщата бе красива и с навес над вратата. Вътре стените бяха боядисани в наситено жълто и по тях бяха изобразени сцени от борбата на богинята Изида да върне живота на Озирис, да отгледа сина си Хор и да се изправи срещу ужасния гняв на червенокосия Сет. Малката стая за гости бе обзаведена разточително, таванът се поддържаше от резбовани като палми колони, чиито листа бяха боядисани в златно, корените — в тъмnochервено, а самите колони — в свежо зелено. Подът бе от мрамор, досами вратата имаше малък басейн, в който плуваха сини и бели лотоси. Синият бе разцъфнал и от него се разнасяше неповторимо ухание.

Импуки и съпругата му Тена седяха върху издигната платформа в дъното на стаята, зад тях се виждаше прозорец с изглед към градината. Ниските масички бяха отрупани с купички и чинии с ароматни гозби. Импуки се изправи да посрещне Амеротке, слезе от платформата и сърдечно стисна ръката му. След това поздрави Шуфой, покани ги да се настанят около трапезата и представи съпругата си. Посетителите бяха настанени на пухени възглавници пред специално приготвени за тях масички. В сенките стояха слуги, но Импуки настоя сам да им сервира, напълни обсипаните със скъпоценни камъни бокали с бяло

вино и раздели ориза и приготвеното с подправки пиле върху сребърни чинии пред тях.

През това време Амеротке с наслада се огледа. Стените около мястото за хранене бяха боядисани в златисто. От едната страна бе изрисувана хващаща окото сцена „Изида се помирява със сина си Хор“, а от другата Изида бе изобразена пред съда на боговете, когато търси възмездие срещу Сет. Робите на богинята бяха украсени със скъпоценни камъни, но съдията се досети, че това са изкусно направени ниши в стената, в които са поставени алабастрови кандила, служещи не само за украса, но и за осветление. Възглавниците бяха меки и удобни, тъмносини, със златисти пискюли, кърпите — снежнобели, поръбени със златно, ножовете, чиниите и чашите — от сребро.

Импуки бе висок мъж с лице на учен, месест остър нос, хлътнали очи и волева брадичка, но със сочни устни и с мек, но авторитетен глас. На младини съпругата му сигурно е била ненадмината красавица, а и сега още бе запазила царствената си осанка. Лицето ѝ бе надменно, скулите — високи, но очите ѝ проблясваха палаво. Тя веднага подкачи Шуфой за малкия амулет, който носеше на пръста си. И двамата бяха облечени във фини ленени роби със сини шевици, пристегнати в кръста с червено-златни пояси — цветовете на Изида. Дребната Тена накара Шуфой да застане до нея да се измерят кой е по-висок, докато тактично чакаше съпругът ѝ да приключи със сервирането и да прочете молитвата.

— Извинявам се, че се наложи да чакате — Импуки отчупи къшей хляб, отхапа и задъвка замислено. — В храма денят е дълъг, работата никога не свършва. Знам какво си мислите — че вечеряме твърде късно. Но такъв ни е навикът, да вечеряме на хлад, а след това се разхождаме в градините на храма или плуваме в басейна...

— Тримата с Пасер ли? — попита Шуфой.

— Заобиколени от стражите — разсмя се Тена. — Храмът е близо до реката, на няколко пъти се е случвало на свечеряване да се появят крокодили. А змиите никога не изчезват — тя млъкна сконфузено, явно се бе сетила за смъртта на генерал Сутан. — Съжалявам — притеснено отклони поглед и се зае отново с храната.

— Господарю Амеротке — Пасер остави чашата си на масата, — чухме за случилото се в съда днес. Добре, че похитителите на

гробниците вече са заловени и осъдени. Такова богохулство! — намръщи се той. — Да посегнат на царските гробници. Говори се, че дори са открили гробницата на бившия велик везир Рахимере, който умря в немилост и бе погребан тайно. Толкова жалко! Вдовицата на Рахимере почина тук неотдавна. Тя...

— Разкажете ни подробно за процеса — прекъсна го умело Тена. Амеротке описа накратко случилото се, заслушан в прекрасната песен на славея, която долиташе от градината отвън.

— Не е на свобода — усмихна се Импуки. — Сладкогласният майстор е в клетка, окачена на дървото отпред. Песента му е толкова завладяваща... Но да се върнем на важните дела.

— Първо — съдията бутна настрана чинията си, не беше гладен, стомахът му се бунтуваше, но все пак не трябваше да проявява неуважение към домакините си — архитектът Сесе, бащата на Нетба...

Импуки въздъхна:

— Господарю Амеротке, Сесе бе човек на години. Оплакваше се от силни болки в стомаха, повръщаше кръв. Като архитект е работил в каменоломните, а понякога тези места причиняват инфекции на дробовете, макар че не от това страдеше той. Болестта му бе в стомаха. Прегледах го изключително внимателно и тук, ниско вляво, напипах голяма бучка, някакво възпаление или тумор. Прегледах и ануса и открих подобна бучка и в ректума. Симптомите бяха недвусмислени: Сесе умираше, вътрешните му органи отдавна бяха изгнили и това причиняваше кръвоизливите и болките. Не можех да му помогна с нищо, освен да му дам макова настойка, за да облекча последните му дни.

— Но дъщеря му твърди, че Сесе се е радвал на добро здраве...

— Идете в Дома на залеза — обади се Тена. — Мнозина от пациентите изглеждат по-здрави от мен и от вас, но въпреки това дните им са преброени. При някои смъртта идва бързо и незабелязано. Съпругът ми е прав, Сесе умря от болест, срещу която нищо не можехме да направим.

— Той е направил щедро дарение за храма?

Върховният жрец отчаяно разпери ръце:

— Господарю Амеротке, намирате се в един от най-богатите храмове в Тива. Разходете се в градините, посетете складовете и кухните, вижте Дома на среброто и Дома на живота. Не се нуждаем от

дарения. Сесе просто искаше да изрази благодарността си за утехата и грижите, които получи тук.

Амеротке кимна с разбиране.

— Има далеч по-важни въпроси — потропа с нокът по масата Пасер. — Който и да е лекар от Тива да повикаме, той ще потвърди, че смъртта на Сесе е по естествени причини и че е получил най-добрите грижи и внимание тук. Господарю Амеротке, аз съм ковчезник на храма и отговарям за ежедневните дела. Не сте дошли само заради смъртта на един старец, нали?

— Да, не само за това съм тук. Някой е отрязал тестисите и е извадил сърцето на капитана на стражата ви. Мафдет е уважаван ветеран, високопоставен служител в един от най-богатите храмове на Тива, както самият вие го определите. Кой го е убил и защо? Освен това са изчезнали — съдията остави чашата на масата — четири от хесетките на храма, девиси, посветени на майката богиня. Родителите им са влиятелни търговци и са се обърнали към божествената, която също е загрижени за съдбата им. Но нека все пак започнем с капитан Мафдет.

— Той може и да е бил уважаван в Дома на войната — отвърна гневно младият жрец, — но за мен си остава крадец и измамник.

— Крадец?

— Няколко пъти установихме липси от Дома на лекарствата, там се съхраняват приготвените тук настойки и отвари и внесените от далечни страни билки. Някои от тях са изключително ценни, сред тях е и маковата настойка. Писарите намираха разбъркани стъкленици, липсващи лекарства.

— За което вините капитан Мафдет?

— Кражбите започнаха малко след назначаването му тук преди година.

— Личи си, че не сте го харесвали много.

— Мафдет бе мързелив и арогантен — обясни Импуки. — Обичаше да се перчи пред жените и понякога прекаляваше с бирата. Хвалеше се, че е бил изтъкнат член на свитата на Рахимере, забравяйки, че везирът отдавна е отречен и в немилост. Криеше се зад препоръките на генерал Омендап. С две думи, той бе ленив самохвалко. Нощта, през която бе убит, му беше заповядано да изкара хората си и да претърсят градините на храма.

— За хесетките ли? — попита Шуфой. — През нощта? Импуки избърса устни в кърпата.

— През последните месеци изчезнаха четири от тях. Първия път бе късно следобед, поне тогава момичето е било видно за последно. След няколко седмици изчезнаха още две, ей така, напълно безследно, все едно са се превърнали в духове. Последният случай е от средата на миналия месец. Ясно е, че в различните храмове — жрецът се усмихна накриво — момичетата са различни. Някъде са обикновени танцьорки и понасят всичките страдания на тази професия. Но хесетките на Изида са се клели да останат девици, те са дъщери на великата майка, която живее във вечната светлина. Те идват от добри семейства и водят тук спокоен и богат живот — той вдигна ръка: — Нито веднъж в цялата досегашна история на храма не е бягала хесетка от тук. Естествено — сви рамене, — от време на време избухва по някой скандал, но това е нормално, животът е такъв, една красавица лесно може да се поддаде на настойчивото ухажване на някой войник или жрец...

— Но никога не са бягали от тук?

— Не, господарю Амеротке, никога! Архивите ни показват, че в най-лошия случай момичетата са били изнасилвани.

Съпругата му кимаше при всяка негова дума.

— По време на управлението на бащата на божествената Хатусу, малко след завръщането му от победоносния поход в Ханаан, двама войници са посегнали на една от девичите в храма и за наказание са били набучени на колове живи на хълма над Тива. Защо биха избягали? Тук са на сигурно място, за тях се грижат, обличат ги, те не познават друг живот. Ако излязат навън, ще са като новородена газела сред глутница хиени. Разбирате ли, господарю Амеротке, подозирам, че момичетата все още са тук. Дано великата майка се смили над нас, но според мен са били убити и заровени. Храмът на Изида е като истински град, овощните и зеленчуковите градини са големи и някои кътчета са доста усамотени.

— И подозирате Мафдет?

— Мафдет бе войник — кимна Импуки. — Не беше женен, но си падаше по тънката част. Знам, че често посещаваше домовете на удоволствията. Обичаше да се перчи като петел пред момичетата в храма.

— А те как се държаха с него? Приятелски ли?

— Поне той така си мислеше. Но не забравяйте, че става въпрос за млади, незрели и неопитни девойки. За девиците в храма отговаря съпругата ми. На няколко пъти — Тена кимна — ѝ се наложи да си поговори с Мафдет за поведението и държането му.

— След като не сте го харесвали — попита Шуфой, — как така е станал капитан на стражата в храма?

— Ех — усмихна се Импуки, — знаете как стоят нещата. Както вече споменах, Мафдет бе препоръчан от генерал Омендап и от генерал Сутан. По тези въпроси нямаме голям избор, длъжни сме да изпълняваме волята на божествената.

— Мафдет е бил силен мъж — заговори замислено Амеротке. — Бил е свикнал с насието. Падал си е по бирата и жените. Познавал е добре градините. Твърдите, че е примамил момичетата, изнасилвил ги е, убил ги е и е заровил телата им някъде на територията на храма, така ли?

— Възможно е. Момичетата изчезнаха след пристигането му тук.

— Ето че стигаме до един възможен мотив за убийство — съдията посочи домакините си: — Трудно би могло да се каже, че смъртта му ви е опечалила.

— Господарю Амеротке — разсмя се Пасер, — за вярващите, които ни виждат само как се прекланяме пред великата майка сред облаците благовония, ние може и да изглеждаме възвишени и изцяло отдадени на боговете, но все пак не сме лишени от човешки страсти. Аз харесвам някои от жреците, други — не, а трети пък мен не харесват. Но това не означава, че някой ден ще се избием взаимно.

— Разкажете ми подробно за нощта, в която Мафдет е бил убит.

— Имах среща с него — започна Импуки. — Разменихме си остри думи, смърхих го за арогантността му. След като си тръгна, се е прибрал вкъщи, пил е бира...

— Доколкото разбрах — прекъсна го Амеротке, — в бирата му е имало макова настойка?

— Несъмнено — потвърди Пасер. — След като го е упоил, убиецът е вързал ръцете и краката му и е довършил пъкленото си дело. Онази вечер — може да попитате стражите и слугите — господарят Импуки, съпругата му Тена и аз бяхме тук. Работихме до късно, тъй като тъкмо тогава вървяха приготовленията за празника. Легнахме си

едва призори, без да излизаме от къщата. Както казах, спокойно може да разпитате слугите.

— И не са ви докладвали нищо подозрително?

— Ако някой бе споменал нещо — отвърна Импуки, — щяхме да ви го кажем.

— А момичетата... — съдията отхапа къс месо и задъвка с наслада. Виното бе превъзходно, изпълваше устата със сладостен аромат. Въпреки късния час той се чувстваше изпълнен със свежи сили, беше доволен, че дойде в храма. Красивото помещение, осветено от нежната светлина на лампите, ароматното вино, вкусната храна, елегантната обстановка прогонваха спомените за черните фигури на убийците и предсмъртните конвулсии на Сития. — Изчезнали са четири момичета — погледна към Тена. — Ще ми позволите ли да разговарям с приятелките им?

— Разбира се.

— И не сте забелязали нищо необичайно?

— Господарю Амеротке, те изчезнаха безследно, сякаш изобщо не са съществували. Бяха обучавани да служат на богинята майка, обичаха клюките, обичаха да пеят и да танцуват, да флиртуват с жреците и стражите. Радваха се на празниците, на посещенията на роднините си и един ден просто изчезнаха. Четири момичета за пет месеца.

— Градините на храма претърсвани ли са? — попита Шуфой.

— Доколкото ни е по силите. Но има усамотени кътчета, в които трупове могат да бъдат заровени и да останат скрити завинаги.

Амеротке въртеше чашата в ръката си, зареял поглед през прозореца. Славоят се бе умълчал, единственият звук бе шумоленето на листата. Свежият аромат му напомняше за собствената му градина — смесица от плодове и цветя и мирис на прясно окосена трева.

— Като стана дума за случилото се днес в Залата на двете истини, споменахте генерал Сутан. Според доказателствата той е смесвал макова настойка с виното си.

— Генерал Сутан бе добър човек, военен герой, умен и смел пълководец — отговори Импуки. — Но той не можеше да избяга от страховете си, особено от кошмарите, които го бяха завладели след престоя в Червените земи. Често идваше тук и търсеше съвет от мен. Разбирате ли, господарю, тук лекуваме болести на тялото, но не и на

душата. Понякога генерал Сутан се пренасяше напълно в света на сенките. Държал се е изключително смело, когато са го заловили либийците, но ужасът от преживяното никога не го напусна. Нали знаете, че кочияшът, който е бил пленен с него, после се самоуби — хвърли се в Нил?

— И затова сте предписали макова настойка на генерала?

— Прегледах го изключително внимателно, потърсих всевъзможни болести на тялото. Разпитах го за урината и изпражненията. Специален лекар в храма — пазител на ануса, го прегледа вътрешно. Не открихме нищо. Малки човече — обърна се той към Шуфой, — когато си щастлив, стомахът присвива ли те?

— Когато съм изплашен, пърдя като магаре! — извика Шуфой.

Импуки се разсмя:

— Сърцето влияе на стомаха, такъв бе проблемът на генерал Сутан.

— Той говореше ли за близките си? — попита Амеротке.

— Обичаше съпругата си Луперна и бе доволен от службата на Хеби и Мена. Дадох му торбичка стрито макове семе, за да се наслаждава на храната и да спи добре нощем. Пазеше я в тайна от близките си. Признавам си, че бях ужасен, като научих за смъртта му. Генералът често посещаваше кха — библиотеката. Пасер е нашият сияу — главен библиотекар.

— А защо е посещавал библиотеката? — попита Амеротке.

— Генерал Сутан се гордееше изключително много с мемоарите си — обясни Пасер. — Идваше често да се консултира за книгата си.

— Смъртта му убийство ли е? — намеси се Тена. — Чуха се какви ли не слухове, според някои от присъствалите днес в залата змиите са били донесени нарочно и генералът е бил упоен. И се чудех — тя погледна крадешком Импуки — каква е истината.

— Съпругата ми има предвид — побърза да обясни върховният жрец, — че на няколко пъти генерал Сутан споделяше, че възнамерява да прогони кошмарите завинаги. Чудеше се дали у него не се е вселил демон, който да го е принудил...

Шуфой се размърда, темата за демоните го вълнуваше доста и дори от време на време се чудеше дали да не стане уаб-секмит, екзорсист.

— Вярвате ли в демони? — попита Амеротке.

— Вярвам, че душата, също както тялото, може да заболее. Веднъж генерал Сутан ме попита дали, ако се подложи на същото изпитание, ако се пречисти, направи приношения пред боговете и влезе в някой змиярник... — Импуки замълча. — Срещал съм хора, които се ужасяват от открити пространства или да бъдат заключени сами в някоя малка стая. Не могат да си обяснят какво се случва, но ги връхлетява паника, започват да се потят като вестоносци, изминали половината път между Тива и Мемфис. Понякога им давам да пият от специална настойка за успокояване на сърцето и ги водя на местата, от които се страхуват.

Съдията свали чашата си.

— Да не искате да кажете, че генерал Сутан може сам да е качил змиите на терасата си?

— За смъртта му се говори в цяла Тива. Генерал Сутан бе прочут герой, разказите за случилото се днес в съда ще се разнесат от уста на уста: генералът е бил сам на терасата, стълбата е била охранявана от верен слуга и въпреки това той е загинал, изпохапан от ненавистните влечуги. И аз наистина се питам дали не се е опитал да се изправи пред страховете си, както би постъпил един храбър воин.

Амеротке слушаше смаяно. В първия миг идеята му се стори абсурдна и нелепа, но ако Импуки бе прав, загадката се разрешаваше от само себе си.

— Но това не обяснява — обади се Шуфой — как са се появили змиите, най-малко две дузини усойници. Ако генерал Сутан сам ги е отнесъл горе, все някой е щял да ги види, когато са претърсвали терасата — той отпи от виното. — А няма как да ги е занесъл след вечеря. И ако все пак той ги е занесъл, защо изобщо е заповядал да се претърси терасата?

— Според съпругата му той не е споменал на никого за маковото семе — рече замислено Импуки. — Вероятно като истински воин и човек на навиците генералът не е искал да предизвика подозрения. Но сте прав: ако той ги е качил горе, откъде ли е намерил толкова много отровни змии?

— Генералът бе прочут пълководец — обади се съдията. — За него не е било проблем да се обърне към някой от старите си подчинени, да го накара да се закълне, че ще пази тайна...

Шуфой виждаше колко се е въодушевил господарят му. Амеротке се канеше да продължи с разпита, но някъде в далечината се чу звън на цимбали; резките звуци отекваха в тишината. Ветреецът донесе викове, тряскане на врати, тропот на боси крака. Импуки сепнато остави чашата и се приближи до прозореца. Съдията долови миризма на пушек. Вратата се отвори рязко и вътре връхлетя слуга с разпасана туника.

— Господарю — извика той задъхано, — избухнал е пожар в жилищните части!

Пасер скочи и събори масата. Втурнаха се в градината, сред сладостния аромат на цветята и дърветата се усещаше лютив дим. В тъмнината тичаха слуги и жреци, на звъна на цимбалите отговориха резки изсвирвания с раковина. Прекосиха забързано ливадата, минаха покрай лехите с цветя и беседките пред горичката от нарове, червените цветове искряха зловещо на светлината на огъня. В клоните разтревожено писукаха птици. Амеротке зърна силуетите на питомни газели и ибекси^[2], които препускаха изплашено по ливадата. Следван от Импуки и Шуфой, съдията излезе през портата в каменния зид и се насочи към къщите. Една от тях, построена малко встрани от останалите, бе погълната от огъня. През прозорците изскачаха пламъци, огнени езици облизваха плоския покрив и той се сгромоляса с трясък. Стражи и слуги с ведра в ръце се щураха напред-назад, жреците се опитваха да ги построят в редица, за да направят жива верига до близките кладенци. Но вече беше твърде късно, нищо не можеше да се направи — огънят се бе развихрил. Импуки заповяда да оставят пламъците сами да стихнат.

— Нека великата майка се смили над нас — прошепна Тена. — Това бе домът на Мафдет!

Амеротке се приближи, беше виждал много пожари, някои от тях случайни, други дело на подпалвачи и усещаше, че това не е нещастен случай. След като се бе разгорял толкова бързо и с такава сила, явно ставаше дума за палеж.

— Това е работа на убиеца, нали? — обади се Шуфой задъхано. Беше изостанал заради дребния си ръст и едва сега бе успял да ги догони. Хвана изплашено Амеротке.

— Усещам миризмата на масло — изправи се до тях Пасер. — Господарю Амеротке, пожарът е умишлен, убиецът на Мафдет е дошъл

да довърши пъкленото си дело.

Или да прикрие следите си, помисли си Амеротке и изруга наум, задето не бе заповядал домът на Мафдет да бъде претърсен из основи.

— Ще останете ли да пренощувате? — попита младият жрец. — Вече е доста късно, полунощ отдавна мина.

— Добре, ще преспя тук — съгласи се Амеротке.

Стояха и наблюдаваха как пожарът догаря, пламъците постепенно стихваха. Никой не знаеше как е започнал огънят, стражите докладваха, че в района на храма не са били засечени подозрителни лица. Съдията се извърна, очите го смъдяха от пушека, усещаше в устата си горчив привкус. Импуки и Тена им пожелаха лека нощ, а Пасер ги придружи до къщата за гости, уютна малка постройка в горичката зад храма. В момента тя бе празна и жрецът ги подкани да се разполагат като у дома си. На първия етаж имаше трапезария и голям хол, спалните на втория етаж бяха приготвени. Пасер обиколи да провери дали разполагат с всичко необходимо, каза, че ще изпрати слуги с вода, кани с бира и вино и чисти роби, а перачките на храма ще вземат старите.

След като младият жрец си тръгна, Амеротке се отпусна на един стол и се огледа. Стените бяха светлозелени, с червен фриз покрай пода и тавана, с образи на Изиди и блестящи сини и златисти украси. Леглата бяха удобни, ленени завеси спираха хладния нощен вятър и рояците мушици, които влитаха през отворените капаци на прозорците и кръжаха около пламъците на лампите. Шуфой, който бе настанен в съседната стая, не спираше да се удивява на изящно гравираните ракли, ниски столчета и кресла.

— Иска ми се да се бяхме прибрали вкъщи — Амеротке протегна ръка и разтри врата си. — Но улиците на града са твърде опасни нощем.

— Страхувате ли се, господарю? — подкачи го Шуфой.

Съдията го сграбчи за ръката и го дръпна към себе си:

— Не, Шуфой, не се страхувам, изплашен съм до смърт. Не е зле и ти да погледнеш по-сериозно на нещата. Днешните нападатели, които проникнаха предрешени в храма, бяха истински убийци. В килията си Сития бе охранявана от дузина пазачи, но въпреки това те се разправиха с нея — Амеротке си пое дълбоко дъх. — Не бива да допускаме господарката Норфрет да разбере за случилото се, че само

ще се разтревожи. Поговорих с Асурал. Домът ми ще бъде наблюдаван и зорко охраняван, ще има хора на всеки метър, за да пазят нея и децата.

Слязоха в банята, съблякоха се, наплискаха се със студена вода и изтриха телата си с напоени с благовония кърпи. След това се върнаха в спалните, слугите вече бяха донесли от складовете на храма ленени роби и ги бяха сложили върху леглата. Едно сънливо момиче чакаше да прибере мръсните дрехи, за да ги занесе на перачките, наложи се Амеротке да я изпрати до вратата, тъй като на нея толкова ѝ се спеше, че вървеше като сомнамбул. Шуфой донесе две чаши бира. Амеротке отпи и я обяви за отлична, двамата си поговориха малко, заслушани в обичайните шумове на храма, които бавно заглъхваха. Амеротке не можеше да прогони от ума си пламъците, домът на Мафдет бе изгорял като погребална клада. Дали къщата бе унищожена за отмъщение, или просто за да прикрие следите на убийците? Защо капитанът бе убит по толкова жесток начин?

На вратата се почука, Шуфой отиде да отвори и се върна със завързана кожена кесия.

— Един слуга от храма я донесе, подарък от господаря Импуки.

Амеротке я отвори и надникна вътре. Ахна изненадано и изсипа съдържанието върху леглото: восъчни статуетки, две по-големи и три малки, по-големите бяха грубо изваяни като мъж и жена, а по-малките явно трябваше да са деца.

— Или джуджета — прошепна Шуфой.

Гърлото на Амеротке бе пресъхнало, стомахът му се бе свил на топка, взираше се във фигурките невярващо. Взе мъжката статуетка — беше кафеникавочервена, в главата и в сърцето бяха забити игли.

— Кръв и изпражнения — прошепна той. — Заклинание!

Разтръска кожената кесия и от нея изпадна черен блестящ скарабей, на който бе изрисуван облечен в бяла роба коленичил стрелец с лък. Към него бе прикрепено жълтеникаво оръфано парче папирус. Амеротке разгневено го захвърли, но Шуфой го вдигна и прочете изписаното с кръв проклетие.

— „Кръвопиецът ще те дебне на вратата — призори, на обед, при залез-слънце. Речното чудовище с огромните челюсти ще бъде твоя сянка, а подир него идват всички ужаси от подземния свят.

Повелителната на червеното платно е хвърлила кървавата си сянка над теб“.

Изведнъж Амеротке скочи и се спусна надолу по стълбите. Отвори вратата и потъна в нощната тъма. Хладният ветреца охлади гнева му и той веднага си даде сметка, че е сгрешил. Убийците изникнаха от сенките от двете му страни. Съдията отстъпи и се блъсна в някакъв кол, подпрян на стената. Сграбчи го и понечи да се скрие вътре, но колът се закачи в рамката на вратата. В този миг първият убиец се нахвърли върху него. Амеротке замахна с всичка сила, юмрукът му улучи облечената в черно фигура в лицето и нападателят се строполи в цветната леа. Съдията хвана кола като пика, обърна се и блокира удара на втория нападател, но този път късметът му изневери. Уцели го в дясното рамо и нападателят отскочи, но след миг връхлетя отново, стиснал в едната си ръка кинжал, а в другата — бойна брадвичка. Амеротке се впусна в смъртоносния танц, без да откъсва очи от врага си, макар да му се искаше да се озърне, за да види какво се случва с другия нападател.

Изведнъж някой го блъсна в гърба, край него прелетя Шуфой и се хвърли срещу онзи убиец, който все още не се бе възстановил напълно от силното кроше на съдията. Амеротке нямаше как да помогне на джуджето. Противникът му направи крачка напред, протегнал ръката с ножа, и вдигна брадвичката за решителния удар. В нощта се разнесоха писъци. Черната фигура се поклащаше заплашително, очите блестяха налудничаво в тъмнината. Съдията замахна с кола, но врагът му отскочи навреме. Амеротке понечи да пристъпи наляво, но се спъна и падна на коляно. Черният силует се извиси над него, едва сега той усети болезнените нокти на отчаянието да раздират сърцето му. Врагът се нахвърли върху него, стиснал кинжала с две ръце. Амеротке с мъка се изправи. Убиецът бе само на крачка от него, когато съдията зърна някой да изскача от мрака. Тежката пика се стовари върху черепа на убиеца, той се олюля и се строполи на земята в безсъзнание.

Амеротке пропълзя настрани и се подпря на стената. Писъците бяха секнали. Шуфой се приближи, ленената му роба бе покрита с кръв, в ръката си държеше нож. Съдията затвори очи и поклати глава. Някой го прихвана през раменете. Беше Пасер. Жрецът внимателно му помогна да се изправи и го въведе в къщата, сложи го да седне и

излезе. Шуфой докуцука до него и се сви като куче в нозете на господаря си. Амеротке не можеше да спре да трепери. Сложи ръка на устата си, страхувайки се, че ще повърне. Навън се чуваха гласове, някой крещеше заповедно. Пасер влезе отново и се изправи пред него.

— Зле ли ви е, господарю? Искате ли малко вино?

Амеротке се опита да отговори, но не успя.

Гласът на жреца сякаш идваше някъде отдалеч:

— Бях излязъл да се поразходя в кипарисовата горичка. Чух писъците и повиках стражата — докосна нежно Амеротке по рамото. — Шуфой е невредим, но е целият в кръв. Вие не сте ранен, нали? — Амеротке кимна. — Един от убийците е мъртъв — продължи Пасер, — другият е в безсъзнание.

Амеротке уморено оброни глава.

— Това бе капан! — обади се Шуфой. — Господарят изскочи навън, за да хване пратеника, който донесе кожената кесия. Един от най-старите номера в бордеите. Убийците явно са се били спотаили пред вратата, а дори и да не бе излязъл, щяха да проникнат в къщата. Искаха смъртта и на двама ни.

[1] Една от разновидностите на душата, която според вярванията в Древен Египет се състои от дух, душа и астрален двойник — Б.пр. ↑

[2] Диви кози — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

РЕРТ: ЛЕКАРСТВО

Амеротке бързо се съвзе и отиде да се измие. Във водата Пасер бе стрил цветовете от водна лилия и тученица. Пристигна и Импуки, наметнал на раменете си кожа на леопард. Върховният жрец бе изключително загрижен. Заизвинява се надълго и нашироко за нападението, подчерта, че стражите не са докладвали за никакви нередности, прегледа внимателно съдията и Шуфой и накрая обяви, че им няма нищо, само дето са напрегнати, натри ги с благовонни масла и изрисува над прага на къщата йероглифите „анкх“ и „са“ — „мир“ и „щастие“. Убитият нападател бе откаран, а другият, когото Пасер бе повалил в безсъзнание, бе прегледан и превързан. Импуки се извини, че трябва да даде заповеди на стражата, и излезе. Един слуга донесе прясно изцеден плодов сок и прекрасен орехов сладкиш. За миг съдията се зачуди дали в него не са сложили някакво успокоително.

Шуфой изобщо не изглеждаше обезпокоен от факта, че е убил човек, и държеше да се похвали пред всички с бойните си умения. Джуджето бе възмутено от глупавата постъпка на господаря си.

— Това е най-старият номер — повтори той, — да изпратиш на някого съобщение и да го изчакаш да излезе, за да гони приносителя. Можеше да ви убият и тогава наистина щях много да ви се ядосам.

Амеротке се разсмя, заповяда му да млъкне и тихо попита защо убийците бяха само двама.

— Защото е прекалено опасно да дойдат повече — отвърна Шуфой. — В тъмното по-трудно ще се забележат двамина, спотаени в сенките да причакват жертвата си...

— А защо не се опитаха да стрелят с лък?

— В тъмното? — изсумтя презрително Шуфой. — Имаме си работа с наемни убийци, а не с аматьори. Те работят по двойки, освен това са длъжни да проверят дали наистина сте мъртъв, а не само ранен.

Влезе Пасер, зад него стражите от храма влачеха заловения убиец. Раната на главата му бе покрита с груба превръзка, горната част

на туниката бе разкъсана, ръцете му бяха вързани на гърба. Накараха го да коленичи в нозете на Амеротке. Мъжът бе среден на ръст, по старите белези на гърдите му личеше, че е бил войник. Лицето бе с остри черти, носът — чип, устните — толкова подути, че се виждаха почернели зъби. От него вонеше на кисело и на гранясало масло, с което бе намазал тялото си. Въпреки раната в погледа му не се четеше страх, той си тананикаше химн в чест на Господарката на мълчанието.

— Длъжен си да отговориш на въпросите ми — започна Амеротке. Убиецът се изхрачи в краката му. Съдията го зашлеви силно през лицето. — Член ли си на бандата на Себаус?

— Аз съм Сет-кезум.

„Кокалотрошачът“.

— Защо си тук?

— Нося сетему.

„Присъда за екзекуция“.

— Кой те изпраца?

— Кайтеу.

„Убиецът“.

— Къде живее той?

— В керх.

„В тъмнината“.

Амеротке въздъхна. Затворникът говореше на носовия диалект на Източна Тива и използваше само цитати от „Книга на мъртвите“. Съдията подозираше, че пред него стои образован войник, вероятно дори писар. Зашлеви го отново.

— Дай да започнем отначало. Кой си?

— Аз съм Кокалотрошачът — ухили се подигравателно непознатият. — Поглъщачът на сенки.

— Вижте какво открихме у него — пристъпи Пасер и подаде излъскан черен скарабей, на който бе изобразен коленичил стрелец с лък. — И няколко дебена^[1] сребро.

— Кой си ти? — опита отново съдията.

— Сем-ем-сенф.

„Кръвопиецът“.

— Отведете го — заповяда Амеротке. — С подсилена охрана. Да бъде затворен в Дома на оковите в подземиято на храма на Маат. Кажете на капитан Асурал, че трябва да бъде окован и пред вратата на

килията му денонощно да има поне един пазач. Единствено Асурал да му носи храна и вода.

Пасер изправи убиеца на крака и го изблъска навън в тъмното. Съдията седна, вслушвайки се в заглъхващите шумове пред къщата. След малко жрецът се върна и попита дали не иска палмова ракия или ликьор, за да заспи по-лесно. Амеротке отказа. Пасер обяви, че ще сложи охрана около къщата.

— Сигурен ли сте, че не желаете нещо за пиене?

— Не, благодаря — усмихна се съдията. — Не искам и вашите отвари от Земята на сънищата — протегна ръка и Пасер я стисна здраво. — Благодаря ви за помощта. Дължа ви живота си.

— Просто имахте късмет. Не можех да заспя, вероятно и аз трябва да пийна малко палмова ракия — вдигна ръка към звездите: — Спокоен и здрав съм, тук ще бъдете охраняван по-добре, отколкото в двореца на божествената Хатусу.

Излезе и затвори вратата.

На Шуфой му се приказваше, но Амеротке бе твърде уморен и веднага се качи да си легне. Съблече се и коленичи, затвори очи и протегна ръце, молейки се на Господарката на истината за себе си, семейството и близките си.

Амеротке спа до късно. Призори в съня му нахлуха мученето на говедата и крясъците на свещените птици, които отвеждаха към светилищата и храмовете за сутрешните приношения. Съдията лежеше полубуден. Долови пушека на жертвените кладни, мириса на прясна кръв и уханието на ожарено месо. Викове на стражите отвън внесоха успокоение в душата му и той заспа отново. Стана едва по обед. Изми се и облече робата, която донесоха перачките на храма. Денят бе хубав, прохладният ветрец все още поклащаше цветята и клоните на дърветата, така че с Шуфой решиха да закусят под дълбоката сянка на голямата смокиня. Наоколо пасяха малки газели. Слугите им поднесоха бира, печена гъска и подсладен с мед хляб.

— Как са проникнали убийците? — попита Шуфой.

Амеротке наклони глава, вслушвайки се в далечния напев на хора, който под надзора на жреца упражняваше химни в чест на богинята майка, „покровителка на Озирис, победителката на Сет“.

Текстът му бе познат, Изида се наричаше „господарка на вълшебствата, речовитата, която никога не остава без думи, по-силна от десет хиляди войници, по-умна от милиони писари“.

— Зададох въпрос! — сърдито размаха ръка пред лицето му Шуфой.

— Откъде да знам! — тросна се Амеротке. — Лесно е да се покатериш през стената, сигурно не е било проблем да разберат къде сме.

Разговорът бе прекъснат от появата на върховния жрец Импуки, съпругата му Тена и Пасер. Изглеждаха великолепно в плисираните си роби, стегнати в свещения разноцветен пояс на Изида. Слугите донесоха още възглавници и те седнаха на земята. Тена ги попита дали са спали добре, Импуки отново се извини за нападението и добави:

— Помолих се за вас тази сутрин, когато поднесох даровете в наоса пред олтара на великата майка — в гласа му се прокраднаха цинични нотки. — След това скастрих стражите. Естествено, те се опитаха да се оправдаят със смъртта на Мафдет. Стените на храма се охраняват, но някои закътани местенца остават без наблюдение.

— А откъде са го разбрали убийците? — попита Шуфой. — Явно някой им го е казал.

Жрецьт го изгледа мрачно и поклати глава:

— Нямам отговор на този въпрос.

— А пожарът? — обади се Амеротке.

— Вероятно е причинен от същите престъпници — отвърна Импуки. — Не е нещастен случай. Използвани са най-малко два меха масло, останала е само пепел. Изпратих съобщение до двореца... — гласът му потрепери: — Какво друго можех да сторя?

Амеротке внимателно огледа сбръчканото лице с бдителни очи и подигравателни устни. Съдията прикри подозренията си. Шуфой бе прав, стените на храма бяха охранявани, високи и трудни за изкачване. Дори и прехвърлянето през тях да бе лесно, нападателят рискуваше да го заловят нощните патрули или да го види някой страж. Дватама убийци са носели мехове с масло и отнякъде са намерили факла или свещ, освен ако не са носели със себе си и мангал с живи въгленчета. Импуки бе извърнал глава, следвайки рееция се в небето лешояд, и като че ли смяташе разговора за приключил. Съпругата му Тена бе самото възплъщение на невинността и елегантността — синя брошка

придържаше робата на гърдите ѝ, бижутото бе съчетано с подобаващи обеци и колие около шията. Двата бяха влиятелни и могъщи личности. Съдията се замисли за убийците, за бандата на Себаус и за загадките, пред които се бе изправил. Върховните жреци от големите храмове в Тива притежаваха царския печат и можеха да подпечатват документи и товари, които да преминават необезпокоявано през митницата и през стражите по границата. Дали зловецът фигура зад скверните грабежи не бе човек като Импуки, високопоставен сановник, един от малцината, които се радваха на титли като „приятел на фараона“, „пазител на царските думи“, „член на царския съвет“?

Импуки плъзна поглед по Амеротке.

— Изглеждате разтревожен, господарю.

— Наистина съм разтревожен — призна съдията. — И изпълнен с подозрения. Бих искал да пообиколя храма, да видя Дома на здрача — потри замислено пръсти. — И да огледам стените и портите.

— Само не напускайте храма без охрана — обади се Пасер. Младият жрец нервно късаше стръкчета трева, явно бе притеснен или ядосан. Въпреки гладкото женствено лице и изискани маниери като че ли не можеше да стои мирен нито за миг. Дали винаги бе толкова неспокоен, или думите на съдията го бяха смутили? — Чака ме страшно много работа — усмихна се Пасер, като че ли бе прочел мислите му. — Толкова много работа и толкова малко време... Да проверя складовете, да се срещна с поклонниците, да приготвя сметките.

Амеротке кимна. Опита се да си припомни откога Импуки е върховен жрец. Познаваше го по име, беше го виждал отдалеч, сигурен бе, че е назначен от бащата на Хатусу, фараона Тутмос. Ако не се лъжеше, Импуки бе по-известен като лекар, отколкото като ревностен поклонник на богинята.

— Откога служите в храма на Изидата? — попита той.

— От дете — Импуки погали ръката на Тена. — Тук срещнах съпругата си. Разменихме клетви пред статуята на богинята майка преди... — вдигна поглед към небето, — да, преди цели петнайсет години.

— Имате ли деца?

— Имахме — лицето на Тена бе сурово, гласът ѝ трепереше. — Имахме деца, господарю, но чумата ни ги отне. Всички молитви,

всичките благовония и възлияния не успяха да ги спасят. А бяха толкова красиви... — на очите ѝ избиха сълзи. — Момчето бе на седем, момичето — на четири. Треската дойде внезапно, после се появи остра разкъсваща кашлица. Не се отделях от тях, съпругът ми използва всичките си познания и умения, но все едно да се опиташ да спреш дъжда или да затъмниш слънцето. Отидоха си дечицата ми... — гласът ѝ изневери, мъката ѝ бе толкова истинска и дълбока, че Амеротке горчиво съжали за въпроса си. — Сега лежат в нашата гробница от другата страна на реката в Дома на вечността — тя притисна корема си. — Не мога да имам повече деца... Дори и великата майка не успя да ги спаси.

Съдията се вгледа в нея внимателно. Нещо в думите и тона ѝ привлякоха вниманието му. Никога досега не бе чувал жрица да говори за богинята с такава горчивина. Извърна се към Импуки, но той бе свел глава, а Пасер наблюдаваше сякаш с изключителен интерес червената сврака, която ровеше наблизо в тревата с дългия си клон. Дали тримата вярваха в богинята? Понякога Амеротке отиваше с останалите високопоставени лица от двора в храма на Амон Ра, през величествените колони едва-едва проникваше светлина, кълбяха се облаци дим от благовонията, в сумрака отекваше пеенето на жреците, възхваляващи всевиждащия мълчалив Амон Ра. Но все пак той често се питаше дали боговете не са само парчета дърво и глина, измислени да задоволят отчаяната нужда на човешкото сърце от отговори.

Потрепери и се отърси от мислите си. Шуфой го гледаше загрижено. Съдията за миг като че ли се бе отнесъл в друг свят, далеч от роената морава, ароматните цветя и вкусната храна.

— Съжалявам — извини се Тена. — Понякога, в дни като тези, спомените се завръщат.

— Сега Пасер е нашият син — опита се да разведри разговора Импуки. — Осиновихме го неотдавна. Той е доказал уменията и познанията си, дори го представих на божествената Хатусу и тя благоволи да му покаже лицето си и да му се усмихне.

— Вървя по стъпките на велики учители — поклони се Пасер, изсмя се нервно и стана. — Господарю Амеротке — Импуки и Тена също се изправиха, — желаете ли водач за обиколката на храма?

— Не, благодаря — отклони предложението съдията. — Стига да ми позволите да обикалям свободно?

Импуки протегна ръка:

— При едно условие: да не напускате храма сам и да не влизате в големия двор без придружител.

Амеротке стисна ръката му и те си тръгнаха, Пасер вървеше по средата, хванал за ръце осиновителите си.

— Струва ми се, че въпросите ви не им допаднаха особено — Шуфой бе извадил от кесията си черния камък, който му бе показал вчера. — Дори бих казал, че и вие самият не им допадате особено.

Съдията нервно гризеше устни. Тримата минаха през портата в зида и изчезнаха към храма.

— Винаги съм се чудил — отвърна замислено той — дали жреците наистина вярват в това, което проповядват. Макар че горчивината на подарката Тена е съвсем разбираема.

— Но това дали я прави убийца?

— Всички сме убийци, Шуфой — жреци, съдии, лечители, всички убиваме в мислите си. Но просто някои от нас превръщат помислите си в дела — изправи се и изтупа трохите от робата си. — И точно затова сме тук. Четири хесетки от храма са изчезнали. Господарят Импуки вероятно е прав и телата им сигурно са заровени някъде тук. Капитанът на стражата Мафдет е убит, а Нетба подозира, че на баща ѝ са помогнали да поеме пътешествието към Далечния запад.

— Но вие не го вярвате, нали? — Шуфой стана, стиснал слънчобрана като жезъл, и прибра черния камък обратно в кесията си.

— Не го вярвам — кимна Амеротке. — За смъртта на Сесе са виновни единствено болестта и старостта. Но се чудя откъде на една толкова умна дама ѝ е хрумнало, че баща ѝ може да е бил убит тук. Хайде, Шуфой, да вървим. Последния път, когато съм влизал в този храм — той се усмихна, — съм бил по-нисък и от теб!

Поеха по моравата, оставяйки дърветата зад гърба си. Стигнаха до стената, през която вероятно бяха проникнали убийците, и Амеротке внимателно я огледа — на места бе скрита от дървета и храсти, кипариси, палми и дори малки овощни горички. Тръгнаха покрай зида, докато стигнаха до стената, която разделяше градините от големия двор пред храма.

— Сигурно са минали оттук — отбеляза той.

— А защо да не са дошли от другата страна? — попита Шуфой.

— Далеч е — обясни Амеротке. — Не съм сигурен, но мисля, че оттук се стига лесно до дома на Мафдет и до къщата за гости. А и могат да се скрият в горичката през нощта — посочи стражите, които се бяха изтегнали лениво под дълбоките сенки или се разхождаха наоколо. — Те носят факли и се забелязват отдалеч, но убийците сигурно са разполагали и с вътрешна информация. Чудя се кой ли е предателят...

Влязоха в големия павиран двор, обграден от двуетажни сгради от блестящ бял пясъчник. В средата имаше фонтан във формата на голяма риба, изправена на опашката си, а от устата ѝ бликаха струйки вода. В езерцето плуваха лотоси, белите бяха разцъфтели, но скритите под повърхността сини лотоси щяха да се отворят чак през нощта. Навсякъде се усещаше аромат на цветя. Амеротке долови и острата миризма на билки, мента и мандрагора. Спря един слуга и го помоли да го упъти. Слугата зърна пръстена на съдията и веднага се поклони раболепно. Показа се, че Домът на здрача е дългата постройка в дъното.

— Другите две са складовете и приютът за болни. Желаете ли да ви разведа?

Амеротке поклати глава. Прекосиха двора, Шуфой ситнеше зад него, отмервайки крачките си със слънчобрана. Джуджето настояваше да оповести тържествено пристигането на върховния съдия, но той го спря — това бе място за лечение, а най-доброто лекарство бяха тишината и спокойствието.

Атмосферата в Дома на здрача се оказа приятна и жизнерадостна. Подът бе от полирано дърво, варосаните стени бяха украсени с религиозни мотиви, молитви и сцени в чест на Изида. Малкото преддверие водеше към кабинета на главния лекар, който стана на крака да ги приветства. Обясни, че стаичките на първия етаж са за тежко болните, а в дългото общо помещение горе са приетите по милост.

— По милост ли? — повтори объркано съдията.

— Точно така — жрецът се усмихна: — Нали не сте забравили, господарю Амеротке? Щом някой страдащ докосне голямата статуя на Изида в двора на цветята и ни помоли за помощ, не можем да му откажем.

Амеротке кимна. Беше забравил за този обичай, широко известен и използван от бедняците в Тива.

Старият жрец ги поведе по коридора. Минаха покрай тесните стаички, обзаведени с легло, скрито зад ленени завеси, с масичка и столче. Стените и подът бяха прилежно измити с билкова вода, ароматът на треви бе толкова силен, че не се усещаше никаква друга миризма. Големите прозорци над леглата бяха отворени и през тях проникваха светлина и свеж въздух. Слугите и чираците щъкаха загрижено напред-назад, приготвяха настойки и отвари, грижеха се за болните, макар че, както обясни тихо водачът им, за тези в Дома на здрача нямаше никаква надежда да избегнат смъртта. Качиха се на втория етаж, голямото помещение бе с висок таван и с множество прозорци по двете дълги страни, край които бяха подредени наровете. На масичките между наровете бяха поставени статуетки на Изида, кърмеща Хор. Подът бе излъскан до блясък, стените бяха белосани, но единствената украса под черните греди на покрива бяха цитати от химни в чест на Изида. В двата края на дългото помещение седеше по един писар. Въпреки чистотата и светлината, въпреки аромата на благовонни масла и билки тук несъмнено витаеше смъртта. Наровете бяха скрити зад тежки ленени завеси, които предпазваха болните от праха и мухите. Полуголо момче по набедрена препаска обикаляше и размахваше ветрило от щраусови пера, напоено с парфюм, за да освежи въздуха. Нямаше посетители. Амеротке зърна едно-две лица: възрастни мъже и жени с оредяла коса и изпъстрена с кафеникави старчески петна кожа.

Съдията все повече се убеждаваше, че бащата на Нетба не е бил убит тук. Стигна до дъното и понечи да се извърне обратно, но някой извика името му и той сепнато спря. Огледа се. Завесите на предпоследния нар бяха дръпнати. Старецът вътре бе вдигнал глава, пухената възглавница се бе изхлузила на пода. Лицето му бе удължено, устата — беззъба, а бузите — хлътнали, но все пак в усмихнатите топли очи проблясваше нещо познато.

— Не ме ли помните, господарю?

Амеротке се приближи и седна на нара. Старецът едвам бе събрал сили да се поизправи, извърна се леко и стисна ръката му, пръстите бяха само кожа и кости.

— Амеротке... Аз съм Имер.

Съдията притвори очи.

— Помните ли ме, Имер дървосекачът? В имението на дядо ви, на север от Тива. Направих ви дървена сабя и дори дървена колесница — Амеротке затаи дъх. Не можеше да бъде! Имер още тогава бе на преклонна възраст! — Вече минах осемдесетия си разлив — усмихна се Имер. — Видях ви да вървите по пътеката и веднага ви познах, все така си размятате ръцете, а и очите ви са същите. Винаги съм казвал, че имате нежни очи. Слушал съм много за вас, разбрах, че сте учили в Дома на живота и сте станали върховен съдия. Разказвах на хората, че ви познавам, но те не ми вярваха.

— От какво си болен? — попита Амеротке.

— От старост — ухили се Имер. — Единствено от старост.

— Мога ли да направя нещо за теб? — съдията погледна през рамо лекаря, който едва забележимо поклати глава.

— Да, имам една молба.

Амеротке присви очи:

— Няма да ти пратя момиче, Имер! Отдавна ти е минало времето да тичаш след фустите!

Дървосекачът се разсмя, но смехът премина в раздираща кашлица.

— Искам един потир вино — прошепна старецът, — поднесен от красива хесетка. Голям потир! И парче грис халва. Така ще се отправя към Далечния запад като щастлив човек.

— Ще видя какво мога да направя — Амеротке го целуна по челото, изправи се и тръгна към изхода. На прага се спря.

— Знам какво ще питате, господарю — обади се старият лекар. — За съжаление на Имер му остават не повече от два-три залеза. Но ви обещавам, че преди слънцето да се скрие, той ще получи потира с вино и парчето грис халва, поднесени от най-красивата хесетка в храма.

— Вие сте истински лечител — сграбчи ръката му Амеротке — и благороден мъж. Благодаря ви обърна се, но отново се спря: — А какво ще стане с Имер? Къде ще бъде погребан? Кой ще извърши ритуалите?

— Храмът на Изида притежава своя гробница от другата страна на Нил. Наричаме я Божествения дом на милосърдието. Погребението му няма да е като на фараон, но ще бъде изпратен, както си му е редът, в ръцете на божествения отец Озирис.

Амеротке отново му поблагодари и напусна Дома на здрача. Заповяда на Шуфой да огледа пепелището, останало от дома на

Мафдет, а той самият реши да обиколи целия храмов комплекс, но без да влиза в Дома на мъртвите. Пречисти се, изми си ръцете и наплиска лицето си с вода от каменното корито и се насочи към малките светилища, външните постройки, складовете и хранилищата за зърно. Заобиколи големия птичарник, където се отглеждаха свещените ибиси, посети Дома на среброто, където се изготвяха сметките и се съхраняваха скъпоценностите, а след това надникна в Дома на войната, голямата казарма на храмовите стражи. Беше дълбоко впечатлен от великолепието и богатствата на храма. Даде си сметка, че жреците притежават всичко необходимо, за да организират грабежите на царските гробници — място за съхранение на пляката, властта да пренесат откраднатите скъпоценности нагоре по Нил и през египетските граници. Не че подозираше Импуки — върховният жрец просто бе един от мнозината, които имаха средствата и властта да извършват тези скверни престъпления.

Амеротке седна под една палма и се разхлади с чаша плодов сок, поднесен му от слуга, който обикаляше двора с делва с ароматната напитка и наниз с чаши около врата. Съдията се чудеше кой можеше да е този Кетра, Надзирателят, който познаваше тайните пътеки и входове към царските гробници и бе имал дързостта да заповядва на убийците да нахлуят в свещения храм. Допи сока и стана. Заобиколи отдалеч извисяващите се обковани с мед порти от ливански кедър, които водеха към отворения за посетители двор. Там се тълпяха поклонници, търсеха да платят на някой жрец да прочете молитви за мъртвите или пък жрец на ухото да изслуша изповедта им. Врявата от разговорите от другата страна на стената бе като от голям кошер. Днес бе празник, посветен на бога на домашното огнище Бес, така че бе пълно с просители, дошли да направят приношения или просто да позяпат, да докоснат свещените стенописи и стелите на фараона, изписани в целия храм. Важно се разхождаха жреци от всякакъв ранг и статут — с избръснати глави, лица и вежди, кожата им блестеше от благовонни масла, облечени в ленени роби или в изящни плисирани туники.

Съдията се върна в градината, зад подрязаните цветни храсти се чуваха момински гласове, звън на тамбурини и дрънчене на цитра. Градината граничеше с Дома на живота, училището на храма, и с Дома на светлината, където се упражняваха музикантите. В средата, около искрящо сините води на свещената щерна с цъфнали лотоси, се бяха

събрали хесетките. Върховната жрица Тена седеше в голямо кресло, а няколко слуги държаха слънчобрани над главата ѝ и вееха с големи ветрила от щраусови пера, напоени с парфюм. Появата на Амеротке бе посрещната с писъци и кикот. Жрицата бързо ги укроти и представи съдията. Хесетките щяха да имат урок по разкрасяване и покрай облицованата с керамични плочки щерна бяха разпръснати бронзови огледала, стъкленици и гърненца с кремове за лице, боя за устни и мазила. Слугите веднага разчистиха място и Амеротке бе поканен да седне до Тена.

Момичетата бяха на възраст между четиринайсет и седемнайсет години, облечени в плисирани туники или в тясно прилепнали рокли, красивата им нежна кожа бе посипана със златист пращец. Някои си бяха направили татуировки на Изидата по ръцете и раменете, всички носеха блестящи бижута, а прелъстителните им личица едва се виждаха от дебелите намазнени перуки, придържани от цветни диадеми. Хесетките стрелкаха с предизвикателни погледи съдията и накъдето и да се обърнеше, той виждаше само нежни ръце с боядисани нокти и долавяше аромата на сладкия парфюм. Амеротке доста се притесни и набързо обясни причината за посещението си, но щом спомена изчезването на четирите хесетки, усмивките изчезнаха. Жрицата Тена ги подкани да говорят, но те нямаше какво да му кажат. Не знаеха нищо и нямаха представа, какво можеше да се е случило. Едни и същи отговори се повтаряха с тих шепот. Съдията не усети притворство и лъжа у нито едно от момичетата, те не се опитваха да го заблудят, приказваше им се, не искаха да го пуснат да си отиде, но зловещото изчезване на четирите им дружки бе пълна загадка за тях.

Амеротке благодари на Тена и си тръгна. Мина през портата в стената и погледна водния часовник в голямата амфора, изрисувана със свещените символи на Тот. Нивото на водата бе паднало до тринайсетата линия, време беше да си ходи. На път към къщата за гости прекоси занемарения заден двор, в който фонтанът бе замлъкнал. Стените бяха украсени със сцени от живота на Изидата. Рисунъкът бе груб, темата една: „Битката между Сет, Изидата, Озирис и Хор“. В една от сцените Изидата държеше в ръка отрязаните тестиси на Озирис, чието тяло бе насечено от червенокосия Сет. Мотивът за кастрацията и разпиляването на семето на бога се срещаше и в други рисунки.

— Мафдет! — възкликна Амеротке. С изваждането на сърцето и отрязването на тестисите капитанът на стражата бе прокълнат навеки. Дали жестокото убийство бе акт на отмъщение, или бе ритуално наказание на войник, дръзнал да наруши свещените правила на Изида? „Въобразявам ли си?“, прошепна съдията. Кастрацията се използваше често за поругаване на врага. По време на военното си обучение в Червените земи сам бе ставал свидетел на какви ли не ужасяващи сцени.

Амеротке замислено продължи към къщата за гости, където Шуфой го очакваше под сянката на голямата смокиня в градината. Щом го видя, джуджето се втурна към него и пъкна в ръката му черен скарабей. Скарабейт беше обгорял и напукан, но все пак си личеше избледнелият силует на коленичил стрелец с лък.

— Намерих го в пепелта — обяви доволно Шуфой, белязаното му лице бе изцапано от сажди. — Нали съм нисък, очите ми са по-близо до земята и виждам това, което другите пропускат. Освен това имам нюх за скарабей.

Амеротке въртеше камъка в ръцете си. Случайно ли го бяха изтървали убийците или го бяха подхвърлили нарочно? Или беше на Мафдет? Дали ветеранът не бе член на бандата на Себаус и ужасяващата му смърт и опожаряването на дома му не бяха отмъщение на безскрупулната шайка? Съдията върна скарабея на Шуфой, който го прибра в бездънната си кесия.

— Дали Мафдет не е бил член на бандата на Себаус? — попита джуджето.

— Възможно е... — Амеротке млъкна, откъм портата се бе появил Пасер.

— Господарю, пристигна ескортът ви. Заради нападенията божествената Хатусу е заповядала да не излизате по улиците на града без охрана.

Амеротке и Шуфой отидоха в къщичката на стражата до стената, която разделяше градините от основния комплекс на храма. Генерал Омендап ги очакваше в пълно бойно снаряжение: кожена ризница, покрита с блестящи халкички, бяла поличка с червен кант и високи до коленете походни ботуши. В коридора се бяха строили смелчаците на фараона от щурмовия египетски полк, който охраняваше двореца.

Омендап стисна ръката на съдията и го подкани да тръгнат веднага, като обясни, че самата Хатусу му е заповядала да го охранява.

Изчакаха да дойдат Импуки и Тена, за да се сбогува с тях Амеротке, и тръгнаха. Стражите, въоръжени с дълги щитове и остри копия, го обградиха от всички страни. Прекосиха двора на храма, претъпкан с поклонници и просители, скупчили се около високите статуи и свещените кладенци, за да си напълнят делвите с лековита вода. Хората се отдръпнаха да направят път, оглеждайки със страхопочитание знаменосеца, който носеше знамето с полумесеца и знака на Амон Ра, червена овнешка глава на златен фон. Ескортът мина покрай високите колони, спусна се по стъпалата и излезе на горещите и прашни улици. Навсякъде бе пълно с хора — под сянката на едно дърво бръснар крещеше за клиенти, продавач на плодове се пазареше с готвач до количката със стоката си. Амеротке се чувстваше в пълна безопасност, защитен от всичко, недосегаем. След тишината и спокойствието в храма глъчката и шумът по пазарищата го опияняваха. Шуфой също се наслаждаваше на суматохата и тичаше напред като избягал от училище хлапак.

— Познавахте ли добре генерал Сутан? — попита съдията.

— Нали дадох показания в съда, разбира се, че го познавах — отвърна Омендап.

Амеротке извади ветрило от робата си и безгрижно започна да си вее.

— Смъртта му си остава загадка — призна той. — Възможно ли е Сутан сам да е донесъл змиите на терасата, за да се изправи пред страховете си? Както би постъпил един истински воин, който се страхува от вода — да се хвърли в дълбокото?

— Възможно е! — Омендап замислено се почеса с върха на жезъла. — Сутан бе много смел, колесницата му винаги бе начело в преследването, първи се хвърляше срещу врага. В битките бе свиреп като пантера и често изразяваше на глас желанието да се отърве от презрените кошмари.

— А съпругата му?

— Да, обичаше искрено Луперна и тя отвръщаше на чувствата му.

— Хеби?

— В домакинството на всеки пълководец може да намерите човек като него: честен и верен прислужник.

— Писарят Мена?

— Добър писар и истински войник, изцяло посветен на господаря си. Но и не особено умен. Сутан постоянно го препоръчваше за повишение — Омендап изсумтя, — а Мена се проваляше на изпитите. Добър, солиден мъж, но напълно лишен от въображение.

Амеротке надзърна над главите на охраната. Стори му се, че вижда облечена в черно фигура, но побърза да прогони страховете от мислите си.

— Затворникът в безопасност ли е? Нали знаете, че заловихме един от нападателите?

— Да, в течение съм. Асурал се грижи за него. Не забравяйте, че капитан Асурал е служил при мен. Лично ходатайствах да бъде назначен в храма. Сутан бе същият — роден лидер, грижеше се за подчинените си дори и след като напуснеха войската. Дори под негово покровителство се организира братство на ветераните. В него членува и Надиф, офицерът от пустинната стража, който първи е пристигнал в дома му след убийството. Подобни групички съществуват в цяла Тива, войниците се събират по празници, припомнят си славните дни, събират пари за обща гробница в Некропола — Омендап вдигна ръка: — Името им се изплъзва от ума ми, но все някога ще се сетя. А, да, наричат се „Хети“.

— Дим?

— Да, така гледат на себе си старите войници: огънят е угаснал, но димът е останал, все още се вижда днес, а утре ще е изчезнал. Е, господарю, сигурно се радвате, че се прибирате у дома?

— Но не веднага — Амеротке го сграбчи за ръката. — Първо искам да отида в къщата на Сутан. Не, не възразявайте, време е сам да огледам къде е загинал.

Омендап бе принуден да се подчини. Извиха на запад през прашния квартал на лихварите и напуснаха града през Портата на слоновата кост. Поеха по брега на Нил покрай ожарените от слънцето бедняшки колиби и излязоха на оживения търговски път между реката и градските стени, който водеше до Гробниците на могъщите. Стигнаха до къщата на Сутан, слугите веднага отвориха охраняваните

порти и те влязоха в тучна градина, която напомни на Амеротке за собствения му дом: прохладни сенки, чешми, водоскоци, разцъфтели храсти и билкови лехи. Под дърветата и в беседките се мотаеха въоръжени стражи и съдията си спомни, че бе заповядал Хеби да остане тук под домашен арест, войниците го пазеха да не избяга.

На пътеката към къщата се появи Мена, беше излязъл да ги посрещне. Главният писар бе в дълга до коленете туника с разноцветна наметка върху раменете, гъстата му черна коса бе подрязана ниско над ушите. Амеротке внимателно огледа решителното селско лице, хлътналите очи, суровата уста и издадената напред брадичка. Зад него Хеби пристъпваше притеснено от крак на крак, робата му бе омърляна и на лекета. Мена се поклони, приветства съдията с добре дошъл и обясни, че господарката Луперна се е оттеглила в стаята си и по съвет на лекаря е изпила приспивна отвара. Амеротке отклони предложението за гощавка и поиска веднага да види терасата. Мена ги въведе в къщата. Въпреки цветните колони и стенописи, въпреки елегантните мебели и възглавниците с пискюли обстановката бе мрачна и потискаща. Минаха по тесния коридор към кухнята и през вратата вляво излязоха пред стълбището към терасата. На първото стъпало Амеротке спря:

— Кой са били тук вечерта, когато е умрял генерал Сутан?

— Аз бях в кабинета си. Господарката Луперна шеташе из къщата. Хеби пазеше стълбището.

Съдията кимна и пое нагоре. Отвън го лъхна жежък въздух. Терасата бе почти гола, обградена с нисък парапет, върху който се извисяваше жив плет от акациевии храсти на височина от около метър. Амеротке бавно се разходи. Акациевите храсти бяха доста гъсти, наблизко нямаше никакви постройки, наоколо се простираха само тучни морави. Стаите отдолу бяха с прозорци, но те бяха с решетки, нямаше как някой да подхвърли торба със змии на покрива. Съдията обиколи отново и се опита да си представи как е изглеждала терасата онази вечер. Сигурно бе имало маси и столчета, по следите на пода си личеше къде се е намирало леглото, заслонено с ленени завеси.

— Кажете ми — извика Амеротке, — генерал Сутан е бил тук, седнал в леглото си, така ли?

— Лежеше на земята до него — отвърна Мена. — Около него се гърчеха и пълзяха змии, нямаше как да му помогнем.

Съдията се върна при останалите.

— Онази вечер студено ли беше?

— Да, господарю. Бяхме донесли мангали, за да си топлим ръцете — сериозното лице на Мена разцъфна в усмивка: — Но генералът се гордееше с издръжливостта си, с това, че е свикнал със студените нощи и дневната жега на пустинята.

— Имало е храна и вино?

— О, да — потвърди писарят. — Вечеряхме тук, бяха оставени подноси с плодове. Защо питате, господарю?

— Нека приемем за момент — Амеротке посочи стълбите, — че Хеби е донесъл змиите и ги е изсипал тук. Къде щяха да отидат те?

— Как така къде? — почеса се по главата Мена.

— В никакъв случай нямаше да нападнат направо генерала — обяви уверено съдията. — Не говорим за жестоките либийци, а за извадени от гнездото им змии, пуснати на непознато място. Вечерта е била хладна, те сигурно са били гладни.

— Щяха да се насочат към топлината и храната — обади се Шуфой. — Винаги е така, когато проникнат в някоя къща: свиват се около огнището или в чиния с манджа. Змиите нападат хората само ако ги предизвикаш.

Амеротке потупа дребосъка по рамото и додаде:

— Което означава, че змиите са били изсипани върху генерала. Ако е бил буден, той щеше да се развика, да вдигне тревога. Следователно е бил заспал. Ако, разбира се — въздъхна той, — изобщо е станало така...

— Че какъв друг вариант има? — попита Мена.

— Другият вариант е генералът да е знаел за змиите, тоест сам да ги е донесъл. Сигурно е решил да се изправи пред страховете си и щом останалите са слезли долу, е освободил змиите от торбата. Може и да ни звучи налудничаво, но когато човек страда от кошмари, е способен на всичко.

Мена поклати глава:

— Невъзможно!

— Защо?

— Генералът се качи тук за вечеря, след това слугите запалиха лампите и ние се оттеглихме.

— Като преди това масата е била раздигната и сте претърсили терасата както обикновено?

— Точно така — кимна Мена. — Но работата е там, господарю Амеротке, че доколкото си спомням, генерал Сутан изобщо не е напуснал терасата, не е слизал долу и определено не се е връщал със странна торба. Освен това при претърсването не намерихме нищо необичайно. Така че или Хеби е донесъл торбата по заповед на генерала, или го е направил по собствена воля.

— Или — обади се решително Шуфой — генералът някак е успял да скрие торбата тук, на терасата.

— Невъзможно! — извика отново Мена.

Амеротке заслони очи от слънцето. Следобедът вече преваляше, жегата бе непоносима, не се усещаше дори и слаб полъх. Огледа внимателно сцената на престъплението. Пое отново по терасата, като плъзгаше ръка по парапета. Близко до мястото, където се бе намирало леглото, пръстите му напипаха парче дебело въже, вързано за едно колче на живия плет. Той го огледа внимателно. Възелът бе непокътнат, явно здравето въже бе срязано с нож. Съдията се приведе над парапета и надникна, отдолу се виждаха храсталаци. Изправи се и отново огледа въжето — ново, леко хлъзгаво, слънцето и вятърът все още не го бяха изсушили.

— Какво е това? — извика той.

— Какво намерихте? — приближи се Мена.

Амеротке почука по колчето, отстъпи и разпери ръце.

— Леглото на генерала е било тук, скрито зад завеси. Възможно ли е генерал Сутан да е решил да се пребори със страховете си? Дали той не се е сдобил със змиите — само боговете знаят как и откъде е намерил толкова много от презрените влечуги, — за да се изправи срещу кошмарите, които са измъчвали душата му, и да се отърве от тях веднъж завинаги? Възможно ли е през деня генералът да е донесъл торбата със змиите, да я е спуснал през парапета и да е вързал въжето за колчето на живия плет? Отдолу не се е виждала, там има само храсталаци, моравата и езерцето са от другата страна на къщата. Сутан не е посветил никого в плановите си, като истински войник е следвал обичайната рутина и е заповядал да се претърси терасата след вечеря. Но щом е останал сам, е издърпал торбата, прерязал е въжето и е пуснал змиите.

— Но ние не намерихме никаква торба — възрази Мена.

— Засега — Амеротке прекоси терасата и извика в отвора на стълбището: — Генерал Омендап! Ще съм ви благодарен, ако организирате хората си и им заповядайте да претърсят храстите от задната страна на къщата. Вижте дали няма да намерят кожена торба.

— Торба ли? — попита объркано Омендап.

— Да, торба. Мисля, че знам как е умрял генерал Сутан!

[1] Денеб или дебен — разплащателно средство в новото Тиванско царство — медна, сребърна или златна нишка с тегло около 90 г, която при нужда се нарязвала на по-малки късове — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ХЕСБЕТ: РАЗПЛАТА

Вече се бе стъмнило, мушиците кръжаха около пламъците на лампите, ветрецът потракваше капациите на прозорците. Градината отвън бе потънала в покой, смущаван сегиз-тогиз от пресекиливото квакане на жабешкия хор. Амеротке взе цветето, което Норфрет бе оставила върху писалището, и е наслада вдъхна сладкия аромат. Ако не бе тревогата в сърцето му, би съчинил поема, първият стих дори се появи в съзнанието му като чакан гост:

*Богиньо, дай ми сили да съзря на истината
пътя...*

Опитваше се да се преструва, че всичко е наред, но Норфрет не се поддаде на заблудата. Двамата решиха, че ще е най-добре на сутринта тя и децата да приемат предложението на божествената Хатусу и да се преместят в двореца, където охраната бе по-сигурна. Върховният съдия се облегна и пристегна робата си. Когато се прибра, завари къщата обградена от стражи, но Норфрет го посрещна на прага и веднага го поведе по пътеката в градината към белосаното светилище в кипарисовата горичка, в което се съхраняваше статуята на богинята Маат. Щом зърна зловецата рисунка с въглен на стената — коленичил стрелец с лък, — той се спря като закован. Не можеше да откъсне очи от нея, страх завладя сърцето му. Стрелецът бе като жив, сякаш всеки момент щеше да слезе от стената и да посее смърт и разруха в спокойния домашен рай на съдията.

Амеротке се поддаде на избуялия гняв и въпреки молбите на Норфрет да се прибере в къщата започна да гребе вода от близкото езерце, за да измие скверната рисунка. Усилията му бяха напразни, страхът го парализираше, накрая той се отпусна немощно на земята

задъхан, окъпан от студена пот. Появи се Шуфой и заповяда на слугите да белосат отново стената, а съдията се върна да благодари на генерал Омендап и да се сбогува с него. Норфрет не знаеше кога се бе появила рисунката, но Амеротке подозираше, че е била направена, преди смелчаците на фараона да поемат охраната на дома му.

Синовете му се радваха да го видят и изобщо не съзнаваха надвисналата опасност. Подскачаха около него и го молеха да поиграят на сенет^[1]. Той се поддаде на увещанията им и се остави да го победят.

— Не беше трудно — призна съдията на Норфрет, когато Шуфой изведе момчетата да поиграят на криеница в градината. — Изобщо не беше трудно. Умът ми не бе в играта.

След това той се затвори в спалнята и поспа, а после се качи да вечеря със семейството си на терасата на покрива. Шуфой отново се зае с децата, докато стане време да ги пратят да си легнат.

Върховният съдия от Залата на двете истини въздъхна, огледа се и зърна кожената торба в краката си. Един от подчинените на Омендап я бе намерил в храсталаците, тъмнокафявата кожа бе почти неразличима сред корените на храстите. Вътре имаше въже, което бе също като това, което бе открил вързано на колчето на терасата. Личеше си как е било срязано с нож. Когато Амеротке отвори торбата, го лъхна силно зловоние. По грубата вътрешна страна се бяха закачили люспички, явно изпадали при гърченето на кошмарните влечуги. Отвън личаха следи от бял прах, листа и тръни, което бе повече от достатъчно доказателство, че торбата е висяла край стената на къщата, преди да бъде изтеглена на терасата.

Амеротке бе слязъл в градината, за да може войникът да му покаже къде точно бе намерил торбата. Съдията си представи как генерал Сутан я е качил през деня на терасата, провесил я е през парапета и е вързал въжето на колчето на живия плет. Слугите потвърдиха, че почти никой не влиза в тази част на градината. Торбата е била спусната до земята, а въжето е останало скрито зад завесите на леглото. Сутан е бил решен да се изправи срещу страховете си, след вечеря е изпил чаша вино с маково семе за кураж, издърпал е торбата, пуснал е змиите и я е изхвърлил в градината.

Генерал Омендап бе изненадан от хипотезата, но прие логиката му.

— И аз съм постъпвал така — призна той. — Нарочно съм се поставял в опасност, за да я преодолея и да се пречистя от страха си.

Мена ги бе изслушал безмълвно, поклащайки невярващо глава. Хеби бе извикал облекчено, а господарката Луперна, разбудена от шума, бе слязла при тях сънена и с натежали клепачи, за да види какво става. Торбата бе внимателно огледана неколkokратно и накрая Амеротке обяви, че доказателствата напълно го удовлетворяват. Слугите в дома на генерала бяха преизпълнени от радост, ръкопляскаха и се тълпяха край него, само на главния писар Мена и на Луперна като че ли им бе трудно да приемат истината. Все пак съдията бе решил Хеби да остане под домашен арест до следващото заседание на съда, така че главният обвинител на Тива да изслуша представените доказателства и случаят официално да бъде обявен за приключен.

В първия момент Амеротке бе изключително доволен от себе си, но след като си тръгна от дома на Сутан, притесненията му се пробудиха отново. Дали не беше пропуснал нещо? Защо Мена бе преизпълнен с толкова съмнения? Дали заради стария портиер, който при приближаването на съдията бе сграбчил ръката му и бе споделил колко скърби за смъртта на господаря, който напоследък бил много вгълбен и потиснат?

— И аз съм бил войник — мляскаше с беззъбата си уста портиерът, — в „Менфит“ — така се наричаше щурмовият легион, юмрукът на египетската армия. — Служил съм при бащата на генерала и вероятно щях да изживея последните си дни като просяк на улицата, но господарят ми предложи да стана портиер в дома му. Каза, че мога да остана тук до сетния си ден. Ето това се вика добър и благороден мъж. Но — мъдрият старец поклати глава — понякога той бе толкова тъжен и унил...

Амеротке бе кимнал, внимателно бе отключил слабите като птичи пръсти, стиснали ръката му, бе му пожелал всичко добро и бе продължил по пътя си.

Той обърса потта от челото си и помириша връхчетата на пръстите, наслаждавайки се на деликатния парфюм, с който Норфрет го бе намазала преди вечеря. Сега тя приготвяше багажа за утрешното преместване в двореца, а той се бе спотаил в своя хефет, отшелническо убежище, както го наричаше на шега. Седеше тук най-малко от час, наблюдаваше танца на пламъците от лампата и се опитваше да

нарисува ясна и логична картина на случилото се, припомняйки си всичко, което бе видял и чул. Вдигна торбата, която бе преметнал на коленете си, сгъна я внимателно и я прибра под стола. Взе подостреното перо, придърпа лампата и започна да пише на разстлания папирус, придържан в четирите краища от каменни тежести.

Бандата на Себаус? Беше получил горчив урок. Преди два дни почти бе убеден, че е решил окончателно случая с грабежите на царските гробници, а сега се оказваше, че само е разбунил кошера и осите сърдито кръжат около него. Кой ли бяха в бандата? Тази шайка крадци, тази орда разбойници, които се наричаха себауси, бяха под командването на Кетра, Надзирателя — тайнствен фанатик, който разполагаше с подробна информация за скритите гробници в Долината на царете, познаваше тайните входи и лъжливите проходи и най-вече имаше ясна представа, какви съкровища се криеха вътре. Съдията си представи как разбойниците се прокрадват през долината, разбиват зазиданите входи и отнасят скъпоценностите. Подобни опити бе имало и преди, но малцина знаеха къде да търсят и какво да отмъкнат. Амеротке бе проучил случаите десетилетия назад — винаги се бе оказвало, че е замесен високопоставен служител или жрец. Но себаусите бяха по-различни, те не само плячкосваха домовете на вечността, но и разполагаха с властта да пренесат съкровищата през границите на Египет. Без съмнение Кетра притежаваше знаците и символите на високопоставен дворецов служител. Кой ли бе той? Мъж с ранга на Импуки, върховен жрец, познат на стотиците, които се тълпяха в храмовете, търсейки утеха и облекчение? В библиотеката при храма на Изиде се съхраняваше богат архив, а върховният жрец притежаваше копие на царския печат на Египет, лесно можеше да организира керван за прекосяването на Синай и да запечата товарите, та да не минават през проверка. Освен това Мафдет бе подчинен на Импуки. Амеротке разполагаше единствено с думите на върховния жрец, че двамата с капитана на стражата не са се обичали. Мафдет бе варварски убит и домът му бе опожарен. Дали това бе акт на отмъщение, наказание, предупреждение?

А кражбите? Хатусу и Сененмут бяха ужасно разгневени. Съдията разбираше чувствата им, но дали тук не се криеше още нещо? В реакцията им имаше не само гняв, но и страх. От какво? От публичното унижение? От унижението пред царските двореци в

чужбина? Но все пак Хатусу не бе изпитвала такава ярост дори и срещу кръвните си врагове. Наистина ли бе така? Или просто си въобразяваше? А и Сененмут бе проявил изключителен интерес към намерените ограбени ценности. Защо? Освен това му бяха заповядали да разследва изчезването на хесетките от храма на Изиди, но да внимава да не засегне Импуки. Защо? Върховният жрец чудесно се вписваше в ролята на главния заподозрян.

Амеротке остави перото. Добре, че Импуки не можеше да прочете мислите му. Не разполагаше с никакво доказателство срещу върховния жрец, освен с твърдото си убеждение, че Кетра, който и да бе той, трябва да е могъща фигура в египетския царски двор. Разбира се, не биваше да забравя и Тена. Все пак именно тя бе отговорна за изчезналите от храма хесетки. Спомни си разказа на върховната жрица как бе загубила децата си, цинизма в гласа ѝ. Дали наистина служеше на майката богиня, или бе кемут, безбожник, който не вярва в съществуването на боговете и намесата им в делата човешки? Възможно ли бе тя да е убиецът на Мафдет? Тя ли бе кастрирала толкова жестоко арогантния капитан на стражата и бе изгорила дома му? Дали не се е наложило да запуши устата му, ако той е видял или е чул нещо, което не е трябвало да стига до ушите му?

Съдията потопа отново перото в мастилото. Вярно, Тена, Импуки и Пасер твърдяха, че са били заедно онази вечер, а самият Амеротке бе с тях, когато домът на Мафдет бе опожарен. А и Пасер му бе спасил живота в схватката с убийците. Но ако бандата на Себаус бе отговорна за смъртта на капитана на стражата, за пожара и за нападението срещу съдията, как престъпниците бяха проникнали толкова лесно в храма? А и толкова други могъщи личности от двора притежаваха възможностите и влиянието на Импуки, като генерал Омендап и дори обвинителя Валу например. И двамата разполагаха с копие на царския печат и упражняваха голямо влияние върху жителите на града. Само дето... Погледът на Амеротке се спря на уаджета^[2], изрисуван на стената отсреща.

— Само дето всички следи водят към храма на Изиди — прошепна той.

Генерал Сутан бе посещавал храма. Импуки му бе предписал да смесва маково семе с виното си. Изчезването на хесетките, убийството на Мафдет, пожарът, нападението... Съдията затвори очи. Засега

единственият сигурен резултат от посещението му в храма бе приключването на случая с архитекта Сесе. Беше се убедил, че смъртта му е била естествена. Защо изобщо дъщеря му бе повдигнала обвиненията?

Амеротке отново се върна към проблема с бандата на Себаус. Защо продължаваха да го преследват? Сведе поглед към купчината на пода. Неколкократно беше преглеждал признанията и показанията на заловените крадци, но не беше открил нищо важно, което да застрашава престъпниците. Или го бе пропуснал? Защо бяха решили да нападнат него, а не Валу? Да, това бе отговорът! Амеротке бе събрал доказателствата, а Валу просто бе заповядал арестите и бе внесъл случая в съда.

Клепачите му натежаха, той се отпусна и задряма. От съня му го изтръгна силно тропане по вратата. Съдията скочи на крака и в същия момент в стаята връхлетя Шуфой.

— Колко е часът?

— Все още няма полунощ — джуджето се облегна на писалището. — Пристигна съобщение от капитан Асурал от Дома на оковите. Убиецът, когото заловихме в храма на Изида, е намерен мъртъв в килията му.

— Какво?!? — Амеротке се спусна към вратата и по пътя грабна тежката плисирана роба от закачалката на стената.

— Нали не възнамерявате да отидете там сега, господарю?

Норфрет се зададе по коридора. Съдията навлече робата си и продължи напред. Не даде възможност на съпругата си да възрази, сграбчи я и я придърпа към себе си:

— Трябва да изляза! — целуна я нежно по челото. — Трябва да видя какво точно се е случило. Къщата е под охрана, няма от какво да се страхуваш. Ще взема неколцина от войниците с мен.

Заповяда на Шуфой да донесе сандалите му, преметна през гърдите си колана с меча, запаса на кръста си малък кинжал и стисна в дясната ръка тежка пика.

— Погледни — усмихна се на съпругата си, — кой би се осмелил да застане на пътя на бога на войната?

Войниците от охраната се бяха разположили да пренощуват в градината. Той подбра шестима от тях и пое по тъмния път към страничната вратичка край Портата на слоновата кост. Шуфой се

затътри последен, натоварен с цял арсенал. Амеротке се опитваше да не обръща внимание на звуците на нощта: ромоленето на реката, птичите писъци откъм обраслите с папирус брегове, протяжния рев на хипопотамите. От плодородната крайбрежна кал се носеше задушлива лепкава миризма, на места всепоглъщащата чернота бе прорязвана от светлините на Некропола. Войниците крачеха стегнато и мълчаливо, в съзнанието му изникна с необичайна яснота споменът за военното му обучение, за нощните походи в пустинята, когато командирът крещеше да се концентрират върху следващата стъпка, а да не мислят за това, което ги заобикаля.

Стигнаха до града, минаха през страничната вратичка и забързаха по пустите улици и площади, осветени тук-там от факли и големи огньове, на които градската стража изгаряше събраните през деня боклуци. При звука от стъпките и дрънченето на оръжията стотиците просяци и скитници мигом потъваха в тъмата. Никой не посмя да се изпречи на пътя им, но въпреки това стигнаха до храма на Маат задъхани и изпотени. Асурал ги очакваше в задния двор, събрал всички стражи край себе си. Въведе ги в храма и пое по коридорите и надолу по сумрачните стълби към Дома на оковите. В коридорите бе пълно с пазачи. Вратата на една от килиите бе отворена, на пода до обсипаната с мухъл стена лежеше затворникът. На потрепващата светлина на факлата той изглеждаше ужасно, веригите се бяха врязали в глезените и китките. Беше се отпуснал на една страна, очите му бяха полуотворени, устата — зейнала. Килията бе мръсна, в нея имаше само леген за миене, гърне за облекчаване, очукано столче и купчина слама в ъгъла за постеля. Ножът бе проникнал дълбоко в гърдите, острието бе дълго и тънко, както и самата дръжка — без дървен или кожен захват. Амеротке го извади и от дробовете на мъртвеца се отрони последна въздишка, от раната прокапа кръв.

— Господарю! — Асурал му подаде мръсен парцал. Съдията го разви и с отвращение се взря в отсечения окървавен пръст. Хвърли поглед към ръцете на затворника: не се виждаше рана.

— Намерихме го до трупа — обясни капитанът на стражата.

— Откъде се е появил ножът? — Амеротке се изправи. — Асурал, ти отговаряше за затворника!

Капитанът сведе глава, пристъпи от крак на крак и измърмори нещо.

Амеротке го потупа нежно по рамото:

— Какво казваш? Хайде, повтори го!

— Той беше окован, никой не е влизал в килията. Единствените ключове бяха у мен, само аз му носех вода и хляб. Отвън имаше пазач — посочи към полуотворената врата.

Амеротке проследи жеста му, приближи се до вратата и огледа тесния процеп, през който пазачите отвън наблюдаваха затворника.

— Никой не се е доближавал до килията — продължи Асурал. — Няма прозорци. Не е имало посетители. Пазачът твърди, че не е забелязал нищо нередно.

— Извикай го — заповяда съдията.

Капитанът излезе в коридора, извика нечие име и се върна. След него в килията пристъпи пазачът — млад, с гладко лице, с кожена ризница, пола и вързани около глезените сандали. На кръста си носеше тесен колан с дървена кания. Също както Асурал, и той бе видимо притеснен. Бил застанал на пост в девет часа и от време на време проверявал затворника.

— Мълчеше — рече пазачът, — разхождаше се в килията, чувах дрънченето на веригите. На няколко пъти пи вода, но иначе лежеше на пода и си тананикаше, сякаш нямаше абсолютно никакви грижи на тоя свят. Преди около час настана пълна тишина. Реших, че е заспал. Надникнах през процепа. Леглото бе празно. Видях го как се е отпуснал до стената, и се разтревожих. Извиках капитана — той сви рамене. — Останалото го знаете.

Съдията сведе поглед към отрязания пръст, беше слаб и нежен като на жена.

— Какво става, в името на светлината! — прошепна той. — Затворникът е бил сам в килията, без никакви оръжия.

— Беше съблечен и претърсен — кимна Асурал. — Преди това проверихме и килията.

— Никой не е влизал — продължи Амеротке, — с изключение на теб, Асурал.

Капитанът отново кимна.

— Така че откъде е намерил ножа и как се е озовал този отрязан пръст на пода до трупа?

Амеротке се изправи и огледа процепа във вратата. Решетката му бе толкова тясна, че нищо не можеше да се промуши между пръчките.

Затвори вратата, облегна се на нея и огледа веригите. Дължината им позволяваше затворникът да стигне до гърнето в ъгъла и до делвата с водата, но нито крачка повече. Съдията сбърчи нос и въпреки ужасяващата миризма огледа отблизо мръсните стени, паяжините на тавана и каменния под.

— Няма начин някой да проникне тук — прошепна той. Извърна се към пазача: — Как се казваш?

— Господарю, тук съм отпреди две години. Нямам никакви забележки в досието си, питайте капитана.

— Така е — изръмжа Асурал, — той е един от най-добрите ми хора, закова и му възложих тази задача.

Пазачът изглеждаше притеснен, но искрен.

Амеротке подаде на Асурал парцала с пръста, изскочи от килията и излезе в двора. Нощният ветрец се бе усилил, пламъците на факлите танцуваха в тъмнината, градът бе утихнал. Съдията потри ръце и вдигна глава към звездите, студените очи на черното небе. Беше на ръба на паниката, от всички страни го дебнеха неизвестни заплахи. Чувстваше се като войник, който знае, че добре въоръженият многочислен враг настъпва към него, но не може нищо да направи. Кои бяха тези себауси, които спокойно проникваха в добре охранявания храм, за да затворят завинаги устата на затворника? Какво означаваше отрязаният пръст?

Амеротке се приближи до мангала, за да сгрее ръцете си. В дъното на всичко бяха грабежите на гробниците, започнали преди около година. С времето разбойниците ставаха все по-нагли и дръзки. Дали бандата на Себаус съществуваше отпреди това? Как се бе организирала толкова бързо?

Шуфой се втурна към него, пълен с въпроси. Съдията му се сопна и след това се извини:

— Ела — взе пиката, — да се прибираме, нямаме повече работа тук.

Повикаха охраната, излязоха от храма и необезпокоявани се прибраха у дома. Амеротке провери дали постовете са си на мястото, и се качи в спалнята. Норфрет спеше или поне се преструваше на заспала. Той свали робата, пхна се в леглото и дълго се взира в тъмнината.

На сутринта се събуди рано. Държеше се така, сякаш нищо особено не се бе случило. Помогна на Норфрет и момчетата да приготвят малкото си вещи и играчки и тръгнаха към големия пристан. Беше рано, сергиите и дюкяните все още не бяха отворили, работниците стояха на групички около огньовете, закусваха и разговаряха. Рибарите вече бяха извадили нощния си улов и сега го чистеха, потапяха го в марината и след това го пълнеха в кошове за градските пазари. На пристана ги очакваха отряд войници, за да придружи Норфрет до двореца. След секунди се появи царската ладия „Гордостта на Анупис“ и спря на кея — боядисаният в златно нос бе във формата на зинала глава на чакал. Капитанът и лоцманът стояха на носа, голямото лилаво сребристо платно бе прибрано, гребците бяха вдигнали гребла и отдалеч приличаха на отряд стрелци с лъкове. Норфрет пое по трапа, но не бе направила и две крачки, когато се върна и притисна пръсти върху устните на Амеротке.

— Не ме лъжи, моля те — прошепна тя и го целуна нежно. — Знам, че те грози смъртна опасност. Пази се и бързо се върни при мен.

Амеротке прегърна съпругата си и целуна момчетата. Те се качиха на ладията и се скриха в изцяло боядисаната каюта. Съдията въздъхна облекчено — ладията бе пълна с войници, ескортираха я лодки със сирийски стрелци. На мачтата се развя знамето на Амон Ра, прозвуча отсечена заповед, греблата нежно се потопиха във водата и ладията се отдалечи от брега, покрит от зелените листа на пъпешите. Устреми се по течението и след минутка изчезна от поглед. Съдията внимателно се озърна, чудейки се колцина от хората по пристана го бяха забелязали и му бяха обърнали внимание. Капитанът на охраната се прокашля тактично.

Амеротке вдигна глава и се извъртя на пети, но се спря, преди да направи крачка. Бе толкова погълнат от страховете и притесненията си около заминаването на семейството си, че не бе забелязал липсата на Шуфой.

Облечен в дълга тежка роба, с нахлупена качулка, сложил едната ръка върху дръжката на кинжала в пояса, а с другата стиснал слънчобрана като бойна пика, Шуфой се беше измъкнал от дома на Амеротке, докато съдията се занимаваше с приготовленията за

заминаването. Никой не го видя как се промъква през градините, как се катери по стената като маймуна и как изскача на пътя. Джуджето тичаше като сянка пред слънцето, задминаваше каруците и магаретата на устремилата се към градските пазари тълпа. Влезе през Портата на лъва и пое по главната улица на Тива, обградена от двете страни с фурми, палми и смокини. През трийсет крачки се издигаха каменни сфинксове — телата им бяха издялани от блестящ пясъчник, разрошените гриви — от черен камък, за очи им служеха драгоценни рубини.

Пътят на сфинксовете бе изключително оживен — селяни и търговци бутаха колички, караха волове, каруци и стада животни към градските тържища; красиви смугли мъже от Пунт, земята на благовонията, носеха товари ароматно санталово дърво, редки семена и целебни прахове; нубийци крепяха кошове със злато, сребро, слонова кост, малахит, клетки е редки животни, малки жирафи, пъстроцветни птици и дресирани маймуни. Насреща се зададоха отряд кушитски наемници, тръгнаха на сутрешната си обиколка. Вятърът полюшваше разноцветните щраусови пера на шлемовете, леопардовите полички лъщяха на слънцето, закоравелите боси пети удряха в унисон о земята, отпред крачеше знаменосецът. Шуфой изгледа завистливо овалните щитове и големите копия. Някой ден щеше да си купи такъв щит и да го закачи на стената в стаята си, вероятно дори щеше да съчини някаква история, как го е спечелил в битка.

Джуджето вдигна глава към клоните на близката смокиня. Искеше да помогне, да впечатли господаря с мъдростта и уменията си. Снощи съдията му се бе сопнал, а това рядко се случваше и докато наблюдаваше приготовленията на Норфрет и момчетата за заминаването, Шуфой си бе дал сметка, че съдията е изправен пред огромна опасност. Бе лежал буден половината нощ, чудейки се какво да стори. Накрая взе решение и измисли страхотен план — щеше да е опасно, но можеше да помогне.

Продължи напред, но след малко се наложи да направи път на царските колесници, боядисани в яркозлатисто и зелено, теглени от охранени коне с лъскави гриви. Каменните сфинксове постепенно оставаха зад гърба му. От време на време спираше на сянка и се озърташе дали не го преследват, но не долови никаква опасност. Изведнъж рязко свърна по странична уличка към бедняшките

квартали. Тук пътят бе изровен с дълбоки коловози, от двете му страни се гущеха една до друга измазани с кал селски къщи с изнесени отпред огнища. Рояци деца с кървясали очи, цепнати устни и кльощави като на скелет ръце го връхлитаха с молби за милостиня. Свирепи кучета с жълта козина и с тъпи муцуни на мастифи скачаха към него и увисваха на синджирите си, стопаните им нарочно ги държаха гладни, за да обират разпилените боклуци. Амбулантни търговци хвалеха стоката си. Шуфой ги прогонваше с ругатни и проклетия, едва сдържайки се да не повърне от вонята на изпражненията, помийните ями и гранясалите пещи, в които бедняците печеха месото и хляба. Навсякъде се усещаше специфичната миризма на оцет, получаван от ферментирала бира, с който селяните пръскаха къщите си, за да отпъждат мухите, бълхите и мишките.

Джуджето си пробиваше път през овцете, гъските, козите и магаретата, като прогонваше със слънчобрана амбулантните търговци, които носеха на табли стоката си: евтини дрънкулки и осолено месо. Най-накрая излезе на широката павирана улица, където се намираше Домът на прекрасните, един от най-известните домове на удоволствията в Тива. Ресту, пазачите, отвориха портите и той влезе в двора. Представи се и веднага бе въведен при Царицата на насладата — дебела жена с напоена с благовонни масла тежка перука. Беше се разплула върху пухените възглавници в розовата трапезария и похапваше морски деликатеси. При появата му вдигна глава и размаха обсипаните си с пръстени ръце:

— Шуфой! — изгука тя и избърса мазнината от двойната си брадичка. — Нима най-сетне се съгласи да дойдеш да работиш за мен? Тук винаги ще се намери място за едно джудже, някои от клиентите си падат по дребосъци.

Шуфой се усмихна накриво и се разположи на възглавниците.

— Все още ли се занимаваш с крадени вещи? — попита той направо.

Царицата на насладата отблъсна чинията и несъзнателно вдигна ръка към огърлицата на врата си, сякаш инкрустираният със скъпоценности лешояд можеше да я предпази от опасния дребосък.

— По работа ли си дошъл?

— Идвам от името на върховния съдия Амеротке. Той би искал да те разпита във връзка със случаите на контрабанда, укривателство

на крадени вещи, отвличане, подкупи, изнудване — заизрежда с монотонен глас Шуфой, — оскверняване, богохулство, поругаване на...

— Какво искаш?

— Информация за един извратен убиец.

— Какъв по-точно?

— Мъж, който обича да убива момичетата, след като се наслади на прелестите им.

— Последният бе заловен и осъден от господаря ти преди два сезона — Царицата на насладата избърса ръце в робата си. Блясъкът в очите на джуджето не ѝ харесваше, искаше да се отърве от него. — Такива типове не идват тук. Естествено, от време на време се появяват жреци и чиновници, които си падат по по-грубата игра, но — дебелиите ѝ устни се отвориха в широка усмивка и откриха златни зъби — на някои от момичетата им допада.

— Има ли търсене на млада плът?

— Винаги има търсене на млада плът.

— Говоря за девизи, апетитни млади момичета, готови за някой богат клиент, който вероятно — Шуфой присви очи — не си пада много по зрели жени?

— Набавяме си ги от бедняшките квартали.

— А хесетки? Момичета от храма на Изида?

Царицата на насладата извади ветрило, опитвайки се да сдържи гнева си:

— Усещам накъде биеш, Шуфой. Чух слуховете, всички говорят за храма на Изида. Но нямам нищо общо с тази работа, твърде опасно е. А и — тя сви дебелиите си рамене — тези хесетки вероятно са мъртви и заровени.

— А ако не са? — настоя Шуфой. — Хайде, скъпа — изгука той подигравателно, — ако не са мъртви, то какво е станало с тях? Били са отвлечени?

— За какво?

— За някой специален клиент.

Собственичката на дома поклати глава:

— Не искаш ли да се позабавляваш, Шуфой? Имам едно момиче от Пунт, истинска прелест...

— Специален клиент — повтори Шуфой.

— Имало е такива случаи, но е изключително опасно. Възможно е — тя преглътна — да са били отвлечени, за да бъдат продадени нагоре по Нил към Мемфис или Делтата. Но ако престъпниците бъдат заловени или купувачът бъде разкрит, наказанието ще е изгаряне на кладата.

— А себаусите?

Царицата на насладите потрепери, необятната ѝ плът се разтресе като желе. Очите ѝ се бяха разширили от ужас, тя вдигна ръка към устните си.

— Нищо не знам!

— Дебела лъжкиня! Нищо не ми пречи да спомена пред господаря си какво се прави тук. Момичетата ти все още ли крадат от клиентите? Може би не е зле градската стража да дойде да разтършува. Кой знае — той се приведе напред, — може дори да намерят неща, откраднати от гробниците.

Дебелината вдигна бокала, заклевайки се никога повече да не допусне този коварен дребосък да припари в Дома на прекрасните. Отпи от сладкото бяло вино и допря хладния бокал до горещата си буза.

— Херет — излая тя, — Скорпиона, който живее в Квартала на тайните — вдигна ръка: — А сега изчезвай от тук, преди да съм извикала охраната.

Шуфой излезе от Дома на прекрасните и отново пое по тесните сокаци. На един ъгъл се сблъска с групичка поклонници на богинята Хатор, закрилницата на пияниците. Те нададоха радостни писъци и се опитаха да го хванат, за да го включат в процесията си, но той се отскубна, побягна по улицата на майсторите на мъниста, покрай дюкяните на търговците на одрани мишки и излезе на Площада на тайните. В средата един разказвач се бе покачил на висок дънер и развличаше малката си публика с описание на пътешествието си до царството на Озирис, което, както той твърдеше, се виждало на небето на североизток.

— Опасно пътешествие — крещеше той — през огнени долини, пълни със змии, кръвожадни зверове и врящи реки. Огромни маймуни ловят душите човешки със специални мрежи...

Шуфой улови погледа му и му даде знак. Разказвачът набързо приключи с историята си, призова за милостиня и след като тълпата се

разпръсна, скочи от дънера. Посочи на джуджето да влезе в двора на близката къща, където се мумифицираха трупове на котки. Вонята бе непоносима, Шуфой извади парфюмирана кърпичка от кесията и си покри долната част на лицето.

— Мислех, че не усещаш миризмите — подигра го разказвачът.
— Нали нямаш нос!

— Ти нямаш мозък, а въпреки това мислиш! — не остана длъжен Шуфой. Разказвачът се разсмя и го въведе в малко уютно помещение с рогозки на пода. От вътре се носеше прекрасен аромат на печено месо и подправки. В дъното с гръб към стената седеше едър мъж и разглеждаше купчина скъпоценни камъни. При появата им той вдигна глава.

— Кой е този?

— Шуфой, слуга и вестител на върховния съдия Амеротке.

— А, да. Очаквах те. Надявам се, че себаусите не са те проследили? Хванат ли следата ти, са като хиени — нищо не може да ги отклони от кървавата диря.

— Сам съм.

— Добре, ела насам. Седни и кажи на стария си приятел какво те води насам.

Джуджето се настани на възглавниците и огледа домакина. Мъжът бе на средна възраст, със слабо лице, изпъкнали скули и дръзки подигравателни очи. Долната част на лицето бе скрита зад дълга брада, обилно намазана с благовонни масла, по челото и бузите бяха татуирани скорпиони. Същите образи бяха изписани и по ръцете, разкошната роба бе украсена със сребърни змии и всякакви отровни влечуги. Шуфой сведе поглед.

— Работата ти май върви добре.

Скорпиона прибра скъпоценните камъни в торбичка.

— Оттук по малко, оттам по малко, човек работи от зори до мрак за къшей хляб. Какво искаш, Шуфой?

— Себаусите.

— Не ги харесвам — Скорпиона се размърда притеснено. Шуфой знаеше, че скритият в сенките телохранител на царя на крадците дебне всяко негово движение.

— Съвсем естествено — кимна джуджето. — Гледаш на тях като на съперници?

— Досадни нищожества! Привлякоха вниманието на стражите, на фараона, на царския обвинител, а сега и на господаря ти — приведе се напред. — Изобщо не ми трябва градът да се изпълни с войска, повярвай ми.

— Кой са себаусите?

— Не знам. Истината ти казвам, не си прави труда да ме заплашваш с великия Амеротке.

— Но сигурно имаш някакви подозрения?

— Да, така е. И ще ги споделя с теб... на съответната цена.

Шуфой отвори кесията си, извади твърдия черен камък и го подаде на Скорпиона. Той го сграбчи алчно, повъртя го в ръцете си и почука с него по акациевата масичка.

— Небесен камък! — прошепна царят на крадците. — Чувал съм за тях, дори притежавах няколко късчета, но не съм виждал толкова голям. Търговците, които разменят стоки с хитите на Север, разказват за някакъв нов метал, който разрязвал бронза и медта. Ще се опитам да разтопя този камък да видя какво ще стане. Това ли ми е отплатата?

— Приеми го като подарък — усмихна се Шуфой.

Черният камък изчезна в кожената кесия на Скорпиона.

— Защо си ходил при Царицата на прекрасните?

— Сигурно си чул за изчезналите от храма на Изидата хесетки?

— Вероятно са мъртви — изсумтя презрително царят на крадците. Извърна се към страничната масичка, напълни две чаши с вино и подаде едната на Шуфой. — Не се тревожи, няма отрова — въздъхна и размени чашите. — Момичетата от храма са били убити или отвлечени. Макар че не мога да си обясня на кого са му притрябвали. Ако някой ми ги беше предложил, за да ги продам в домовете на удоволствията, нямаше да приема за нищо на света.

— А бандата на Себаус?

— Никой не знае кой са. Не са поредната банда от покрайнините, както мислят хората. Появиха се наскоро, избраха си име, получават заповеди от някого. Това е, мога да добавя само едно: залагам най-добрия си аметист срещу обикновен рубин, че нещо или някой ги обединява.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички те... имат нещо общо. Нали разбираш, Шуфой, разбойниците, крадците и убийците в Тива обикновено се познават

помежду си. Но със себаусите не е така. Доколкото съм чувал, възможно е един член на бандата дори да не подозира, че и брат му е вътре. По-издигнатите в йерархията знаят няколко имена, но повечето само получават заповеди, къде да се съберат и какво да направят. Само да не се бяха захващали с царските гробници. Чух, че един от тях е бил заловен и сега е в Дома на оковите?

Шуфой разказа накратко за случилото се. Скорпиона кимаше мъдро също както някой жрец на ухото слуша изповедта на грешник.

— И този пръст — завърши джуджето — най-много озадачи господаря.

Скорпиона се взря в Шуфой за миг и след това избухна в силен смях.

— Не си ли разбрал? Затворникът не е бил убит, а се е самоубил! — царят на крадците се усмихна на изненадания писък на Шуфой. — Постави се на мястото на затворника. Инквизиторите ще се опитат да измъкнат всичко от теб, очакват те ужасни мъчения. Изведнъж в килията ти се появяват отрязан пръст и нож. Чудя се само чий е бил пръстът: на съпругата му, на някоя от дъщерите му, на сина му.

— Но как е станало!?!

Шуфой затвори очи. Представи се тежката дървена врата със зарешетения процеп, окования затворник.

— Разбира се! — възкликна внезапно той. Никой не се беше сетил да погледне за пролука между пода и вратата. — Пазачът... пазачът отвън е бил подкупен или заплашен.

Скорпиона се ухили.

— Точно така, Шуфой, добре дошъл в света на Себаус!

[1] Сенет е най-старата игра на дъска, за която има данни в наши дни. Възникнала е в Древен Египет около 3500 пр.н.е. — Б.ред. ↑

[2] Уаджит или Уто е покровителка на Долния Египет. Уаджет се изобразява като египетска кобра. Има криле и червена корона. В други случаи я обрисуват като жена с червена корона и скиптър. — Б.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

КЕФА: РАЗКРИВАМ

Пазачът от храма на Маат, когото Амеротке бе разпитал за тайнствената смърт на затворника, с едва прикрито облекчение прие задачата да придружи трупа до Кланицата — отдалечен вир е лоша слава близо до Стената на смъртта. Асурал бе заповядал да го хвърлят на крокодилите, преди да се размирише. Обвиха тялото в пресни овчи кожи и го натовариха на талига, теглена от два вола. Излязоха през Портата на Анубис и поеха през града. От двете страни на талигата вървяха палачи, зловещи фигури в черни кожени туники е маски на чакал, а трети водеше воловете. Малцина се спряха да огледат процесията, повечето жители смятаха затворническите погребения за прокълнати и нечисти. При появата им минувачите се отдръпваха, така че палачите бързо излязоха от града и поеха по виещия се коларски път през палмовата горичка.

Жителите на Тива изпитваха отвращение и погнуса от този район и винаги го избягваха. Над обраслите с тучни папируси брегове и гъмжащия с крокодили вир в края на горичката се извисяваше стена от ронещ се пясъчник. Тук речните чудовища се събираха да пируват с осъдените на смърт. Никой не знаеше кой я е построил. Старите хора разказваха, че е дело на великия фараон Ахмазе^[1], който преди много години бе разгромил хиксосите, нахлули в Египет през сезона на хиената. Зидът бе висок повече от пет метра, със стъпала откъм сушата. Престъпниците често бяха окачвани на стената, докато месата им се разкапеха и въжетата изгниеха. Понякога затворниците се провесваха живи и нерядко някой крокодил успяваше да подскочи достатъчно високо, за да сграбчи плячката в жестоките си челюсти.

В горичката бе необичайно тихо. Тук вече не гнездяха птици вероятно защото кладенчето, което преди бълбукаше наблизко, или бе пресъхнало, или нарочно бе засипано. Говореше се, че мястото се обитава от духове, и точно затова палачите носеха маски — да не ги видят демоните и да не могат после да ги разпознаят. Пазачът също бе

получил маска да скрие лицето си, но той не си я сложи, а я окачи на ритлата, че да вдишва спокойно свежия сутрешен въздух.

Пазачът бе изплашен до смърт. Работата в храма на Маат му харесваше и допреди няколко дни, когато се бе появил братовчед му, той бе щастлив човек. Братовчедът винаги бе добре дошъл в дома му — ветеран от полка на Озирис, спечелил отличие за храброст под командването на генерал Омендап. Той го бе хванал под ръка и го бе завел в един от хановите край реката. Там му бе допълвал неколkokратно чашата и го бе гощавал с превъзходна пикантна патица. Припомни му, че той го е препоръчал на генерал Омендап и на него дължи назначението си в храма на Маат, и обеща да се погрижи за израстването му в йерархията. С позамайна глава от виното пазачът бе кимал през цялото време. В някакъв момент братовчед му спомена за кражбите от гробниците. Заклейми гръмко разбойниците и попита дали наистина две от жените са били пощадени и сега се намират в храма на Маат. Изведнъж извади една кесия от джоба и я сложи на масата:

— Все ще ожаднеят — усмихна се. — Просто изсипи прахчето във водата.

Когато пазачът отвори кесията, го лъхна познат горчив аромат. Понечи да възрази, но братовчедът напълни чашата му отново, склони глава доверително и тихо обясни, че двете жени са лъжкини и ще се опитат да хвърлят вината върху невинни мъже, добри другари, бивши ветерани. Пазачът прибра отровното прахче и торбичката със сребро, а обещанията за още пари и главозамайващата перспектива за бързо повишение приспаха съмненията му. Накрая братовчед му бе намигнал заговорнически:

— Правилно постъпваш, ще завържеш полезни приятелства.

Пазачът въздъхна толкова силно, че един от палачите се обърна и го изгледа. Е, беше го направил. Глупавата кучка, дете уби приятелката си, замалко не обърка нещата, но когато я изведоха за разпит, той съобрази, че ще е жадна, и изсипа прахчето в делвата с вода. След това буквално се бе разтреперил от страх. Не си беше дал сметка, че ще присъстват също главният съдия Амеротке и обвинителят Валу. Ами ако и те бяха отпили от водата? Мисълта за избягнатата на косъм опасност толкова го бе притеснила, че не посмя да каже за случилото се на годеницата си.

Мислеше си, че това е края на цялата история, но тогава в храма доведоха заловения убиец и капитан Асурал го определи за негов пазач. Братовчедът се появи отново, дойде точно предобед, с подкупи и сладки увещания, но този път в думите му се промъкна и заплахата: вече бе убил веднъж, защо да не го направи втори път. Обеща му още сребро и сигурно повишение преди края на годината. Дори намекна какво може да сполети годеницата му, ако откаже, и това реши въпроса. Беше се хванал на хорото, нямаше връщане назад. Срећнаха се пак на свечеряване и той взе отрязания пръст и тънкия остър нож. Знаеше какво се иска от него, и щом зърна отрязания пръст, разбра всичко. Пролуката между вратата и пода беше достатъчно широка за ножа и за пръста. Изчака коридорът да се изпразни и с върха на копието ги избута към затворника. В първия момент убиецът се бе смълчал, но след това се разплака — накъсан, раздиращ сърцето плач, взе ножа и го заби в гърдите си. Вечерта пазачът даде тържествена клетва пред Маат и заяви на братовчед си, че се оттегля. След като хвърлеха трупа на крокодилите, никога повече нямаше да позволи на братовчедата да го заведе отново на кръчма.

Пазачът се огледа. Вече бяха стигнали до ужасната стена, ронещите се стъпала бяха покрити с лишеи и мъх. Воловете спряха. Един от палачите откачи пълния с прясна кръв кози мех, щяха да го изсипят във водата, за да привлекат речните зверове. Пазачът захвърли щита и копието. Канеше се да седне на земята да си почине, когато от гората зад гърба му се показаха фигури. Шумоленето на тревата ги издаде. Пазачът стреснато се извърна, явно все пак мястото се обитаваше от духове. Погледна през рамо, обля го студена пот. Иззад дърветата се показаха петима мъже, облечени в черно и въоръжени с тежки сирийски лъкове с положени на тетивата стрели. Пазачът падна първи, след това нападателите се насочиха към палачите. Единият свали маската си и побягна към гората. Усилията му бяха напразни, стрелите бяха безпощадни. Убийците взеха меха с кръвта, изкачиха се на стената и я изляха във водата, опръсквайки каменистия бряг и обраслите с тръстика плитчини, където под повърхността се виждаха жестоките муцуни на крокодилите. Накрая хвърлиха вътре и жертвите, а тялото на затворника бе освободено от позорните овчи кожи и отнесено.

Когато Шуфой се появи в Дома на веригите в храма на Маат, новината за убийствата край Кланицата бе стигнала до всички. Асурал бе в едно от светилищата, за да се помоли за жертвите.

— Почти нищо — обяви капитанът на стражата и избърса ритуалния прах от челото си, — почти нищо не е останало от тях. Намерили са само един череп и шепа разпилени кости.

— За какво става въпрос? — попита Шуфой.

— Не си ли дошъл заради случилото се в Кланицата?

Джуджето объркано поклати глава и Асурал накратко го осведоми за събитията. Шуфой изрази съчувствието си и на свой ред разказа какво е открил. Капитанът седна на пода до една колона и оброни глава:

— Искаш да кажеш, че пазачът, който бе убит тази сутрин, е отговорен за смъртта на затворника? Но той беше един от най-доверените ми хора!

— И освен това е отровил Сития — додаде джуджето.

Асурал отказваше да повярва и Шуфой настоя да отидат в килията на затворника. Джуджето коленичи пред пролуката между пода и вратата.

— Онази нощ изобщо не я забелязахме — възкликна той. — А сега всичко е ясно. Виж, дори камъкът в средата е хлътнал леко.

Асурал донесе нож и дървена летвичка с дебелината на палец. Шуфой му показа, че и двата предмета лесно могат да се промушат през пролуката, и ги побутна навътре с дългия либийски кинжал, така че да стигнат до обсега на закрепените към стената вериги.

— Това е било предупреждение към затворника — Асурал помогна на Шуфой да се изправи. — Пръстът е бил отсечен от ръката на неговата съпруга, сестра, дете или любима. Искали са да му запушат устата. Подканили са го сам да отнеме живота си, но въпреки това — капитанът се почеса по главата — са се върнали за трупа му, сякаш в уговорката им е влизало да получи подобаващо погребение.

— А пазачът? — попита Шуфой.

— Бивш войник. Служил е в един от градските гарнизони, справил се е чудесно в Червените земи. Също като мен и той беше препоръчан за поста тук от генерал Омендап. Какво става, Шуфой?

— Не знам — джуджето се приближи до страничната врата на храма и се взря в изящната резба по колоната. — Наистина нямам никаква представа, но съм сигурен, че господарят ще разбере.

Гневът на Амеротке, породен от тайното измъкване на Шуфой сутринта, бързо се стопи, когато той коленичи на възглавниците в краката му и разказа какво е научил. Съдията бе разочарован и ядосан заради убийството на затворника, но се чудеше дали това не е дългоочакваната грешка на предводителя на бандата.

— Накараха другаря си да се самоубие — произнесе той замислено, — а след това откраднаха трупа му, за да го погребат подобаващо. Освен това използваша пазача.

— А дали и той не е бил член на бандата?

— Съмнявам се — поклати глава Амеротке. — По-скоро са го подкупили или заплашили, а след това са го убили, защото не са му имали доверие. Трябва да помислим малко — погали Шуфой по главата и му подаде чаша вино: — Много мило, че си се лишил от драгоценния камък — усмихна се: — Няма да го забравя. Но да се върнем за момент при Царицата на насладата. Тя е коварна и опитна, знае какво би могло да се случи с четири красиви млади момичета. Съгласен съм с нея и със Скорпиона, че хесетките не са били убити. В противен случай телата им щяха да бъдат намерени. А ако бяха избягали, досега все някоя от тях щеше да бъде разкрита. Затова нека предположим, че са били отвлечени. Първият въпрос е защо и отговорът е прост: красиви девизи с мека кожа, добре хранени и гледани струват много на пазара. Но хесетките са посветени на богинята майка и ако търговецът бъде заловен, той и цялото му семейство ще бъдат сурово наказани. Момичетата трябва да се прехвърлят в друг град, а те едва ли биха тръгнали доброволно с похитителите си. Достатъчна е една дума от тяхна страна — и престъпникът отива на кладата.

— Значи мислите, че са били отвлечени?

— Точно така. Но защо и как, все още си остава загадка.

— И подозирате за това Мафдет?

— Той е най-вероятният виновник — съгласи се Амеротке. — Мафдет е бил капитан на стражата, обичал е да се задява с хесетките. Но как ги е извел от храма? Защо момичетата са тръгнали с него, без да се съпротивяват? На кого ги е предал?

— Мафдет може да е бил член на бандата на Себаус — предположи Шуфой, — макар да нямаме доказателства за това. Възможно е да са го убили, да са подпалили дома му и да са оставили скарабея като знак за действията си. Но отново изниква въпросът защо. По-важно е за какво са им на себаусите хесетките. Те не са сводници, не са като Царицата на насладата, която постоянно търси нови момичета за Дома на прекрасните. Тях ги интересуват по-скоро съкровищата на мъртвите. А дори и Мафдет да ги е отвлякъл, той очевидно е изпълнил заповедите, така че защо са го ликвидирали? Единствената друга възможност е да го е убил някой от храма.

— И пак опираме до въпроса кой — усмихна се съдията. — Според показанията, а нямам основание да се съмнявам в истинността им, Импуки, Тена и Пасер са били заедно онази вечер. Всеки би могъл да намери маково семе, да го сипе в халбата с бира и да изчака жертвата да заспи. А върховният жрец, съпругата му и синът им бяха с нас, когато къщата на Мафдет бе подпалена.

Амеротке отпи от виното си.

— Сега стигаме до информацията на Скорпиона. Разбирам притеснението му: себаусите привлякоха вниманието на фараона и на силите на реда, макар че по нищо не приличат на другите банди от покрайнините на Тива. И аз стигнах до заключението, че си имаме работа не с някакъв клан или с племе, а с могъща организация, в която хората са подбирани от Кетра, Надзирателя. Важно е да открием това, което ги свързва. Каква е тази банда, която принуждава един от членовете си да извърши самоубийство, а след това се погрижва той да получи подобаващо погребение?

— Може да потърсим трупа — предложи Шуфой. — Да изпратим стражи в храма на Изида и в останалите места за лечение да проверят дали не е идвал някой с отрязан пръст.

— Ще е изключително трудно да проследим трупа — прошепна замислено съдията. — А раненият вероятно се е обърнал към местния лекар. Сигурен съм, че става дума за жена, но дори и да е отишла в храма на Изида, то каква информация би могла да ни даде? Неее, мен ме интересува повече какво обвързва себаусите. Каква е невидимата нишка? Наистина допуснах грешка с този пазач. Да... — Амеротке почука по масата. — Шуфой, искам утре след съдебното заседание да се опиташ да научиш всичко възможно за него, за семейството,

приятелите, близките му. Както и за Мафдет. И след това — посочи свитъците на писалището — прегледай списъка с обвиняемите за грабежите на царските гробници. Те са с различни занимания — търговци, писари, чиновници, някои живеят в Тива, други идват от Мемфис, но все пак сигурно имат нещо общо помежду си, което все още не сме установили. Точно това не иска Кетра да открия и затова се опитва да ме убие.

Шуфой кимна, Амеротке понечи да продължи, но на вратата се почука. Влезе слуга и събщи, че главният писар Мена и Луперна желаят да го видят. Съдията се намръщи, но заповяда да ги въведат. Посетителите притеснено се настаниха на ниските столчета и се впуснаха в дълги извинения, задето са си позволили да го обезпокоят.

— Дойдох да ви покажа нещо, господарю — обяви накрая Мена и избърса потта от високото си чело. Хвърли поглед към Луперна и тя кимна. — Беше ми трудно да приема хипотезата ви за торбата със змиите, но докато подреждах документите на господаря, попаднах на мемоарите му — писарят отвори кожения цилиндър в скута си и извади дебел свитък. — Посветени са на божествената Хатусу и господарката Луперна смята, че трябва да ги представим в двореца. Беше ми любопитно да видя докъде е стигнал генералът, и затова си позволих да ги прегледам... — той разгъна свитъка и го подаде на съдията, като посочи един абзац. Текстът бе с йератическо писмо с тъмночервено мастило, но на места Сутан бе използвал йероглифи за някои думи и имена.

— „Прегледах «Книгата за преминаването във вечността»“ — зачете на глас Амеротке посочения от Мена абзац и объркано свъси вежди.

— Трактат за пътешествието на душата към Далечния запад — обясни писарят.

— „Мислих много за Този, който поглъща вечността — съдията спря за миг, но се сети, че става дума за бог Озирис, и продължи: — И когато слънцето залезе и пред мен се изправят Властелините на нощта, аз се връщам в онази прокълната клисура и гадините запълзват около мен. Лепкавият ужас на страха сковава сърцето ми, сепнато скачам от леглото, но дори и буден кошмарите не ме оставят. Не мога да вървя през полето, без да се озъртам за змии, не мога да седна спокойно под сянката на някое дърво — страховете веднага ме обладават. Говорих

със заклинатели и лечители, сторих възлияния пред великата майка, синьокожата Изида, но нищо не помогна. Върховният жрец Импуки ми донесе известна утеха: душата ми е обладана от демон. Трябва да се изправа срещу този враг от подземния свят, трябва да го примамя да излезе от сенките. Аз, генерал Сутан, трябва да покажа, че животът не е само страх от смъртта“.

Текстът свършваше внезапно. Генералът бе изрисувал пет йероглифа и до тях няколко пъти бе написал думата „хефау“ — змия. Амеротке вдигна глава.

— В първия момент — обади се Мена — на мен и на господарката Луперна ни беше трудно да приемем, че генералът сам е посегнал на живота си.

— Съпругът ви говорил ли ви е за страховете си?

— Разбира се — отвърна Луперна. — Той така и не успя да се възстанови напълно след случилото се. Миналия сезон излязохме да се разходим покрай реката. Аз споменах, че понякога ме е страх, като прекосявам Нил с лодка. Като малка дори крещях от ужас. Тогава съпругът ми ме прегърна — тя се разплака — и ми каза, че трябва да се преборя със страховете си и че някой ден и той ще се изправи пред своите. Но тогава не си дадох сметка — гласът ѝ потрепери, — какво е възнамерявал да стори.

Съдията нави отново свитъка и го остави на писалището.

— Може ли да го задържа? — попита той.

Луперна кимна.

— Говорих и с Хеби — обади се Мена. — Утре, господарю, той ще се изправи в съда. С ваше позволение бих искал да говоря от негово име.

Амеротке се съгласи и посетителите се надигнаха да си ходят. В този миг ръката му случайно докосна печата, оставен на писалището. Той скочи на крака да ги спре:

— Съпругът ви беше високопоставен пълководец, разполагал е с копие на царския печат, нали?

— Да, но той вече не бе на активна служба — напомни Мена. — Когато се оттегли и предаде жезъла си, печатът бе счупен и върнат в двореца.

— Генералът беше ли приятел с Импуки, върховния жрец на Изида?

— Харесваше го — кимна Луперна. — Често ходеше в храма да дири съвет от него. Едва сега разбирам защо. Освен това там го преглеждаха за болките в стомаха. А и четеше в библиотеката, събираше информация за мемоарите си. Но ми се струва, че с върховния жрец бяха по-скоро познати, отколкото приятели.

Амеротке им благодари и ги придружи до градината, където ги очакваше прислугата. Върна се в кабинета, където Шуфой разглеждаше мемоарите, но на прага отново изникна слугата и съобщи, че господарката Нетба спешно иска да види съдията по неотложен въпрос.

— Доведи я — въздъхна Амеротке. — Днес цяла Тива иска да се срещне с мен!

След няколко секунди Нетба, облечена в плисирана роба и придружавана от дребна прислужничка, врхлетя в кабинета. Не изчака покана, а направо се настани в голямото кресло пред писалището и посочи на прислужницата да коленичи до нея. Разпери ръце, ноктите ѝ бяха оцветени в тъмнолилаво.

— Знам колко сте зает, господарю, но трябваше да ви видя. Всички говорят за случващото се в Тива — приведе се заговорнически: — Говоря за нападението над вас и за убийствата в храма. Често казвах на покойния си съпруг, макар той да си правеше оглушки: нещата не са както едно време и промяната е на зло. Да, знам, че сте изключително зает...

— Точно така — вметна Амеротке.

— А баща ми...

— Господарке, бях в храма на Изиди. Говорих с върховния жрец Импуки и с писаря на мъртвите. Баща ви, нека боговете му дарят щастие във вечните поля на Озирис, е страдал от нелечима болест на стомаха. Получил е най-добрите грижи и лечение, но е починал и сега тялото му се приготвя според ритуалите в Дома на мъртвите. Що се отнася до дарението за храма, такъв е обичаят и...

— Знам, знам — премига да спре сълзите си Нетба. — Но той си отиде толкова бързо, някак изведнъж... — лицето ѝ посърна. — Просто исках да се сбогувам с него, както трябва. Сигурен ли сте в думите си, господарю?

— Кълна се.

Дъщерята на Сесе потупа прислужницата си по главата и се изправи.

— В такъв случай — подаде ръка и Амеротке я целуна — ви благодаря за усилията и се извинявам за безпокойството. Сигурно просто съм била превъзбудена...

— А откъде изобщо се породиха подозренията ви към храма на Изида?

— Спомних си за една стара перачка — тя смръщи лице. — Една от тези жени, които винаги са ти изглеждали безкрайно възрастни. Казваше се Килия, беше свободна жена, а не робиня, живееше в къщичка досами оградата на нашето имение. Преди два сезона се разболя и каза, че ще иде в храма на Изида. Минаха месеци, не получихме никаква вест от нея и аз реших да намина да я навестя. Но я нямаше там. Попитах писаря на мъртвите, в архивите му нямаше жена с такова име. И това ме накара да се замисля. Тя със сигурност възнамеряваше да отиде там — Нетба отвори вратата. — А и къде другаде би могла да иде?

Джед, братовчедът на убития край Кланицата пазач, бе доволен. Седеше в цветната беседка в градината зад квадратната двуетажна къща в Североизточна Тива. Съпругата му смяташе квартала за добър, пътищата бяха широки, павирани с гладки камъни, от двете им страни се издигаха високи храсти авокадо. Джед бутна настрана чинията патешко с грах и посегна към чашата с вино. Обичаше вечер да посяда тук, ветрецът полюшваше леката му роба, звездите блещукаха в мрака. Кучето пазач се разлая. Проклетото псе по цели нощи гонеше котките и мангустите, които се вмъкваха в градината да ловят рибки в щерните^[2] и да се катерят по дърветата за птичи яйца. Но сега лаят като че ли беше малко по-различен. Нещо не беше, както трябва, връхлетя го лошо предчувствие.

Отпи от виното. Командирите му във войската казваха, че е тъп като катуна, но изпълнява безупречно поставените му задачи. Е, ако можеха да го видят сега, щяха да си променят мнението. Въздъхна доволно, утре щеше да поработи в градината сред обичните си пчели. Вече се смяташе са майстор пчелар. В интерес на истината пчелите му напомняха живота във войската: военната организация в кошера,

безпрекословното подчинение на царицата. Само с един поглед Джед можеше да определи разликата между два екземпляра — разпознаваше ги по дължината на крилцата и по шарките на коремчето. Знаеше как да опушва кошерите, да подражава на повика на царицата, за да изцеди меда. Мечтаеше някой ден да стане истински фтуй — пчелар, и да го приемат в задругата на майсторите пчелари. В Дома на живота към храма на Изида беше научил, че в миналото фараоните са били наричани „господари на пчелите“. Жреците дори разказваха, че когато бог Ра заплакал, сълзите му се превърнали в пчели. Тази история много му харесваше.

Взе гърненце с мед и вдъхна прекрасния аромат. Гледката на благоуханната сладост успокояваше душата му. След като се оттегли от войската, се бе хванал с отглеждането на зеленчуци, продаваше ги на една малка сергия на пазара. Но боговете му обърнаха гръб, незнаен мор попари градината, настанаха тежки дни, в които едвам изхранваше семейството си. Накрая се принуди да се обърне за помощ към „Хети“, организацията на ветераните. Късно една вечер в дома му се появиха облечени в черно непознати и го отведоха на едно закътано местенце от другата страна на Нил. Разпитаха го подробно за миналото и му обещаха, че от този момент съдбата му ще се промени към добро. В началото той не можеше да повярва на късмета си, но потеклите към него медни и сребърни монети преобразиха живота му. Превърна се в богат и солиден мъж. Кетра го посъветва да каже, че е получил голямо наследство от богат роднина в Делтата. Джед заповяда на жена си да си мълчи, да не задава въпроси и да не му се бърка в работите, а на съседите да обяснява, че боговете най-сетне са проявили благосклонност.

Изпълняваше най-различни задачи, но най-често му възлагаха да предаде някакво съобщение късно през нощта или точно преди зазоряване. В дома му идваха тайнствени посетители със скрити зад маски лица, даваха заповеди и изчезваха като сенки. Една вечер Джед се срещна с Кетра в изоставения храм на Кхнум — страшно място, обитавано от духове. Кетра седеше скрит в тъмното, Джед коленичи пред него и се поклони. Гласът бе едва доловим, не си личеше дори дали е на мъж или на жена. Ясно си спомняше единствено натрапчивия аромат на жасмин. Не бяха сами, но и останалите бяха с маски на лицата и с качулки. Така и трябваше да бъде — ако стражата

заловеше някой от тях, той нямаше как да издаде другарите си просто защото не ги познаваше. Всички получаваха съобщения за мястото и точния час на срещата. В началото ограбваха богаташки къщи в другия край на Тива, но после се насочиха към гробниците и потокът от сребро се превърна в пълноводна река. В началото той едвам се съдържаше да не побегне, когато излитаха като пчели от кошер — Джед се усмихна — безшумно и устремно, следвайки главатаря през скалите и пясъците, а студеният нощен въздух смразяваше потта им. Спускаха се в Долината на царете, разпръсваха се по склоновете и търсеха скритите входове на домовете на вечността.

Първия път Джед бе толкова изплашен, че се страхуваше да не припадне. Студеният нощен въздух хапеше кожата му, ужасяващият рев на хищниците гърмеше в ушите му, страхът от стражата сковаваше сърцето му. Но всичко мина гладко като по вода. Пазачите не ги забелязаха, а предводителят им ги поведе към една монолитна на вид канара и изчезна в изкусно прикрития вход към гробницата. Вътре страховете му се бяха усилили. Трябваше да внимава за капани, скрити ями със змии, лъжливи врати към задънени проходи, възета, които, ако ги дръпнеш, от тавана се посипва каменна лавина. Накрая влязоха в пълна с кобри и усойници пещерна зала. Тъмната се разпръсваше единствено от танцуващата светлина на факлите, на която рисунките по стената оживяваха. Петима от другарите му загинаха онази нощ, но Кетра бе заповядал да отнесат телата им, тъй като на всички бе обещано, че той ще се погрижи за тях, живи или мъртви.

Когато стигнаха до скритите съкровища и започнаха да пълнят торбите, Джед бързо забрави страховете си. Позлатени маси и столове, ковчезета от сребро и слонова кост, пълни с бижута, делви с изящни накити и украшения. Награбиха колкото можеха да носят, и тръгнаха обратно. Кетра бе организиран всичко, подкупването на пазачите и чиновниците, пренасянето на скъпоценностите до домовете на удоволствията, откъдето после ги прибираха търговците и прекупвачите. Понякога Джед се изкушаваше да задържи някоя огърлица или чифт обеци, макар да знаеше колко е опасно. На втория път двама от другарите му бяха напълнили джобовете си със сребро. И двамата бяха заловени от Кетра и бичувани до смърт, а след това телата им бяха захвърлени в пустинята на зверовете.

Кражбите от гробниците се бяха превърнали в рутина. Джед смяташе, че е разпознал неколцина от себаусите, стари познати от полка на Анубис, но му беше забранено да обсъжда тайния си живот по кръчмите и хановете. Все пак бе сигурен, че някои от другарите му по чашка са същите черни силуети, с които се спускаше в Долината на царете, за да плякосват домовете на вечността. Неколцина бяха извадили на показ благополучието си — вероятно точно това бе грешката — и Амеротке, съдията от Залата на двете истини, си бе наврял дългия нос, бе хванал нишката и се опита да разкрие цялата организация. Търговци, чиновници и войници бяха арестувани посред нощ, цели семейства бяха закарани в казармите или в Дома на оковите в подземието на храма на Маат. Куртизанки и проститутки, музиканти от храмовете, лихвари и сарафи от пазарите: нямаше гилдия, която да бе останала встрани от продажбата и прекупуването на откраднатите скъпоценности. Но все още нито един себаус не бе заловен. Джед се усмихна: как можеха да издадат някого, когото не познават? Как да опишеш човек, когото си виждал само с черна маска на лицето?

Страхът бе сковал цяла Тива. Естествено, обирите секнаха. Джед беше повикан в изоставения храм на Кхнум и Кетра му даде нови заповеди, които той нямаше как да не изпълни. Беше постигнал известен успех: нападението срещу Амеротке се провали, но все пак бе уредил убийството на онази кучка Сития и се бе свързал с братовчед си от стражата в храма. Това беше свършило работа, макар че бе жалко, дето се наложи да го жертва. Трябваше да приеме среброто и да се присъедини към бандата, а вместо това той каза, че повече не иска да има нищо общо, и Джед получи нови заповеди — да го ликвидира. Припомни си случилото се сутринта, самият той бе предвождал нападението над палачите край Кланицата, когато бяха отмъкнали тялото на другаря си. Занесоха трупа в храма на Кхнум и преди да си тръгнат, Джед свали савана и видя познато лице: ветеран от армията, когото бе срещал по кръчмите и хановете, ходеха при един и същ бръснар в квартала на майсторите на сребро.

Джед отпи от виното. В градината бе необичайно тихо, дори музиката от къщата бе заглъхнала. Нали съпругата му бе казала, че мисли да се упражнява на арфата? Стори му се, че кучето се разскимтя ужасено. Понечи да се изправи. Остави чашата, посегна към ножа на

масата и в този миг на прага изникна Амеротке, върховният съдия от Залата на двете истини.

Устата на Джед пресъхна, внезапната поява на човека, от когото най-много се боеше, за миг го парализира напълно. Сигурно сънуваше... Съдията го гледаше мълчаливо, протегнал ръка, с другата потропваше по кожената ризница.

— Какво? — Джед се отпусна в стола, Амеротке взе ножа от масата и го захрехвърля от ръка в ръка, оглеждайки внимателно лицето на престъпника, сякаш искаше да запамети всяка негова черта.

— Очите ти са очи на убиец — гласът на съдията бе тих и спокоен. — А устата ти издава жестокост — седна на пейката и посочи с ножа към него: — Виждали ли сме се и преди? Сигурно. Ти ли ме нападна в кабинета ми в храма на Маат? Ти ли сложи отровата във водата на Сития?

Джед сякаш бе попаднал в кошмар. Опитва се да вдигне чашата с вино, но тя се изплъзна от ръката му и се разби на пода.

Амеротке се поусмихна и отвори широко вратата, отвън стоеше стрелец със сирийски лък.

— Вече е сложил стрелата на тетивата, а беседката е обградена. Заповедта е да те заловят жив. Не се тревожи — усмихна се той, — съпругата, детето и прислугата са в безопасност, задържани са в къщата. Жалко за кучето, но то бе кръвожаден убиец, също както стопанинът си. Моля те — вдигна ръка, — не се опитвай да ме излъжеш. Знам всичко за теб. Ти си бивш войник, забогатял напоследък. Знам за приятелите и връзките ти, включително за скъпия ти братовчед, който беше в стражата в храма — съдията въздъхна: — Преди няколко часа посетих годеницата му, горкото момиче, не спира да плаче. Разказа ми за теб. Срещал си се с него малко преди нападението срещу мен и преди Сития да бъде отровена. След второто ти посещение един затворник бе намерен мъртъв в Дома на оковите. Подкупил си братовчед си, нали? Изнудил си го да ти помогне, но той не е бил убиец като теб. Изплашил се е, съвестта го е измъчвала — Амеротке пусна ножа, той тупна на пода и звукът накара Джед да подскочи. — Братовчед ти е споделил, че мрази посещенията ти и би искал никога повече да не те вижда. Било е въпрос единствено на време — оправи пояса на кръста си, — да се разприказва. Знаел си, че си допуснал грешка, нали? — присви очи. — Или все още не си го

разбрал? — съдията се приведе и заговори като учител, изнасящ лекция на някой не особено схватлив ученик: — Очевидно е, че братовчед ти е бил подкупен, той бе единственият пазач пред килията, с изключение на капитан Асурал, а на него съм готов да поверя и живота си. Сега братовчед ти е мъртъв. Рано или късно щях да започна да задавам въпроси. С кого се е срещал? С кого е говорил? Кой е идвал в дома му?

Джед не можеше да помръдне, краката му бяха изтръпнали. Проклинаше собствената си глупост. Беше допуснал грешка, по-точно Кетра беше допуснал грешка, но това с нищо не му помагаше. С мъка си пое дъх. Разбира се, никой от себаусите не показваше лицето си, освен в изключително редки случаи. Кетра е бил отчаян или пък просто бе решил да го жертва, но не му бе останало време да организира смъртта му. Дали това не бе истинската грешка?

— Сигурен съм — съдията вдигна ножа и го запремята в ръката си, — че ако не бях аз, други гости щяха да те посетят тази вечер. Ти си се разкрил пред братовчед си, казал си му кой си. Това нямаше да е проблем, ако той се бе присъединил към бандата. Но той е отказал и Кетра ти е заповядал да го убиеш! — Амеротке се усмихна: — Също както е заповядал да убият теб. Щяха да убият теб, жена ти, детето, слугите и кучето дори. Кой знае — размаха ножа, — може би убийците вече са тук. Така че ти трябва да решиш какво ще правиш.

Шуфой се показа на вратата и прошепна нещо в ухото на съдията.

— Стражите са открили само дреболиите, които си събрал, докато си се сражавал в името на фараона, за разлика от сега, когато погазваш законите му. Кажи ми къде си скрил богатствата. Къде държиш скарабеите? Все някъде си направил скривалище. Според теб къде е, Шуфой?

Джед извърна глава към уродливото джудже, което срещна погледа му, без да мигне.

— Предлагам да го убием веднага, господарю. Той се опита да отнеме живота ви. Може да го подложим на изтезания, да го заровим жив в пясъците в Червените земи, да видим как му понася горещината... — Джед се опита да преглътне, но слюнката заседна в гърлото му. Шуфой потропа с крак по пода, сведе глава и устните му се извиха в изкривена усмивка: — Защо ли обича да седи тук, господарю?

— посочи лакираните дъски на дюшемето: — Мисля, че това, което търсим, е в краката ни.

[1] Или Амасес, Яхмос, Ахмозе (1580–1568 г. пр. Хр.) — основателят на XVIII династия и първи фараон на Новото царство (1580–1085 г. пр. Хр.) — Б.пр. ↑

[2] Съд или басейн за събиране на дъждовна или друга вода — Б.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

КХЕНРИТ: ЗАТВОР

Леопардовата зала в сърцето на двореца нямаше равна на себе си. Стените, подът и таванът бяха от блестящ бял мрамор, украсен с разноцветни фигурки на леопарди: червени с черни петна, златисти със зелени петна, наситено жълти с черни петна. Най-добрите египетски художници бяха изрисували царствените зверове във всевъзможни пози — присвити за скок, в полет, изтегнати с извит гръбнак, заспали. Премрежеше ли човек поглед, големите котки сякаш оживяваха. Към цветната градина на двореца гледаше огромен прозорец в дъното. Ароматът на храстите се смесваше с мириса на парфюм от безбройните гърненца в нишите в стената. Мебелите бяха малко, изработени от полирано акациево и смокиново дърво и инкрустирани със слонова кост и сребро. От двете страни на вратата бяха поставени кобалтовосини саксии с богатата почва, донесена чак от Ханаан, в която растяха екзотични цветя.

Вратата на залата бе затворена, така че божествената Хатусу да поплува на спокойствие в правоъгълния басейн. Водата бе яркосиня, на повърхността се носеха прекрасни бели лотоси. Обикновено царицата пореше водата като делфин, но сега вяло размахваше ръце и крака. Амеротке си пое дълбоко дъх и потисна въздишката на раздразнение. В другия край на залата Сененмут — любовник и велик везир на божествената, излегнат върху дебели възглавници, следеше с поглед всяко нейно движение. Хатусу се обърна, оттласна се от стената на басейна и се стрелна обратно, а дългата черна коса се носеше като воал зад нея. Стигна до другия край, опря се на позлатения ръб и се изправи. Отръска водата от лицето си, подпря се и вдигна поглед към върховния съдия.

— Изглеждаш уморен — усмивката бе фалшива, очите ѝ гледаха студено. — Какви новини ми носиш? Ще набуча ли на кол главите на крадците от Долината на царете?

— Засега не бих могъл да ви го обещавам, господарке.

Хатусу сграбчи златния жезъл, който лежеше на пода до басейна и замахна към глезена на Амеротке. Той не помръдна. За миг в погледа ѝ пламнаха мълнии, след това тя се разсмя, измъкна се от водата и obu позлатени сандали. Сененмут я чакаше с ленено платно да я подсуши. Амеротке се извърна с гръб и се приближи до прозореца. По звездите и по студа си личеше, че полунощ отдавна е минало. Божествената бе права, той бе уморен. Тъкмо бе отишъл да види съпругата и синовете си, когато Сененмут го извика, Хатусу искала да говори с него незабавно.

Амеротке въздъхна. Хатусу, вече облечена в прозрачна ленена роба, бе седнала с кръстосани крака на високото кресло с поднос сушени фурми в скута си. Сененмут бе коленичил в краката ѝ и пълнеше три чаши с вино. Царицата повика съдията да се приближи и хвърли една възглавница на пода. Амеротке седна и прие подадената му чаша.

— Не се ли радваш да ме видиш? — тя се наклони към него и разтърси глава, косата ѝ все още бе мокра и капчиците опръскаха Амеротке.

— Сърцето ми тръпне от радост и душата ми пее, щом зърна божествения лик — занарежда той обичайните за двора славословия с безизразен и монотонен глас. — Сиянието ви влива сила в ръцете ми, а усмивката...

— Благодаря — прекъсна го грубо Хатусу. — Разбирам какво искаш да ми кажеш. Уморен си, недоволен си, изплашен си и искаш да си легнеш да се напиш. Но първо ми разкажи какво се случи днес.

Амеротке описа убийствата в храма на Маат, подчерта, че пазачът е бил подкупен или заплашен, което се потвърждаваше от факта, че след това е бил убит.

— Значи сте заловили Джед — заключи Хатусу. — Мъртъв ли е?

— Не, заедно със семейството си се намира в моя дом. За сигурността му отговаря Асурал. Затворникът е заключен в мазето, двама пазачи бдят неотлъчно над него, а други двама стоят пред вратата.

Хатусу остави чашата.

— Сигурно ли е, че е член на бандата на Себаус?

— Да — кимна съдията. — Под дъските на беседката в градината намерихме кожена торба. В нея бе целият реквизит на един убиец:

черна маска, кинжал, кесия със скарабеи, на които е изобразен коленичил стрелец с лък...

— И сега какво? — попита Сененмут.

— Две неща привлякоха вниманието ми — Амеротке вдигна чаша за наздравица към великия везир. — Едното е пропуск за достъп до храма на Изида — глинена плочка с печата на Пасер.

— Пасер беше високопоставен жрец там, помощник на Импуки, нали?

— Джед твърди, че баща му е бил в Дома на здрача и тъй като често го е посещавал, са му дали пропуска.

— Вярваш ли му?

— Баща му носи същото име, така че лесно може да се провери. Бил е войник, след това — зидар и е работил за двореца...

— Да, да — прекъсна го Хатусу. — Всеки, който е служил в царската войска, получава безплатно лечение в храма на Изида.

— А защо Джед е пазил пропуска скрит? — обади се Сененмут.

— Баща му е починал преди три сезона. Подозирам, че Джед е използвал пропуска, за да посещава приятелите си в храма, най-вероятно Мафдет.

— Какво друго открихте?

— План на храма на Изида. Вярно, че се продават навсякъде, но този е допълнен с всякакви подробности. Джед отказа да отговори на въпросите ми, твърди, че го е използвал при посещенията при баща си. Не знаел нищо за Импуки и Пасер, изобщо не познавал Мафдет.

— Джед е бил войник, нали?

— Да, служил е при генерал Омендап, също като братовчед си. Според архивите при Омендап е служил и капитан Мафдет.

— Но генералът е главнокомандващ египетската армия!!

— Джед твърди, че генералът винаги се е грижил за хората си. Попитах го дали е познавал Сутан. Отрече, бил се обърнал за помощ към него, но главният писар Мена го бил отпратил.

— А Кетра?

— Да, Надзирателят — усмихна се Амеротке. — Когато споменах името, Джед се разтрепери и отказа да говори. Шуфой заплаши, че ще подложим на мъчения съпругата му, но той само прошепна, че не го интересува, да правим каквото щем: ако проговорел, тя със сигурност щяла да бъде убита.

— И какви са изводите ти? — попита Хатусу. Изражението й ясно говореше, че изобщо не е доволна от развоя на събитията.

— Не знам, господарке. Все пак отбелязваме малък напредък. Според доказателствата генерал Сутан може и сам да е качил на терасата торбата със змиите като глупав опит да се пребори със страховете си. В мемоарите си той признава, че е обмислял нещо подобно. Утре сутринта делото ще бъде разгледано отново в съда и случаят вероятно ще бъде приключен.

— Не ми се вярва — възрази царицата. — Вчера Валу бе при мен. Подари ми бял лотос, който цъфтял само през нощта. Познаваш Валу, прави се на потаен, страхува се и от сянката си, но спомена, че щял да зададе няколко интересни въпроса в съда. Бях заета и не му обърнах внимание — тя поклати глава, — но може би трябваше да го разпитам по-подробно.

Амеротке прикри безпокойствието си. Валу беше изключително умен мъж и достоен противник. Дали не бе открил нови доказателства? Честно казано, самият той все още таеше съмнения за смъртта на генерала, усещаше, че нещо липсва, че не е, както трябва, но не можеше да обясни какво, а проблемите в храма на Маат отвличаха вниманието му от случая.

— А Импуки и храмът на Изидата? — обади се Сененмут. — Някакви следи от хесетките? Или пък предположения, защо капитан Мафдет е бил убит по толкова жесток начин?

Съдията не обърна внимание на недоволното съскане на Хатусу и поклати глава:

— В храма на Изидата открих само, че бащата на Нетба е умрял от естествена смърт и с него са се отнесли, както подобава. Има някаква връзка между себаусите и Мафдет, но още не знам каква. Може да е бил убит като лично отмъщение или пък себаусите са заподозрени, че възнамерява да ги предаде, и затова са го ликвидирали.

— А грабежите на гробниците? — настоя Хатусу.

— Те са брънка във веригата, господарке. Признавам си, че допуснах грешка — Амеротке отвърна на погледа й, без да трепне. — Отсякохме бурена, но коренът остана. Заловихме единствено прекупвачите и дребните риби, а кражбите са извършвали себаусите. Грешах за тях, те не са обикновена шайка от покрайнините, а силна организация начело с могъщ предводител. Джед не ни помогна

особено, но от събраната информация подозирам, че повечето от членовете на бандата са бивши войници. След напускането на войската за тях са настъпили трудни времена. Това са изобретателни, силни мъже, изкусни в боравенето с оръжия и свикнали да изпълняват заповеди. Предполагам, че не се познават помежду си, а се срещат на определено място в уречен час и там получават указания. Богато ги възнаграждават за престъпните им дела и ги ръководят с безскрупулна жестокост.

— И къде се събират?

Съдията поклати глава:

— Не знам, а и дълбоко се съмнявам, че някога ще разберем. Заповедите идват от Кетра, него трябва да заловим. Кражбите ще спрат едва след смъртта му — остави чашата. — Себаусите работят по простички и ясни правила. Участваш ли веднъж в грабеж или в убийство, вече си част от организацията, няма измъкване. А и защо би искал да се измъкнеш? След години мизерия изведнъж пред теб се очертава спокоен и богат живот.

— Кой може да е събрал тези войници? — попита Хатусу. — Някой генерал, като Омендап или Сутан?

— Възможно е — призна Амеротке. — Или върховен жрец, като Импуки. Много бивши войници посещават храма на Изида, капитан Мафдет също е служил във войската. Но това не изчерпва възможностите — съдията вдигна чашата си. — Валу, главният обвинител на Тива, аз самият, дори господарят Сененмут — всеки от нас разполага с властта да поиска списъците с имената и адресите на бившите войници.

— А царските гробници? — напомни Хатусу.

— Дааа — въздъхна съдията, — царските гробници. Повечето от входовете са скрити. Малцина знаят как да ги намерят и какви съкровища се пазят вътре. Информацията е налична в Дома на книгите и...

— И в храма на Изида — подсказа Сененмут. — При погребенията присъстват жреци, те отговарят за подготовката на гробниците и погребалните дарове. И пак те придружават тялото до последния му дом. Сигурен съм, че мнозина жреци и библиотекари в храмовете знаят тайните на домовете на вечността.

— А печатите? — обади се гневно Хатусу и прехапа устни. — Царските печати, с които изпращат скъпоценностите отвъд границите под носа на митничарите и стражите?

Амеротке сви рамене:

— И аз притежавам такъв печат, както и Импуки, генерал Омендап, Валу, господарят Сененмут...

Царицата ядосано скочи и щракна с пръсти везирът да я последва. На вратата се спря, прошепна му нещо в ухото и се върна, лицето ѝ се бе зачервило от гняв. Приведе се и сграбчи Амеротке за робата:

— Аз съм фараонът — прошепна тя, горещият ѝ дъх погали лицето му. — Длъжна съм да защитавам гробниците на предците си. Как да държа в подчинение народа на Царството на двете земи, когато скъпоценностите на баща ми и дядо ми се продават по пазарите в Ханаан и с тях се кичат хитските княгини? — ноктите ѝ потънаха дълбоко в гърдите му, съдията внимателно отстрани ръката ѝ и я стисна нежно.

— Господарке... струва ми се, че премълчавате нещо, и това не е всичко... — Амеротке замълча, търсейки точните думи. — За вас тези разбойници сякаш са кръвни врагове...

Хатусу и Сененмут се спогледаха разтревожено само за миг, но съдията го забеляза.

— Господарке? — повтори той.

Царицата издърпа ръката си:

— Открий Кетра — изсъска тя — и аз лично ще подпаля кладата му.

Амеротке се прибра у дома. Веднага щом мина през портата, осъзна, че се е случило нещо. Асурал го чакаше в градината, стражите се бяха събрали на стъпалата с факли в ръце. От къщата се чуваше сърцераздирателен плач. Капитанът мълчаливо поклати глава, направи му знак да го последва и пое към мазето, където се съхраняваше виното. Архитектът бе използвал естествената малка пещера и бе оформил четири помещения. Държаха го в най-близкото до вратата. Асурал отвори, влезе вътре с факлата и посочи трупа. Един поглед бе достатъчен — затворникът бе окован за китките и глезените и веригата

бе закачена за стената. Въпреки това Джед бе успял да направи примка от веригата, да промуши главата си в нея и да се обеси. Тялото му висеше отпуснато, лицето бе разкривено в агонията на смъртта.

— Къде са пазачите? — извика Амеротке. — Нали заповядах винаги да има двама души при него?

— Не остана време — призна Асурал. — Когато го докарахме, той бе спокоен. Каза, че е гладен и жаден, искаше да се облекчи. Пазачите се приготвиха за нощна смяна. Вратата беше отворена, но всичко стана толкова бързо...

Съдията приклепна и побутна главата на мъртвеца. Тя се люшна на една страна, очевидно вратът бе счупен — красноречиво доказателство за обладалата затворника ярост. Помилва нежно лицето, опита се да притвори клепачите и стана.

— По пътя насам — обади се капитанът на стражата — той каза, че вече е в Долината на сенките, че животът му е свършил. Безпокоеше се повече за жена си и детето, отколкото за себе си. Обвиняваше се за глупостта си...

Амеротке се взираше в мъртвия затворник. Сега разбираше истината в думите на фараона. Издирването на себаусите с нищо нямаше да му помогне, за да сложи край на всички тези ужаси, трябваше да хване Кетра.

— Господарю съдия, най-смирено изслушах речта на уважаемия писар, но... — Валу изсумтя и се размърда върху дебелите пухени възглавници, приготвени специално за него. Главният обвинител на Тива бе в добро настроение, замълча многозначително и вдигна ръка, така че всички да се възхитят на оцветените нокти и на прекрасните пръстени. Взря се в папирусите на масичката пред себе си, сякаш бе изгубил мисълта си и се чудеше как да продължи. Амеротке не се остави да бъде заблуден. Валу бе истинска кобра, всеки момент щеше да скочи и да нанесе смъртоносен удар. Докато главният писар Мена, изключително смешен в късата си перука, излагаше защитата на Хеби, обвинителят слушаше със свити устни и спокойно лице. Съдията за сетен път се бе убедил, че главният писар не е особено интелигентен. Преди да го покани да излезе и да изтъкне аргументите си, Мена бе седял между Хеби и Луперна като пуяк. Сега бе подгизнал от пот, черният въглен под очите се стичаше по бузите му, тежката перука постоянно се килваше на една страна. Насеченият груб глас допълваше

картинката и дори Пренхое, който седеше сред останалите писари, бе свел глава да прикрие усмивката си, но раменете му се тресяха от смях.

Въпреки грубия глас и театралните жестове Мена представи изобретателна и приемлива версия на случилото се. Описа как е била намерена торбата с люспите от змии, която вероятно е била вързана за колчето на терасата, а въжето е било скрито зад балдахина на леглото. Умело бе подбрал фактите, цитира откъса от мемоарите на генерала и изтъкна, че старият воин вероятно е бил решил да се изправи пред страховете си. След това повика Импуки и Пасер, чиито показания бяха ясни и категорични. Те обясниха, че генерал Сутан е посещавал храма на Изида и че му е било предписано стрито маково семе, за да успокои страховете му и болките му в стомаха.

— Обсъждал ли е с вас кошмарите си? — попита Мена.

— Да, говорили сме за това — потвърди Импуки. — Генералът смяташе, че единственият начин да намери спокойствие е да се пребори веднъж завинаги със страховете си.

Сега Импуки и Пасер седяха на мястото на свидетелите. Амеротке също искаше да им зададе няколко въпроса, но сега бе ред на Валу. Обвинителят все още бе застинал с вдигната във въздуха ръка, но изведнъж се размърда и запретна ръкави, при което гривните издрънчаха, а пръстените блеснаха. На устните му цъфна широка усмивка: сигурен знак, че всеки миг ще щракне капана. В дъното на залата Шуфой подскачаше като жаба, сочеше някого, но съдията не можеше да различи кого.

— Господарю — въздъхна Амеротке, — чакаме ви със затаен дъх.

— Да, да... — лицето на Валу посърна обидено, но очите му блестяха победоносно. — Каква история! Каква сърцераздирателна приказка! — усмивката изчезна: — Каква купчина лъжи!

— Не е вярно! — Хеби понечи да скочи на крака, но Мена го хвана за ръката, лицето му се бе свило загрижено.

— Погледнете — Валу се извърна и насочи пръст към Хеби. — Чухме достатъчно за тези змии, пълзяха по пода, гърчеха се в торбата, виеха се на кълбета и какво ли още не. Но никой не отговори на най-важния въпрос: откъде са се появили. Да не би генералът да е отишъл в пустинята сам да ги събере? Човек, който изпитва истински ужас от

прокълнатите гадини? Дали не е профучал с колесницата си през пясъците и не ги е поканил най-официално да дойдат на посещение в дома му? — обвинителят изчака смехът в залата да заглъхне. — Или пък е отишъл на пазара? „Вземете торба змии и ще получите подарък няколко скорпиона!“ — извика Валу с провлачения напев на продавач от тържището и предизвика нов взрив от смях сред публиката.

— Днес сте в шеговито настроение — обади се Амеротке.

— Не, господарю, това не са шеги, а съвсем сериозни въпроси. Откъде се е сдобил със змиите генерал Сутан? Къде ги е държал?

За миг се възцари потискаща тишина. Валу вече не се усмихваше, а почукваше с безупречно подрязан нокът по масичката. Амеротке извърна глава наляво. На прозореца бяха кацнали два снежнобели гълъба. Дали не бяха душите на двама влюбени? Валу плесна шумно и птиците стреснато отлетяха. Обвинителят вдигна ръка към ухото си:

— Не чувам отговор. Няма отговор на моите въпроси, така че аз ще кажа истината — извърна се и извика през рамо: — Доведете свидетеля Хефау!

Амеротке изненадано вдигна глава. Хефау бе името на голямата змия червей от подземното царство Ам-дуат. Мъжът, който колебливо застана на свидетелското място, не изглеждаше толкова страховит, косата му бе оредяла, лицето бе опалено от слънцето. Беше облечен в роба на пустинник, носеше кожена торба и тояга, която в горния край бе резбована като разтворената качулка на египетската кобра.

— Кой си ти, Хефау? — попита Амеротке, след като свидетелят положи клетва.

— Аз съм ловец на змии. Убивам ги или ги залавям живи. Одирам люспестата им кожа и я продавам на търговците.

— Защо си тук?

— Заради него! — посочи към Хеби. — Срегнахме се в една кръчма край статуята на Озирис на улицата на майсторите на ковчези в Некропола. Помоли ме да събера двайсетина усойници. Попитах го защо...

Хеби скочи и се развика. Дотичаха стражи, сграбчиха го и го накараха да коленичи отново на възглавниците.

— Продължи! — заповяда съдията.

— Не си каза името, но ми предложи добра цена. Уговорихме се да донеса змиите в палмовата горичка след седмия канал на Нил.

— Близо до дома на генерал Сутан — поясни Валу.

— Кога? — извика Амеротке. Беше ядосан на себе си и на ужасните събития, които бяха отвлекли вниманието му от този случай. Естествено, Валу бе забелязал пролуките в защитата и бе атакувал точно там: откъде бе взел змиите генерал Сутан? Изгледа мрачно Хефау: — Говори!

— Вечерта преди смъртта на генерал Сутан. Имам свидетел — избърбори изплашено ловецът на змии. — Брат ми...

— И не си питал Хеби защо са му змиите?

— Тогава не знаех как се казва, а и никога не задавам въпроси на клиентите си. Отидох в Червените земи, хванах змиите и се срещнах с него, както се бяхме разбрали. Едва след това, когато глашатаите на господаря Валу оповестиха смъртта на генерал Сутан по пазарите, заподозрях какво се е случило. Чух за обявената награда и...

— И дойде при мен — обади се доволно Валу.

Амеротке вдигна жезъла да въдвори тишина.

Мена поиска думата.

— Господарю — главният писар едвам се владееше, разкъсван между гнева и страха, — този човек и мен, и господарката Луперна ли обвинява?

— Не! — Хефау посочи Хеби, който седеше на колене, свел глава. — Той подчерта, че държи никой друг да не научи.

— Валу — обърна се към обвинителя Амеротке, — на свидетеля платено ли му е?

Валу разпери ръце:

— Ще получи обезщетение за прекараното в съда време, а ако думите му се окажат истина — обичайната награда за залавянето на убиец.

Обвинителят се отпусна на възглавниците. Единственият звук в съда бе хленченето на Хеби. Мена клатеше глава. Дватамата с Луперна видимо се бяха отдръпнали от обвиняемия. Съдията оглеждаше Хефау. Ловецът на змии изглеждаше спокоен и уверен, в думите му имаше логика.

— Хеби! — извика Амеротке. — Хеби, вдигни глава. Нали не възнамеряваш да заявиш, че си поръчал тези змии по заповед на

генерал Сутан? Длъжен съм да те предупредя, че ако го направиш, господарят Валу ще те попита защо си мълчал досега.

— Господарю — Мена вдигна умолително ръце. — Трябва ни време, за да отговорим на тези въпроси.

— Прав сте — кимна съдията. — Ето и решението ми: Хеби, ти се връщаш отново под домашен арест и под заплаха от смъртно наказание, ако напуснеш къщата. Господарю Валу, свидетелят — той се усмихна — и всички други свидетели, които намерите, ще бъдат задържани на сигурно място в казармите на градската стража.

Амеротке се изправи, сбърчвайки чело от болката в краката. Поклони се на Валу и излезе. В кабинета свали робата, огърлицата и пръстените и внимателно ги положи на масата. Вратата се отвори, по силния парфюм си личеше, че новодошлият е Валу.

— Много умно, обвинителю — Амеротке се обърна. — Сигурен ли сте, че свидетелят не лъже?

— Не лъже — без да чака покана, Очите и ушите на фараона се отпусна в едно кресло. — Той е бивш войник, служил е в обоза. Умел е в стрелбата с прашка. Използва кожени торби. Ааа — вдигна пръст той, — преди да ме попитате, ще ви кажа, че му показах въжето. Знаеше взела и го повтори пред мен.

— Не се и съмнявам — съдията уморено потри лице. — Държите да пратите Хеби на кладата, нали? Искате да докажете на фараона, че генералът е бил убит и че вие сте разкрили престъпника... — Валу скочи нервно и Амеротке съжали за острите си думи. — Простете ми — додаде съдията и протегна ръка за помирение. — Мислех си, че случаят е приключен, макар и на въпроса ви да не бе намерен задоволителен отговор — усмихна се и повтори: — „Откъде генерал Сутан се е сдобил със змиите?“

— Не е само това, нали?

— Какво искате да кажете?

Валу се приведе към него. Парфюмът му ухаеше на диви цветя, из града се говореше, че Очите и ушите на фараона обича да си слага женска перука и да облича пищните роби на куртизанка.

— Чух за нападенията — прошепна той. — За случилото се в храма на Изиди. Да, господарю Амеротке, вие не ме изпускате от поглед, но аз също ви следя. Знаете, че има нещо гнило в смъртта на генерала. Пропуснали сте нещо. Вярвам, че Хеби е убиецът. Той е

занесъл на терасата торбата със змиите още през деня, вързал я е за колчето на живия плет и е скрил въжето зад завесите на леглото. След вечерята и претърсването генералът е изпил упойващото вино и е заспал. Хеби се е промъкнал, издърпал е торбата и е изсипал змиите върху господаря си. Гледах ги как пристигат в съда тази сутрин: глупакът Мена, благородната вдовица Луперна и полуделият по нея Хеби. Всичко е ясно.

Амеротке се извърна, погледът му се спря върху изящната статуя на Маат.

— Но защо не ни го каза още в началото? — попита той. — Защо не каза, че генералът му е заповядал да намери змиите и да качи тайно торбата на терасата? Щеше да е трудно версията му да бъде оборена. Няма как да не е знаел, че Хефау ще го разпознае, а толкова лесно би ни убедил в историята си...

— Точно затова мисля, че е виновен. Хеби е обзет от страст към съпругата на господаря си. Както всички убийци, той е арогантен. Мисли, че в крайна сметка всички ще повярват, че генерал Сутан сам е качил горе торбата със змиите. На него му стига да докаже, че не се е качвал на терасата след вечеря и че генералът е възнамерявал да се пребори със страховете си. За останалото съдът сам ще стигне до нужните заключения — Валу се усмихна: — А искреният отговор на въпроса е, че никой не би посмял да признае, че е знаел предварително за намеренията на генерала. Това би било равносилно на пълни самопризнания. Откъде е узнал, ако генералът е действал потайно? Ако наистина го е знаел, то защо не се е намесил?

— Съгласен съм — призна Амеротке. — Хеби е допуснал грешка и ще си плати за нея.

Валу се поклони и излезе. В следващия миг на вратата се почука и влезе Импуки. Върховният жрец не бе толкова приятелски настроен.

— Джуджето ви, Шуфой, каза, че искате да ме видите.

— Да, така е. Бих искал да обсъдим някои...

— Трябва да се връщам в храма — върховният жрец заметна полите на робата си и се извърна към Пасер, който стоеше мрачно зад него. — Имаме спешна работа, но ако дойдете там...

— Добре, вървете — съгласи се съдията. — Но трябва да поговорим. Бих искал да ви задам няколко въпроса.

Върховният жрец кимна и излезе, но сега се появиха Шуфой и генерал Омендап. Амеротке затвори вратата и покани госта да седне.

— Генерал Омендап, знам, че сте изключително зает...

— Какво искате, Амеротке? — кръглото лице на генерала изглеждаше уморено, хлътналите очи бяха зачервени, по бузите му бе набола брада. — Бях на учения в Червените земи, но ни извикаха да завардим входовете към Долината на царете. Фараонът държи да няма повече обири.

— Чували ли сте за себаусите?

— Само слухове.

— Знаете ли, че са бивши войници?

— Имате ли доказателство? Виждам накъде биете: бившите войници винаги са готови да изпълнят заповедите на командирите си.

— Да, разполагам с достатъчно доказателства — отвърна спокойно съдията. — Вие също се грижете за бившите си подчинени, които са служили добре на фараона.

— Не се правете на глупак, Амеротке. Аз съм и главен писар на войската, денонощно ме преследват с молби за услуги: намери на тази работа, отпусни на онзи пенсия, дай награда за трети.

— Възможно ли е бившите войници да познават гробниците в Долината на царете? Техните тайни входове? Съкровищата в тях?

— Не бих се учудил — Омендап избърса потта от челото си и дръпна една нишка, провиснала от робата му. — Аз ги знам тези неща, както и някои от офицерите ми. Войници охраняват погребалните процесии, свита от смелчаците на фараона придружават телата до последния им дом. Но тази информация е достъпна и за жреци, за съдии и дори за Валу. Все пак гробниците се строят от затворници.

— След което устите им се запушват завинаги — добави мрачно Амеротке. — Имате ли списък с ветераните, на които сте помогнали?

Генералът поклати глава:

— Ще ми трябва повече от година, за да го изготвя. Но ето ви пример: Мафдет, капитанът на стражата в храма на Изиди, бе добър войник. Той служи при мен и затова му помогнах да заеме поста. Ходатайствал съм за много хора, понякога дори се обръщам с подобни молби към други командири. Става дума за стотици случаи.

Амеротке си сипа чаша вода. Предложи и на генерала, но той поклати глава.

— Какво точно искате, Амеротке? — Омендап посочи вратата. — При вас е пълно с посетители. Защо ме извикахте?

Съдията зарея поглед в стената над главата му.

— Не успях да спя миналата нощ — призна той. — Уморен съм и затова ще говоря направо. Отново прегледах събраните материали за грабежите. Сития, отровената затворничка, спомена един мъж, Шардана, бивш войник, член на бандата на Себаус. Преди време той бе осъден за убийство, беше наръгал мъж в пиянска свада и бе изпратен в затворнически оазис. Ако беше жив, щях да заповядам да го доведат тук, но според Валу оазисът е бил нападен от либийците и всички затворници и пазачи са били избити.

— Да, чух за случая — Омендап разтърка чело. — Доста странно...

— Защо?

— Затворническите оазиси разполагат единствено с малки запаси оръжия и храна. Затворниците са оковани и дори да се опитат да избягат, ще загинат от глад и жажда в пустинята, ако не бъдат заловени и измъчвани до смърт от либийците.

— И нямате никаква представа, защо този оазис е бил нападен?

— Абсолютно никаква.

Съдията замислено се почеса.

— Разполагате ли с някой високопоставен либийски затворник?

— Не знам — Омендап затвори очи. — Повечето военнопленници се изпращат на работа в мините, обикновено не оцеляват и година. А, да, има един, така и не разбрахме как се казва, викаме му Либиеца. Племето му нападна селата край Нил.

— А защо не сте го изпратили в мините?

— Защото се оказа, че е от най-високопоставените им вождове. В мините само щеше да предизвика проблеми, там често се организират бунтове. Освен това го запазахме като заложник. Ако либийците заловят някой наш офицер, ще го разменим за него. Държим го в Оазиса на горчивата вода, на ден и половина езда на изток.

— Знам го — Амеротке се изправи. — Генерале, моля ви за услуга: дайте ми най-добрия си ескадрон, двайсет колесници с по двама мъже. Искам да се срещна с този либиец.

— Защо?

— Да му задам един въпрос: защо неговите хора са нападнали затворническия оазис, след като нищо не са могли да заграбят от него.

— Може и да е мъртъв вече — потърка замислено брадичка Омендап. — Не, не, сигурно е жив, ако беше умрял, надзирателите щяха да ми съобщят — протегна ръка: — Колесниците ще са готови след час.

Надвечер, малко преди да се скрие слънцето, но след като отмина дневната жегга, ескадронът Пта от полка на Хор излезе от казармите в покрайнините на Източна Тива и пое по набраздения от дълбоки коловози път към пустинята. Омендап бе направил добър избор. Ескадронът Пта бе най-бързият и най-опитен. Колесниците бяха с тънки перила, боядисани в златисто и зелено и сковани от вносен бряст, бреза и хвойна. Шестте колела им придаваха бързина и подвижност и само появата им бе достатъчна да обърне в бягство враговете на Египет. Сбруята на конете лъщеше, а пискюлите и украсата бяха в черно и златисто — цветовете на полка на Хор. Амеротке и Шуфой бяха в отделна колесница, която се теглеше от здрави коне, украсени със сини и златни пискюли — знакът на двореца.

Ескадронът се понесе сред облак прахоляк през каменистата равнина. Слънцето залезе и хладният ветреца охладдаше потта. Колесниците се разгънаха в линия и запрепусаха през пустинята, командирът настояваше да се възползват от свежите сили на конете, преди да се е стъмнило. Всеки войник бе въоръжен с копие, лък и колчан стрели. Офицерите бяха ветерани, опитни мъже, свикнали с битките в пустинята и тежките условия на Червените земи. От време на време отпиваха по глътка вода от кожените мехове или пъхаха в уста залък от торбите с оскъдните запаси, провесени от вътрешната страна на колесницата.

За Амеротке бе странно да е далеч от градския шум и виковете на тълпата, под свода на червеникавото небе сред пустинята. Показа на Шуфой как да закрепи на лицето си напоен с лимонов сок парцал, за да се предпазва от прахоляка и мушичките. Рядко спираха край някой кладенец, за да отморят конете и да поседнат под прашните палми. Войниците не задаваха въпроси, командирът им бе получил заповед да придружават тази важна личност и нищо повече не ги интересуваше.

Шуфой се опита да завърже разговор с тях, но те само се усмихваха, клатейки глава, и се извързваха настрана.

Все още не бяха в самата пустиня, а в каменистата прашна равнина, която разделяше плодородните брегове на Нил от коварните пясъци на Червените земи. Пустошта изглеждаше напълно мъртва, но когато слънцето се скри зад хоризонта и тъмнината ги обгърна като одеяло, отвсякъде се заразнасяха резове на хищници. Командирът изчака звездите да изгреят и едва тогава даде знак да спрат край едно каменисто дърво. Амеротке помогна на войниците да направят лагер за през нощта. Подредиха колесниците в кръг, в средата затвори конете, за да ги предпазят от нападенията на лъвовете и хиените. Запалиха огньовете, неколцина опитни ветерани излязоха на лов и се върнаха с прясно месо. Ароматът на печено и силната миризма на конете със сигурност щяха да привлекат дебнещите наоколо лъвове. Разпределиха месото поравно и командирът позволи по чашка разрежено с вода вино.

След вечерята Амеротке легна до Шуфой, за възглавница сложи кожената торба и се уви с бойното наметало. Сънят му бе неспокоен, често се стряскаше от виковете на постовите и вкаменяващите сърцето резове на зверовете. Шуфой обаче спа като къпан и на сутринта Амеротке едва го събуди.

С напредването на деня жегата стана безмилостна, слънцето прежуряше безпощадно, прахолякът се виеше като демон и успяваше да намери пътя към очите и напуканите устни. Към обед стигнаха до един оазис. Командирът прие предложението на Амеротке да изчакат да се разхлади и да тръгнат отново надвечер. През втория етап от пътуването съдията бе като сомнамбул. Шуфой бе замлъкнал — прашна фигурка, стиснала здраво перилата на колесницата. Амеротке се опитваше да не обръща внимание на жегата и задушливия прахоляк, припомни си на какво го бяха учили, съсредоточи се върху конете, внимателно ги направляваше, придърпвайки поводите и задържайки ги на безопасно разстояние от предната колесница. Слънцето неохотно се спускаше от небосклона, лъчите му вече не жареха толкова немилостиво. Съдията свали маската от лицето си и с наслада усети хладния полъх, отпи глътка вода и сдъвка шепа фурми. Огненият диск неочаквано се скри, пустинята се промени, ослепяващата белота отстъпи място на зловещи черни скали и прелитащи сенки.

— От мен никога няма да излезе истински воин — изстена Шуфой. — Много съм дребен, а и вятърът... — потърка лицето си. — Белегът ме боли ужасно.

За да го разсее Амеротке, посочи кръжащите лешояди.

— Вече сме близо, Шуфой. Лешоядите никога не са далеч от оазиса, тъй като там намират плячката си.

Не след дълго се чу вик, първата колесница зави и се върна.

— Господарю — командирът обърса лице и посочи през рамо. — Пристигнахме. Очакват ни студена вода и прясна храна.

Колоната набра скорост, конете подушиха водата и ускориха ход. Пред погледа им изплува оазисът, обграден от висока дървена ограда. Стражите се бяха подслонили под издадените козирки, за да се предпазват от слънцето. Отпред ги чакаше войник само по кожена поличка и с бяла кърпа на главата. Размени няколко думи с командира на ескадрона, след което голямата порта бе отворена и влязоха в Оазиса на горчивата вода.

Амеротке и преди беше посещавал подобни места и това по нищо не се отличаваше от останалите. Зад дървената ограда се виждаха палми и тучна трева. Стражите и затворниците спяха в колиби. Оазисът бе чист, боклуците се заравяха в пустинята. Но все пак условията си оставаха повече от примитивни. Стражите бяха наемници, служеха по три месеца тук и се завръщаха в гарнизоните си край Тива. Затворниците изглеждаха жалка сбирщина, с окови на китките и глезените. Трудно се различаваха един от друг, но на шията им висеше глинена плочка с името и с номера.

Съдията се изми на кладенеца и се излегна да си почине. Въпреки името на оазиса водата бе сладка и чиста. Провери дали Шуфой се е настанил удобно, и отиде към чергилото досами затворническите колиби, където го очакваха пазачът и Либиеца.

— Изминал си всичкия този път заради мен? — Либиеца бе едър, с удължено лице, присвити очи и високи скули. Косата му бе вързана на опашка, слабините му — скрити под кожена пола. По мускулестите му гърди и ръце играеха сини и червени татуировки.

— Ти си воин, нали? — започна Амеротке на странната езикова смесица, която се говореше във войската. — Убивал си по време на битка?

— Аз съм воин и вожд — отвърна високомерно затворникът. Усмивката му издаваше горчивина, погледът му беше лукав. — Убивал съм египтяни в битка. Защо си тук? Как се казваш?

— Името ми не те интересува. Дошъл съм да ти задам въпрос. Защо хората ти са нападнали място като това и са избили всички пазачи и затворници?

— Никога не биха го сторили.

— Не те лъжа. Огледай се, Либиецо. С изключение на колесниците и конете, а вероятно и на оръжията, какво ценно има тук?

— Съдия ли си? Казаха, че е дошъл съдия. Какво става в Тива?

Амеротке се опита да избегне отговора, но Либиеца настоя, вероятно усещайки, че може да извлече изгода от посещението. Приведе се напред и вдигна окованите си ръце:

— Кажете ми истината, кажете какво става в Тива.

Амеротке описа грабежите на гробниците и смъртта на генерал Сутан. При споменаването на името Либиеца се поусмихна и извърна поглед.

— Трябваше да го убием — прошепна — или да го вземем в плен. Какво друго се е случило в Тива, та си тук?

Амеротке разказа за убийството на Мафдет и за изчезването на четирите хесетки. Когато свърши, Либиеца помоли за чаша вино. Той се съгласи и затворникът вдигна грубата глинена чаша за наздравица.

— Представи си, господарю съдия, че си либийски воин. От какво ще имаш нужда в пустинята?

— От злато и сребро, за да купувам оръжия и храна.

— Имаме си достатъчно. А ако не ни достигне, лесно можем да си го набавим — разсмя се на озадачената физиономия на Амеротке. — Ако ти помогна, какво ще стане с мен?

— Ако наистина ми помогнеш, ще те освободя от веригите ти. Ще получиш нови дрехи и ще бъдеш закаран на другия бряг на Нил. Ще ти дам храна и вода, лък, нож и колчан стрели. Ще си свободен да се върнеш при хората си.

Усмивката изчезна от лицето на затворника. Той посочи медальона със знака на Маат на врата на Амеротке.

— Закълни се.

Амеротке се подчини. Либиеца допи виното, помоли за още и доволно млясна с устни.

— Момичетата от храма — започна той, — тези хесетки, са девици от добри семейства, нали? Красавици с нежна кожа?

— Но вие крадете достатъчно жени от селата.

— От селата! — повтори подигравателно либиецът. — И какво получаваме? Какво намираме там? За какво изобщо рискуваме живота си? За някоя изкукала баба или за две-три глупачки, на които не им е стигнал умът да се скрият — вдигна ръка и оковите се раздрънчаха. — Помисли, господарю съдия, племената скитат из пустинята, жените са малко, съпруга можеш да избираш само сред сестрите и братовчедките си — усмихна се, при което проблеснаха острите му зъби. — Всеки вожд би нападнал един затворнически оазис, независимо от нищожната плячка, стига в замяна да получи четири египетски красавици! Хесетки, ненадминати по хубост и грация. Помисли малко, ако се съмняваш, запитай се колко би платил един египетски търговец за тези момичета.

— Много, но...

— Но къде би ги скрил ли? — прекъсна го затворникът. — Хе-хе! Момичетата са в пустинята, господарю съдия, те са били отплатата за нападението.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ШЕНСТЕТ: ИЗВРАЩЕНИЕ

Амеротке седеше в преддверието в дома на върховния жрец Импуки, зяпаше през отворения прозорец и се наслаждаваше на усещането, че е далеч от адската жегга на Червените земи. Бяха потеглили от Оазиса на горчивата вода преди зазоряване. Пътуването бе изтощително, но без премеждия. Пристигнаха пред Портата на сфинкса на северната стена на Тива преди зазоряване на следващия ден. Съдията се наспа, отпочина си и се зае с неотложните дела. Първо отмени присъдата на Либиеца и заповяда да го освободят, после разреши на съпругата на Джед да прибере тялото му. Не можеше да направи нищо повече за нея, освен да изрази съболезнованията си и да отправи молитва към демоните от подземния свят.

Шуфой бе отскочил до двореца и от там се върна с още стражи и със съобщения от Норфрет и момчетата: бяха добре, но той им липсваше. Амеротке бе доволен, семейството му бе намерило сигурно убежище, а домът му бе превърнат в непристъпна крепост, стражите бяха завардили къщата, градините и пътя към нея. За да успокои страховете си, дълго размишлява върху думите: „Говори истината и боговете ще те чуят. Ако в сърцето покълне истина, ще разцъфти справедливост“. Тези приказки му се струваха банални, не намери утеха в тях и се върна към работата си. Внимателно прегледа документите и се опита да си припомни всичко чуто и видяно. Накрая със задоволство установи, че злокобната стена от лъжи, която се издигаше пред него, е започнала да се пропуква. В главата му се въртяха нови и свежи идеи, подозрения, съмнения и хипотези.

В края на деня, малко след залез-слънце, реши да посети храма на Изида. Импуки го посрещна любезно и го покани да почете „оскъдната“ вечеря. Виното от Аварис бе червено и ароматно, печената патица бе поднесена със свежа маруля и поръсена с апетитни подправки. Амеротке затвори очи, прохладният ветрец и вкусните

гозби му помагаха да забрави лишенията на пустинята. Отвори очи, отпи от виното и се усмихна:

— Сигурно се питате защо съм тук?

— Естествено — отговори Тена. — Лицето ви е уморено и опалено от слънцето, но очите ви блестят — хвърли поглед към съпруга си и нежно докосна Пасер.

Съдията се запита дали не им дава знак да бъдат нащрек.

— Мафдет е бил престъпник — започна Амеротке. Ветрецьт отметна ленената завеса и той зърна с крайчеца на окоото си цветен стенопис: антилопа, преследвана от ловно куче, прескача храст. — Тази рисунка сякаш изобразява мен — посочи той стената. — Ловец, тръгнал по дирите на истината.

— Очевидно вече сте я намерили — отвърна Импуки. — Мафдет наистина беше престъпник.

— И не само — обади се Шуфой с пълна уста.

Върховният жрец остави чашата си на масичката.

— Идвам от Червените земи — обясни съдията. — Там разпитах един либийски затворник. Четирите изчезнали хесетки вероятно са били упоени от Мафдет и предадени на бандата на Себаус. Момичетата са били закарани в Червените земи като дар за вожда на едно от либийските племена. В замяна той е организиран нападение над затворнически оазис и е убил член на бандата, за да не се разприказва.

Тримата го гледаха ужасени. Тена бе вдигнала ръка към устните си, очите ѝ бяха помътнели. Пасер гледаше невярващо.

— Не може да бъде! — прошепна Импуки.

— Вярно е — настоя Амеротке. — Ако ви кажа кога е бил нападат затворническият оазис, ще видите, че е било точно около изчезването на момичетата. Първото е било предадено като предплата, а другите три — след изпълнението на задачата. Не е било трудно, Мафдет е бил войник, можел е да ги приласкае, да се срещне с тях на някое усамотено място, да ги упои или да ги насили да изпият упойващо вино. Станало е късно следобед или през нощта. Те са заспали дълбоко, а себаусите са дошли да ги приберат. Бандитите са разполагали с план на храма, със сигурност имат свои хора вътре. А след това кой би могъл да ги спре?

— Горките...

— Случвало се е и преди — обади се замислено Пасер. — Често се отвличат жени за бордеите и за домовете на удоволствията. Имал съм вземане-даване с либийци, знам как са организирани племената им. Ако не им достигат жени, една девица от храма би струвала повече от златото.

— Но как е избрал жертвите си Мафдет? — попита Импуки.

— Хесетките не се различават от другите момичета на тяхната възраст — усмихна се Амеротке. — Главите им са пълни с романтични мечти. Мафдет е бил като лъв сред стадо газели, подбрал е жертвата си, отделил я е от останалите и ѝ се е нахвърлил.

— Но все някой от себаусите е трябвало да дойде в храма, да се уговорят кога и къде ще се срещнат да вземат момичето — настоя Пасер.

— Познавате ли бившия войник Джед? — и тримата поклатиха глава. — Посещавал е баща си в Дома на здрача.

— Може да проверим в архивите — прошепна Импуки, все още не се бе окопитил напълно от шока. — Както знаете, господарю Амеротке, тук идват много ветерани. Но не съм виждал Мафдет да се среща с някого.

— Сега стигаме до убийството на Мафдет — продължи съдията. — Възможностите са две: бил е убит от бандата на Себаус, тъй като ги е предал или се е опитал да ги изнуди. Но тази хипотеза не звучи особено логично — та нали така той би се разкрил пред властите и би рискувал да загине на кладата.

— А втората възможност? — попита Тена.

— Мафдет е бил убит за отмъщение, като наказание за ужасните му престъпления. Но в такъв случай остава въпросът, защо себаусите са подпалили дома му.

— Какво ви кара да смятате, че Мафдет е упоил момичетата, за да ги отвлече?

— Вие ми казахте, че някой е откраднал маково семе от Дома на живота, нали?

— Значи е бил Мафдет!?!

— Точно така.

— Да се върнем на убийството — обади се разпалено Пасер, но изведнъж замълча и замислено прокара език по зъбите си. — Ако е отмъщение за отвличането на хесетките, убиецът сигурно е разкрил

престъплението и е решил да въздаде справедливост. Но ако е бил някой от храма, то сигурно се е досетил за истината още преди изчезването на четвъртото момиче. А дори и да е станало след това, защо просто не е предал Мафдет на властите? Защо е взел закона в ръцете си?

Амеротке впи поглед в умното лице на младия жрец:

— Сега разбирам защо толкова бързо сте се издигнали в йерархията, уважаеми Пасер. Не се бях сетил за това. Когато ви съобщих за съдбата на четирите момичета, вие бяхте шокиран, както би бил всеки порядъчен човек. Но, изглежда, мислите, че причината за убийството на Мафдет се крие другаде, тоест пак ни препращате към първата възможност, а именно че смъртта му е дело на бандата на Себаус.

— Логичен извод — отбеляза Импуки. — Доколкото разбирам, себаусите са напълно безскрупулни: използвали са Мафдет и са решили да се отърват от него. Мъртвият не говори — нито истини, нито лъжи.

Съдията бе принуден да се съгласи. Допи виното си, изправи се и се поклони на домакините:

— Има и други въпроси, които бих искал да обсъдим. Охраната ми е отвън, но бих желал да остана да пренощувам в храма и утре отново да поговорим.

Импуки му предложи да отседне в къщата за гости и Амеротке прие.

Шуфой лакомо натъпка в устата си няколко късчета месо и неохотно стана. Един слуга ги поведе през смълчаните градини към къщата за гости. Охраната на Амеротке ги последва, командирът обясни, че ще разположи хората си под прозорците и пред вратите. Съдията му благодари и тъкмо се извърна да влезе вътре, когато някой го извика. От тъмнината изскочи Пасер, зад него ситнеше слуга с факла.

— Господарю, исках да ви питам за случая с генерал Сутан. Хеби ли е виновен?

— Защо се интересувате?

— Защото го познаваме. Той и главният писар Мена често придружаваха генерала в храма, когато идваше за лечение или в библиотеката.

— Именно по тази причина искам да остана — усмихна се Амеротке. — А утре сутринта сигурно ще надникна в Дома на книгите, да погледна архивите и да видя какви ръкописи е чел генералът. Нали при вас се пазят архиви за Долината на царете?

— Няколко — кимна младият жрец.

— Ще съм ви благодарен, ако ги пригответе. Лека нощ — съдията протегна ръка и Пасер я стисна. Амеротке се усмихна, отвори вратата и влезе в къщата.

— Изглеждате доволен — Шуфой седеше на пода и разглеждаше статуетка на бога на домашното огнище Бес. Господарят му свали сандалите си, изтегна се на леглото и зарея поглед в тавана. — Знам, че сте доволен, въпреки че се опитвате да скриете усмивката си. Доста ги поплашихте, накарахте ги да подскочат.

— Не съм искал да ги изплаша — възрази Амеротке. — Импуки и Тена са добри хора, сърцата им са чисти и те се опитват да говорят истината, но крият нещо.

— Какво?

Съдията въздъхна и се изправи:

— Мафдет е престъпил не само човешките, но и божии закони. Готов съм да заложа живота си, че е бил член на бандата на Себаус и че е отвлякъл четирите хесетки. Защо тогава себаусите са го убили по толкова жесток начин и са опожарили дома му? В същото време, както правилно изтъкна Пасер, ако смъртта му е отмъщение за отвличането на момичетата, защо убиецът е решил сам да въздаде справедливост? Трябвало е само да подшушне на когото трябва в двореца, да намери доказателства, да насъска Валу и копоите му — и Мафдет щеше да изгори на кладата.

— Значи е бил убит по друга причина?

— Точно така, малки ми приятелю. Мафдет е виновен и за престъпление, което все още не сме разкрили.

— Защо тогава бандата на Себаус е опожарила дома му?

— Спомняш ли си скритото съкровище на Джед?

— Разбира се! — Шуфой развълнувано заподскача из стаята. — Себаусите са се върнали да унищожат доказателствата. Кажете ми, господарю, възможно ли е бандата да се управлява от храма на Изидата?

— Да, тук идват много бивши войници. Но все пак Пасер спаси живота ми при нападението и помогна за залавянето на един от

убийците...

— Може просто да е знаел, че заловеният няма да проговори — възрази Шуфой. — А и Кетра бързо взе мерки.

— Всичко е възможно — въздъхна Амеротке и се отпусна отново в леглото. — Нищо чудно храмът на Изида да е отговорът — пълен е с бивши войници, капитанът на стражата Мафдет бе убит тук, в архивите в Дома на книгите се крият тайните на Долината на царете.

Шуфой седна на пода:

— Господарю, ами ако Импуки е Кетра? Ако той е заповядал на Мафдет да отвлече хесетките и след това е решил да запуши устата му?

— Всичко е възможно — повтори Амеротке. — Разбирам логиката ти, Шуфой, но нещо ме кара да мисля, че Мафдет е бил убит по друга, все още неясна причина. Отношенията му с върховния жрец са били доста обтегнати, макар Импуки да твърди, че е изпитвал единствено неприязън. Трябва да има нещо друго... Край, Шуфой, стига толкова, уморен съм.

Съдията се взираше в кедровия таван, опитвайки се да си припомни молитвата за семейството, на която баща му го бе научил като дете, но заспа, преди да стигне до втория стих.

На следващата сутрин, след като се измиха и облякоха, седнаха да закусят на моравата отвън. Още не бяха приключили, когато се появи Пасер, поздрави ги и им предложи да ги заведе в Дома на книгите. По пътя към храма той обясни, че рядко присъствал на първите приношения за деня. В далечината се чуваше песента на хора, възхвала на изгряващото слънце и на великата богиня майка. В свежия въздух се долавяше лепкавият мирис на кръв от жертвениците, от прозорците на светилищата се кълбяха плътни облаци благовония.

Прекошиха тучните морави, от двете страни на пътеката се издигаха буйни лозници с провиснали тежки гроздове, минаха покрай голямото, обградено с палми езеро и през смокиновата горичка, където дресирани маймуни беряха плодовете от надвисналите клони, а сред дърветата щъкаха свещените птици. Заобиколиха складовете, кланицата и хранилищата и през охраняваната порта във високия зид влязоха в двора на библиотеката.

Тежката двукрила врата на Дома на книгите бе покрита с разноцветни йероглифи и изображения на писари и учени. Пасер отключи и ги въведе в преддверие, облицовано с ливански кедър. Огромните прозорци и специалните покрити лампи осигуряваха достатъчно светлина. Книгите се съхраняваха в дългото тясно помещение на втория етаж. Кепенците от смокиново дърво бяха отворени, но беше поставена телена мрежа против крадци. Стените бяха скрити зад гравирани лавици, ниши и полици, в които се съхраняваха свещените ръкописи. От средата към дъното бяха подредени ниски масички с възглавници за посетителите. На всяка масичка имаше пособия за писане и гърненца със синьо, червено и зелено мастило. Усещаше се познатата миризма на смола, клен, папируси и пергамент.

От страничната стаичка излезе млад жрец и се поклони на Пасер:

— Отче...

— Можете да ни отделите малко време, нали?

— Разбира се, отче.

Пасер посочи Амеротке:

— Ще кажеш ли на господаря съдия кои ръкописи е чел генерал Сутан? Приготвил ли си ги?

Младият жрец кимна, гладкото кръгло лице сияеше раболепно.

— Господарю съдия, генерал Сутан бе велик воин. Той харесваше хрониките и историческите записки за големите победи и постижения на войската. Особено го интересуваха походите, в които са взели участие той самият и баща му.

— Значи бащата на генерала също е бил войник?

— О, да — увери го жрецът. — И много се гордееше със сина си.

— Какво друго е чел? Какво е търсил?

— Преглеждаше военните архиви — пазителят на книгите озадачено сбърчи чело и потърси с поглед помощ от Пасер. — Държеше да е сам, слугата и писарят го чакаха в преддверието долу.

— Тук съхранявате ли архиви за Долината на царете? — попита Амеротке. — Ако бях разбойник и исках да проникна в гробниците на великите...

— Господарю, господарю! — прекъсна го развълнувано жрецът, пръстите му трепкаха като крилца на пеперуда, — тук наистина се съхраняват такива архиви, но...

— Тогава ги донеси тук — заповяда съдията. — Както и всичко друго, което е чел генералът.

Пазителят на книгите се втурна да изпълни нареждането. Шуфой застана пред близкия прозорец и зарея поглед навън, а Пасер се настани в креслото с висока облегалка досами вратата. Амеротке седна на възглавничките пред масичката. Младият жрец се суетеше около него с кошници с ръкописи и свитъци, готов на всичко, за да задоволи желанията на строгия съдия. Амеротке бе развълнуван, беше сигурен, че е на прага на голямо откритие, но постепенно разочарованието му взе връх. Жрецът бе прав, Сутан бе чел само хроники и записки от историята на храма, а сведенията за Долината на царете представляваха единствено списъци с погребални дарове и описания на ритуалите и песнопенията. Той ядосано попита библиотекаря дали не е пропуснал нещо. Жрецът притеснено поклати глава. Амеротке скри недоволството си — ако бе намерил по-подробна информация за Долината на царете, подозренията му към Импуки щяха да се засилят, но явно отново бе ударил на камък.

Отклони поглед към една пеперуда, която незнайно как бе успяла да се промъкне през телената мрежа на прозорците. Крилцата ѝ трепкаха на лъчите на слънцето, тя закръжи за миг около него и се върна обратно. Като дете събираше изсъхнали крилца и си правеше ветрило, макар че рядко намираще достатъчно. Точно такъв бе проблемът му и сега, беше попаднал на малки парченца от пъзела, но те не бяха достатъчни да му подскажат каква е картинката. Поиска да види свитъка, в който бяха описани всички ръкописи в библиотеката в храма, но и това не помогна. Скочи ядосано и се спусна по стълбите. Пасер се втурна подире му, давайки си сметка, че съдията всеки миг ще избухне. Амеротке се спря на прага и обиколи с поглед градините на храма. Обясни, че ще се поразходи още малко и ще си тръгне, и увери Пасер, че собствената му охрана е напълно достатъчна. Помоли го да предаде благодарностите му на пазителя на книгите и се насочи към палмите край езерцето, прохладно и свежо местенце, закътано от сутрешното слънце. Седна на един камък на брега, където в тръстиката подскачаха шарани. Двойка сиви гълъби с черно по шията кацнаха наблизко и затърсиха храна сред камъните. В клоните чуруликаха врабчета, от близката кланица отекваше мученето на свещените говеда. В ума му неочаквано изникна молитвата, която се бе опитал да си

припомни вечерта, преди да заспи. Той я изрече на глас достатъчно високо, за да я чуе Шуфой, но не и стражите, които се бяха настанили на сянка под дърветата и разговаряха.

*Ако можеш да ме чуеш там, където си,
предай молбата ми на Господарката на вечността.
О, щерко на истината,
не съм вдигал ръка срещу теб,
не съм се противопоставял на волята ти,
затова ми кажи истината
и разпръсни струпаните над главата ми облаци.*

— Толкова много ли сте объркан? — прошепна Шуфой.

— Бях убеден, че Домът на книгите ще разкрие нещо. Мислех, че напредвам — Амеротке въздъхна. — Но все още не знам отговора на толкова много въпроси. Кой е убил Мафдет? Кой е Кетра? Откъде черпи информация за Долината на царете този зъл Надзирател? Как намира и контролира себаусите? — въздъхна отново: — А все още не съм разкрил и истината за смъртта на генерал Сутан, Шуфой. Стената пред мен си е все толкова здрава и непроницаема.

— Какво решение ще вземете днес в съда?

— Не знам. Ще видя на коя страна ще се наклонят везните на Маат. Хеби ли е убил господаря си? Или генералът сам е посегнал на живота си?

Някой от охраната се разсмя неудържимо, смехът отекна в горичката, гълъбите се стреснаха и отлетяха. Амеротке не знаеше какво да прави.

Надиф от пустинната стража също размишляваше за смъртта на генерала. Въоръжен с обичайната тояга, омотан с червена кърпа на главата и черен шал около врата срещу слънцето, той крачеше към дома на Сутан. Беше оставил песоглавеца у дома, горкото животно бе болно. Спря, за да почисти калта от сандала си, изтупа прахта от дългата бяла пола, затегна избродирания пояс на кръста и се скри на сянка под една смокиня. Впери поглед в далечината. Вървеше по

същия маршрут, по който бе обикалял онази вечер. Естествено, сега широкият път бе различен, прашен и напечен от слънцето. Пазарите и тържищата бяха отворили още призори и върволицата от селяни и търговци отдавна се бе скрила зад градските порти. Те щяха да останат там, докато не свършеха работата си и горещината не намалееше, но тогава смяната на Надиф щеше да е свършила. Пътят бе празен, ако не се брояха самотният амбулантен търговец, един джамбазин с няколко животни и тук-таме по някоя каруца, теглена от лениви волове. Надиф ги наблюдаваше с безразличие, мислите му бяха другаде. Никога нямаше да забрави онази вечер, увитите около тялото на генерала кошмарни усойници. Това не бе подобаваща смърт за един воин. Стражникът заслони очи от слънцето, реката бе пълна с лодки, рибарите, въоръжени с дълги остри харпуни, дебнеха водните обитатели и тлъстите пернати, които гнездяха в папурите.

Надиф следеше събитията в дома на генерала с голям интерес. Дори бе присъствал в съда, когато обвинителят Валу призова Хефау, ловеца на змии, който твърдеше, че се е срещнал с Хеби вечерта преди смъртта на генерала. Стражарят откачи меха с водата от пояса си, седна и се облегна на дървото, отпи голяма глътка и поклати глава. Онази вечер той бе дежурен тук, бе обиколил целия си маршрут и можеше да се закълне, че никой не бе излизал или влизал в къщата на Сутан. Със сигурност щеше да забележи някой като Хефау, особено ако е носел торба със змии. Дори и да бе дошъл през реката, щеше да види лодката, а ако бе вървял по пътя, нямаше как да не го засече. Надиф бе убеден, че ловецът на змии лъже. Сега Хефау бе в казармата на градската стража и той с удоволствие би му задал няколко въпроса, но ловецът бе под закрилата на съда. Снощи бе обсъдил положението със съпругата си и двамата дълго спориха, докато похапваха задушена риба и я прокарваха с ароматна тъмна бира.

— Толкова си самоуверен — упрекна го жена му. — Мислиш си, че всичко виждаш.

— Не, чуй ме. Маршрутът ми е между петия и осмия канал. Знам кого съм видял онази вечер. Зрението ми е силно...

Спорът бе продължил до късно през нощта. Сега Надиф чу гласове, изправи се и излезе на пътя. От Красивата порта излезе погребална процесия и бавно пое към Некропола. Начело вървяха слуги със сладкиши, цветя, делви с вода, ликьор и гърненца с

благовония. Стражът мигом забрави проблемите си, застивайки като омагьосан, без да отделя поглед от оплаквачите. Край него се точеше върволица от покъщнина — шарени ракли, сгъваеми маси, кресла и дори едно легло. Сигурно починалият бе важна особа, тъй като назад се нареждаха слуги с оръжия, маски, шлемове и ризници. След това идваха оплаквачите, предвождани от жрец в леопардова кожа. От двете му страни помощници със златни черпаци поливаха земята с мляко и ароматизирана вода. Последна бе катафалката във формата на лодка, теглена от един червен и един бял вол. Погребалната кола бе затворена, ковчегът не се виждаше, а върху нея бяха поставени статуи на Изиди и Нефтис.

Надиф обичаше погребенията. Внимателно отбелязваше колко са оплаквачите, какви дарове носят, какви песни пеят. Процесията отмина сред облак прахоляк, той понечи да продължи обиколката си и тогава някакъв блясък в рядката трева край пътя привлече погледа му. Дали някой от оплаквачите не бе изтървал скъпо украшение? Прекоси бързо пътя и намери изящна сребърна верижка с медальон във формата на златен ястреб с разперени криле. Огледа го внимателно. Със сигурност го бе виждал и преди. Прилекна и затършува в паметта си. Да, същият медальон висеше на врата на Хеби онази вечер. Но Хеби бе под домашен арест, какво правеше медальонът тук?

Надиф направи крачка напред в жилавата трева. Зърна опръскан със засъхнала кръв нож и го вдигна. Острието бе от бронз, а ръкохватката — от слонова кост. Прибра го в торбата и разтревожено се втурна по пътеката, забравил за слънцето и за жегата, за виковете на ловците и рибарите. Трябваше да стигне колкото се може по-бързо до дома на генерала. Мярна стражите на портата и въздъхна облекчено, но вместо да тръгне към тях, пое по тясната пътечка покрай стената. Палмите хвърляха рехави сянки, грубата трева раздираше прасците му. Стражът от тази страна на къщата се бе изтегнал на сянка, тъкмо отпиваше вода и не си направи труда да стане, а само извика, че всичко е наред. Надиф не се спря, изруга мързеливите наемници и заобиколи зад ъгъла. Там друг пазач, също скрил се на сянка, скочи сепнато. Той му даде знак да си остане там, всичко изглеждаше наред, но офицерът от пустинната стража предчувстваше, че се е случило нещо лошо. Продължи бързо напред и зави зад следващия ъгъл. Там нямаше никого!

— Хей! — извика той. Не последва отговор. Надиф спря. Слънцето се бе вдигнало високо и приличаше яростно, вдясно от пътеката бе стената, а вляво — палмова горичка. Беше прашно и горещо, жужаха мухи, в клоните се обаждаше сойка. Надиф затаи дъх, за миг като че ли се пренесе в спечените каменисти дерета на Червените земи. Извади ножа си и продължи покрай зида. — Ехо? — отново никакъв отговор.

След няколко крачки рояк мухи привлече погледа му към червена локвичка досами тревата. Надиф захвърли кожената торба и меха с водата, стисна тоягата в едната ръка и ножа в другата и навлезе в сянката на палмите. Трябваша му няколко секунди, за да свикнат очите му с по-меката светлина, и той замалко не се спъна в проснатото тяло. Раираната кърпа на главата показваше, че е войник от стражата, който обаче не носеше оръжия. Надиф обърна тялото и едвам сдържа вика си, когато зърна кървавия прорез на шията. Озърна се и се изправи. Между дърветата бяха избуяли гъсти храсталаци и висока трева, сред които можеше да се скрие малка армия. Стражът се върна на пътеката и потърси още следи, но не забеляза нищо друго. Огледа стената и видя капки засъхнала кръв по грапавия хоросан. Някой се бе одраскал при спускането по зида. Който и да е бил — а Надиф имаше категорични подозрения по въпроса, — бе изненадал пазача и бе прерязал гърлото му. Той зави зад ъгъла и почука на задната врата. Тя се отвори и се показа сънен пазач.

— Къде е командирът? — изрева Надиф.

— Я по-спокойно, не ми говори така.

Надиф го зашлеви през лицето.

— Аз съм офицер от пустинната стража, доведи ми веднага началника си.

Пазачът се втурна към къщата и Надиф го последва. Друг път би спрял да се възхити на добре окопаните цветни лехи, боядисаната беседка и поддържаното езеро, но сега не му беше до тях. Пазачът изскочи от къщата, зад него крачеше забързано млад офицер, който напразно се опитваше да докара спокоен и представителен вид.

— Какво става?

Надиф посочи стената:

— Един от хората ви е заклан.

— Какво?!?

Офицерът понечи да се втурне нататък, но стражът го сграбчи за ръката.

— Колко са пазачите в къщата?

— Двама, един на вратата и един в преддверието.

Надиф го повлече навътре. Вратата от терпентиново дърво бе извадена от пантите, той я побутна настрани и тя падна с трясък. Пазачът вътре, който спеше на мекия диван за посетители, скочи:

— Какво става?

Стражникът го избута настрани. В преддверието бе тихо, трапезарията в дъното бе празна, ленените завеси бяха дръпнати. Надиф с презрение изгледа празната делва с винена утайка на дъното, сложена на полица до статуята на Монту, бога на войната. Вторият пазач също дремеше, дори се бе съблякъл само по набедрена превръзка. Беше толкова пиян, че едвам успя да измърмори, че всичко е наред.

Надиф продължи към покоите на генерала, но там го спря прислужничка с подпухнали очи, господарката Луперна все още спяла.

— Къде държите Хеби? — попита той.

Поеха надолу по тесния коридор.

— Не трябва ли да има пазач и тук? — попита Надиф.

— Но Хеби е само под домашен арест — възрази офицерът. — Не бива да напуска къщата, но спокойно може да...

Стражникът не го доизслуша и отвори вратата. Стаята бе празна, капациите на раклите бяха отворени.

— Сигурно е в някоя друга стая — обади се колебливо командирът.

— Моли се да е така! — отвърна Надиф.

Претърсиха останалите стаи. Зад последната врата в коридора дочуха стенание. Вътре бе топло и задушно, прозорците бяха плътно затворени, завесите — дръпнати, сякаш се очакваше пясъчна буря. На прага Надиф се спря, за да свикнат очите му със сумрака, и различи неясен силует сред сенките, който като че леко помръдна. Младият офицер бе намерил лампа, Надиф я сграбчи и я вдигна високо. Зърна блестящи очи и плешиво теме — това бе главният писар Мена. Пъкна обратно лампата в ръката на командира и отиде да отвори прозорците. Нахлу светлина, офицерът се отпусна смаяно в близкото кресло.

Писарят бе завързан на един стол, в устата му бе пъхнат парцал. Надиф го извади.

— Хеби — прошепна Мена. — Дойде малко след зазоряване.

Надиф преряза въжетата, възлите бяха стегнати здраво. Мена се изправи, довлече се до леглото, седна и започна да разтрива ръцете и краката си.

— Проклет глупак! — разкрещя се той на младия офицер, в очите му плуваха сълзи. — Хората ви бяха изпозаспали!

— Беше ни заповядано да вардим къщата, а не всяка стая — отвърна сърдито младокът. — На Хеби му беше позволено да обикаля свободно...

— Какво се случи? — прекъсна го Надиф и се обърна към Мена.

— Хеби дойде при мен малко след зазоряване. Искал да ме види, беше разтревожен и напрегнат. Твърдеше, че с него е свършено, процесът бил скалъпен и нагласен, щели да го пратят на кладата. Опитах се да му влея малко здрав разум... — писарят извърна дебелия си глава, дясното му слепоочие бе подуто и насинено. — Каза, че ще избяга, щял да си търси късмета другаде. Понечих да споря, но той не ме слушаше. Удари ме и паднах на пода. Бях замаян. Хеби ме издърпа, опирайки нож в гърлото ми. Завърза ръцете и глезените ми с кожени колани. Беше като полудял, говореше си сам. Излезе и се върна с въже — Мена посочи коланите в краката на статуята на бога на домашното огнище Бес. — Махна ги, завърза ме с въжето и изпразни ковчежето ми — главният писар оброни лице. — След това изчезна. Вероятно наистина е убил генерала — вдигна обляното си в сълзи лице. — Не знам, не ме интересува вече.

Надиф внимателно обиколи стаята. Виждаха се следи от тършуване, малките ковчежета и инкрустираните със слонова кост ракли бяха отворени и празни.

— Какво е станало после? — попита жалостиво Мена.

Преди стражникът да отговори, от коридора се чуха гласове. В стаята връхлетя Луперна, разпуснатата ѝ коса се носеше като черен облак, върху нощницата си беше наметнала бродиран шал.

— Хеби е избягал! — прошепна тя. — Един от пазачите ми каза. Мена, добре ли сте?

Писарят вяло вдигна ръка. Тя се отпусна в един стол с висока облегалка, огледа отрязаните въжета, отворените ковчежета и се

извърна към Надиф:

— Той е виновен, нали? Убил е съпруга ми и сега е избягал. А толкова се мъчехме да докажем, че е невинен...

— Господарке — усмихна се успокояващо Надиф, — да сте чули нещо необичайно?

— Попитайте прислужниците ми — пръстите ѝ потрепериха. — Не можех да заспя и затова пих малко вино с маково семе. Нищо не съм чула, а прислужницата ми каза, че сте искали да влезете при мен.

Стражникът се извини и обясни как е намерил медальона на Хеби, окървавения нож и пазача с прерязано гърло. Мена изправи съборената масичка и обвинително посочи с пръст младия офицер:

— Хората ви трябваше да са нащрек. Поне няма ли да се опитате да го хванете? — извика. — Няма ли да го преследвате? А на вас — обърна се към Надиф — благодаря за бдителността. Ще съм ви благодарен, ако съобщите за случилото се на господаря Валу, трябва да обяви Хеби за издирване — отново се отпусна покрусено на леглото и изстена: — Толкова тревоги, толкова проблеми...

Младият офицер с облекчение се измъкна под предлог да разпита подчинените си.

— Не мога да отида веднага в града — обясни Надиф. — Първо трябва да събера достатъчно информация. Господарке, забелязахте ли нещо подозрително?

— Вече ви казах — отвърна тя. — Попитайте прислужниците.

— Мена?

— Говорете със слугите, те ще ви кажат, че от вчера съм тук и никъде не съм излизал — посочи ниската масичка, отрупана с папируси и пособия за писане. — Опитвах се да измисля защита за Хеби, планирах как да разпитам ловеца на змии. Мислех, че лъже. Спах малко и станах преди зазоряване. Тогава дойде Хеби и останалото го знаете.

Стражникът им благодари, излезе в преддверието и заповяда да се съберат слугите, работещите в кухнята и дори градинарите. Всички потвърдиха, че господарката Луперна и главният писар Мена не са излизали от къщата. Никой не бе видял Хеби. Надиф ги освободи, излезе навън, седна на стъпалата и се замисли. Изведнъж се сети за снощния спор с жена си. Затвори очи. Проснатият в тревата пазач с

прерязано гърло бе толкова млад! Надиф беше уморен, трябваше да помисли внимателно, преди да напише доклада си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

АМАМ: „ОНЗИ, КОЙТО ИЗЯЖДА МЪРТВИТЕ“

Амеротке реши, че е време да си тръгват от храма на Изида, и с Шуфой се върнаха в къщата за гости, за да приберат малкото си вещи. Охраната се строи отпред, войниците бяха доволни от отредената им лека задача да следват строгия съдия през благоуханните градини на храма и да се излежават на сянка под дърветата край дома му. Амеротке забеляза, че са се поразпуснали, и за да им намери работа, изпрати неколцина да търсят Пасер и да предадат благопожеланията му на Импуки. Младият жрец се появи почти веднага, все още изглеждаше разтревожен, погледът му шареше напред-назад, но в очите му се четеше облекчение от това, че любопитният съдия си тръгва.

— Щях да забравя — каза на раздяла Пасер, — че генерал Сутан възнамеряваше да дари семейните си архиви на Дома на живота. Мислех си — той отклони поглед, — че могат да ви се сторят по-интересни от съхраняваните тук ръкописи — поклони се, спусна се по стълбите и изчезна.

Амеротке събра вещите си и ги прибра в кожена торба. Шуфой не спираше да бърби и за да си осигури малко спокойствие, господарят му го прати в Дома на здрача.

— Какво искате от там? — попита джуджето и вдигна слънчобрана като жезъл.

— Попитай за Имер... — Амеротке замълча. — За стареца, когото срещнах онзи ден. Казаха ми, че смъртта му е близо, бих искал да разбера дали още е жив.

Шуфой се втурна към вратата и съдията го чу да се шегува и да се смее с охраната отвън. Взе наметалото и торбата, излезе и се настани удобно под сянката на една акация. След малко джуджето се

зададе през моравата, белязаното му лице бе посърнало, мрачната тържественост в походката му бе достойна за главен оплаквач.

— Господарю — поде той жалостиво, — Имер е починал малко след посещението ви. Заминал е за Далечния запад. Сега вече почива в хладните зелени поля на Озирис.

— Добре... — Амеротке стана и тръгна към двора на големия храм. Там слезе в уабета, където предишния път бе огледал труповете на Мафдет и Сесе. Заобиколи жреците, заети с погребалните ритуали, премина забързано покрай масите с трупове и се спря пред писаря в дъното, който отбелязваше мъртвците в архива.

Писарят вдигна глава:

— Господарю?

— Тук ли е тялото на Имер? Починал е преди няколко дни в Дома на здрача. Бих искал да изразя почитта си и да наема жрец от храма да прочете няколко молитви.

Писарят на мъртвите методично прегледа списъците пред себе си, движейки пръста си ред по ред. Накрая поклати глава:

— Съжалявам, господарю, няма такъв човек тук. Сигурно грешите, може би името е друго?

Амеротке отвори уста да възрази, но изведнъж си спомни думите на Нетба, поблагодари на писаря и излезе навън, където го очакваше охраната. Седна на една пейка и се замисли. Шуфой, запленил от погребалните ритуали и от жреците с маски на ястреби и чакали, се върна в уабета. Застана на прага, без да усеща тежките благовония и острата миризма на самородната сода, и огледа надписите върху вратата. Заклинанието срещу змиите му хареса и той го прочете на глас на стражите от охраната:

— „Върви си, ти, която лазиш в праха, върви си и не стъпвай тук!“

— Шуфой! — дребосъкът изтича при господаря си. — Шуфой... Не, няма значение.

Амеротке махна на един от охраната да се приближи и му прошепна нещо, мъжът се намръщи, но кимна и влезе в уабета. Върна се почти веднага и поклати глава:

— Съжалявам, господарю — разпери ръце той. — Няма я в списъка.

Шуфой объркано въртеше глава, Амеротке отпрати пазача.

— Не мога да повярвам! — прошепна съдията. — Нетба спомена Клия, стара перачка, дошла да умре в храма на Изида. След това тя я е потърсила, но не са я открили в списъците. А сега...

— Затова ли господарката Нетба се бе притеснила за баща си? — попита джуджето.

— Точно така — кимна Амеротке. — Разтревожила се е. Какво става тук, Шуфой? Двама старци изчезват безследно от храма на Изида. Вчера говорих с Имер, видях го с очите си, а сега го няма в списъците. Дали изобщо са били погребани?

— Господарю съдия!

Амеротке вдигна поглед. Пред него стоеше млад помощник от храма, облечен в бяла роба. Зад него се виждаше жена, очевидно в траур, робата ѝ бе мръсна и разкъсана, косата и лицето ѝ бяха покрити с пепел.

— Господарю — помощникът презрително посочи жената, — тази... дойде в Храма на ухото. Иска да говори с вас. Слугите в дома ви ѝ казали, че сте тук. Твърди, че разполага с важна информация.

Амеротке повика непознатата да се приближи. Младежът отскочи настрана, сякаш бе прокажена. Жената бе доста млада, по страните ѝ се виждаха кървави бразди, беше ги раздрала с нокти, кожата ѝ бе с цвета на пепел. В първия момент съдията се стресна и ръката му незабележимо се стрелна към ножа. Но новодошлата падна на колене и допря чело в земята.

— Какво има? — попита Амеротке, приклепна, нежно я хвана за брадичката и повдигна главата ѝ, присвивайки очи. — Познавам те, ти си жената на Джед, нали?

— Дойдох да ви благодаря — прошепна тя пресекливо. — Мислех, че ще ме накажете за престъпленията на мъжа ми, но вие проявихте състрадание. Върнахте ми трупа, за да го погребя, както подобава, и ме оставихте на свобода.

На Амеротке му се повдигаше от вонята на немитото ѝ тяло.

— Ще спазя периода на траур — продължи тя, — така че неговата ка да намери покой в подземния свят. И може би, ако се моля достатъчно и направя приношения при жреците... — гласът ѝ пресекна.

— Какво си искала да ми кажеш?

— Исках да ви благодаря за милосърдието и да ви помогна. Не знаех какво вършеше съпругът ми, с кого се срещаше, къде ходеше, откъде се появиха парите. Само веднъж ме обзе любопитство, когато късно вечерта дойде един с маска на лицето. Видях го да влиза през страничната порта, съпругът ми се занимаваше с кошерите и бе запалил факли. Любопитството ме гризеше и се прокраднах към тях. Чух само, че споменаха храма на Кхнум.

— Храмът на Кхнум ли? — повтори Амеротке. — Та той е в центъра на Тива. Какво би правил мъжът ти...

— Не, не — поклати глава жената. — Не мисля, че говореха за този храм. Според мен ставаше дума за другия, стария храм, който е на север от Тива.

— А, да, изоставеният храм. Нил преля през дигата и го откъсна от сушата и сега е на нещо като островче в реката.

— Точно така — посетителката стана. — Реших, че трябва да го знаете.

Отстъпи и застана до помощника от храма. Амеротке сграбчи кожената торба.

— Къде отиваме, господарю? — попита Шуфой.

— Към реката.

Излязоха от храма, минаха покрай високите пилони и големите стели, по които бяха описани великите дела на богинята майка и се възхваляваха постиженията на фараоните. Прекосиха площада с обелиските — колони от блестящ червен пясъчник, обсипани със злато, сребро и бронз. Слънцето прежуряше немилостиво, беше горещо като в пещ. Шуфой предложи да отвори слънчобрана, но съдията го спря, трябваше да побързат. Амеротке покри главата си с ленена кърпа. Чувстваше се напълно безпомощен пред загадките, с които се сблъскваше, и вече губеше увереност, че някога ще успее да намери пътя в зловеция лабиринт.

На Шуфой му се искаше да изпълни задълженията си на глашатай, да оповести на всеослушание, че това е върховният съдия Амеротке, но навреме се усети, че господарят му не желае да привлича вниманието. Налагаше се да подтичва, за да не изостава, и затова го хвана за ръката, за да не се изгуби в тълпата. Амеротке често изпадале в такива състояния, устремяваше се нанякъде, глух и сляп за случващото се наоколо: върволиците към храмовете, предвождани от

пеещи жреци, войниците, събрали се възбудено около групичка сирийски танцьорки, които предизвикателно поклащаха тела под съпровода на оглушителна музика. Само веднъж се спря. Под сянката на една палма един змиеукротител омайваше тълпата с номерата си. Хвърли пръчка на земята и тя изведнъж се размърда, вдигна глава и разпери качулка: смъртоносна кобра.

— Как го прави? — попита Амеротке.

— Лесно е — отвърна Шуфой задъхано. — Ако натиснеш силно главата ѝ на точно определено място, змията заспива. А като я хвърлиш на земята, се събужда.

Съдията невярващо поклати глава.

— И аз съм го правил — обяви Шуфой.

— И?

— Не се получи, както трябва, така че се отказах да ставам змиеукротител.

Продължиха нататък и не след дълго стигнаха до оживения пристан. Тук си бяха дали среща представители на всички народи: търговци от земите отвъд Голямата зелена вода, русокоси наемници от островите на север от безкрайното море, черни като нощта нубийци, едри мъже с грубо лице от Земята на благовонията, финикийци, сирийци, ханаанци и дори хити с подобните на папагали лица и с вдигнати високо коси, които се спускаха по гърба им като грива. Чуваха се разговори на десетина езика, тук човек можеше да намери каквото пожелаеше: слонова кост от джунглите на юг, скъпоценни камъни от мините, животни и птици. Сводници с хитро проблясващи очи обикаляха край моряците, зад тях ситнеха куртизанките, прелъстителни красавици в разкошни роби, обсипани с дрънкулки. Някои бяха полуголи, други — загадъчно покрити от главата до петите. Бръснари и амбулантни търговци търсеха мющерии, лодкари дърпаха минувачите за ръкавите, предлагайки „най-сигурната лодка по Нил“.

Амеротке нае малка лодка с висок нос, кормчия на кърмата и шестима здрави гребци.

— Накъде, господарю? — попита капитанът.

— Нагоре по регата към разрушения храм на Кхнум и после към Некропола.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Какво ти става, човече? — съдията стисна ноздри. Вонята на риба бе непоносима, сигурно нощно време лодката се използваше за риболов.

— Ама, господарю — капитанът пъхна в ръката му напоен с благовоние парцал, — защо ви е притрябвало да ходите до храма на Кхнум? Само развалини — сбърчи лице. — И крокодили.

Охраната на Амеротке се приближи, десниците стиснаха мечовете.

— Но щом толкова настоявате — поклони се капитанът с въздишка, — тогава незабавно потегляме.

Покани Амеротке да седне под парцаливото платнище в средата на лодката — слаба, но все пак някаква защита от палещото слънце. Поднесе изненадващо добра бира в глинени халби. Заповяда да отвържат въжето и лодката напусна оживения пристан, провирайки се между десетките си посестрими, които щъкаха наоколо като водни паяци. Миризмите на града отстъпиха пред вонята на блато и риба, но лек бриз охлаждаше телата им. Амеротке затвори очи и се заслуша в ритмичното пеене на гребците:

Познавах девойка мека и сладка, мечта за моряка, истински рай...

Съдията се усмихна, старата речна песен му бе позната. Подеха я всички и дори Шуфой се включи в изброяването на прелестите на тази митична речна изкусителка.

Амеротке зарея поглед над водата. На запад през маранята смътно се различаваха пристанът на Некропола и бакърените хребети на планините, над които стърчеше връх Мерецегер. Реката бе оживена — лодки превозваха войници към гарнизоните и казармите, кораб със затворници откарваше осъдените към мините в пустините на запад, огромен шлеп с животни: волове, магарета, стадо малки газели и клетки със странни на вид кучета, едва се крепеше над водата. Лодката вече бе в средата на реката, гребците бяха млъкнали и усилено натискаха греблата. Плътна редица палми скри блестящите корнизи, лъскавите обелиски и искрящите покриви на града.

— Господарят желае ли да сподели защо отива в храма на Кхнум? — попита капитанът.

— Не, господарят не желае — усмихна се Амеротке. — Защо си толкова изплашен? Да не би мястото да се обитава от духове?

— Да, там се събират демони — кимна речният вълк сериозно. — Храмът е навътре в сушата, пристанът едва се държи, а тръстиките са като джунгла и е пълно с крокодили — посочи плитчините от лявата им страни. Съдията заслони очи от слънцето — това, което бе взел за изсъхнали дървета, всъщност бяха колове с привързани около тях тела. — Речни пирати — поясни капитанът. — И те се събират край храма на Кхнум. Но с всичките тези смелчаци няма от какво да се боим — гласът му се сниши до шепот: — Надявам се само и крокодилите да мислят така.

Градът остана далеч зад тях, появиха се палмови горички и плодородни черни земи. Селяните се трудеха на открито, от кирпичените колиби се извиваха пушеци. Нивите на свой ред отстъпиха място на каменист терен. Амеротке бе задрямал, но виковете на лоцмана го сепнаха. Неохотно се изправи и зърна гористия остров — през клоните на дърветата се виждаха развалините на храма. Реката постоянно сменяше коритото си и разяждаше бреговете. Тесният пристан се крепеше като по чудо. От двете му страни се издигаха гъсти тръстики, в които гнездяха стотици птици и се спотайваха безчет крокодили. Няколко от речните чудовища дори бяха изпълзели на пясъка и се приличаха на слънцето. Щом усетиха приближаващата се лодка, се върнаха във водата, дебнейки за някой непредпазлив човек или животно.

— Пристанът може да се използва само през деня — отбеляза капитанът. — Нощем ще е доста опасно. Дори и сега изглежда зловещо.

Амеротке кимна — мрачните руини оправдаваха страховете на капитана, макар че крокодилите не представляваха кой знае каква заплаха за уверени и въоръжени мъже, особено ако носеха запалени факли — единственото, от което се страхуваха речните зверове, бе огънят. Внезапно отекна зловещ рев и той неволно подскочи. Брегът изведнъж оживя, десетки птици излетяха във въздуха и гневно зацвърчаха около хипопотама, който невъзмутимо бе навлязъл в убежището им, търсейки храна. Съдията заповяда да завият, заобиколиха и спряха до малкия пристан. Дъното на лодката опря о плитчините.

Амеротке попита за двама доброволци и при вида на среброто един от охраната се съгласи да последва капитана. Взе мангала, запали

няколко факли и четиримата мъже предпазливо слязоха на сушата. От време на време чуваха ръмжене, обезпокоените от появата им крокодили ядосано се скриваха във водата. Изкачиха хълмчето и излязоха сред развалините. Стените от пясъчник бяха напукани и разрушени, арките бяха паднали, портите — изкорубени, статуите и колоните — набраздени от носения от ветровете пясък и проливните дъждове. Поеха по тясна пътечка през стърчащите основи на колоните и влязоха в светилището. То представляваше простичък каменен кръг, а по измазаните стени се виждаха избледнели рисунки.

— Господарю? — дръпна го Шуфой. Съдията се приближи и внимателно огледа сцената на стената: коленичил стрелец с лък в ръка. Претърсиха храма — въпреки опитите за прикриване на следите личеше, че тук се събират хора: пепел от огън, захвърлена делва от вино. До вратата Амеротке намери красива глинена чаша, наведе се и я взе.

— Тук се срещат Кетра и себаусите — прошепна той. — Мястото е отдалечено и опасно, само мъже с факли и оръжия биха се осмелили да дойдат тук. И освен това... — приближи се до отвора в стената и посочи лодката, която ги очакваше: — Сигурен съм, че докарват тук част от плячката, опаковат я, подпечатват я и я изпращат на Север. Ето как тази изящна чашка се е озовала сред руините.

Върна се и отново обиколи храма, откривайки нови доказателства в подкрепа на хипотезата си.

— Представи си един търговец, който напуска Тива, Шуфой. Кетра притежава скъпоценности от гробниците, които няма как да вкара в града, затова търговецът ги взима от тук вместо от пристана в Тива и отплава за Мемфис, Амарис, Хелиополис и дори през пустинята към Ханаан. Вероятно тук се е срещнал с либийския вожд и пак тук са били доведени четирите хесетки от храма на Изида.

Съдията се покатери на зида, от тук се откриваше чудесен изглед — добро място за наблюдателница. Вляво бяха реката и очакващата ги лодка, през гъсто обраслите с растителност брегове вдясно се виждаха прашните Червени земи. От лодката се разнесе вик и четиримата бързо се върнаха на паянтовия пристан. Стражите сочеха на север — от там се бяха появили три малки лодки с високи носове, черни платна плющяха на вятъра.

— Речни пирати — прошепна капитанът. — Наблюдават ни, преценяват шансовете си.

Амеротке заповяда на войниците да извадят оръжията си, на лъчите на слънцето блеснаха копия и мечове. Капитанът отключи един сандък и раздаде на гребците лъкове и колчани със стрели. Речните пирати видяха, че жертвата им няма да се предаде без бой, и неохотно обърнаха носовете на лодките си. Отгласнаха се от пристана и тъй като сега се носеха по посока на вятъра, опънаха синьо-бялото платно. Кормчията извъртя лодката така, че да улови напълно вятъра, излязоха в средата на реката и завиха обратно към Тива.

Градът отново изплува пред тях, корнизите на храмовете и покривите на двореца заблестяха на лъчите на слънцето, на мястото на дърветата се появиха къщи. Движението бе натоварено, реката бе пълна с рибари, лодки с поклонници, ладии за забавление, черни бойни кораби, чиито лоцмани гръмко надуваха раковините си, така че по-малките съдове да се отдръпнат и да избегнат сблъсъка. По едно време се наложи да спрат, тъй като напъряко към Некропола се бе насочила погребалната процесия на някакъв велможа. Мачтите на лодките с оплаквачите бяха свалени, каютите бяха покрити с кожи. Погребалната ладия бе точно копие на свещената лодка на Озирис — удължена, лека и бърза, на носа и на кърмата бе украсена със златен лотосов цвят, който се свеждаше нежно, сякаш за да се потопи във водата. В средата ѝ бе издигнато малко светилище, покрито с цветя и зеленина. Близките роднини на покойника бяха коленичили под надзора на две жрици, облечени като Изиди и Нефтис. Главният жрец бе на носа, величествен в леопардовата си наметка, от голямата делва в краката му изскачаха пламъци, в които той хвърляше пълни шепи благовония. Отзад следваха лодки с певци и музиканти, скръбната им песен се носеше безутешно над водата.

Погребалната процесия спря на Пристана на опечалените. Лодката на Амеротке я последва. Той заповяда на капитана да почака и изскочи на оживения бряг, където мъртвите се смесваха с живите. Наоколо се виждаха по-бедни погребения: обвити в евтин лен тела, качени на носилки или талиги. Мърляви жреци обикаляха сред опечалените, за да припечелят някой дебен. Продавачи на амулети и скарабей хвалеха стоката си. Всички ловци на скорпиони от Тива бяха тук и предлагаха дрънкулки и статуетки.

— Събрали са се като мухи на лайно — прошепна Шуфой.

Гълчавата бе непоносима, изпод босите крака се разнасяха облаци прахоляк, жужаха рояци мухи, привлечени от мръсотията и миризмата на немити тела. Изпаднал в транс жрец с почернено и разкривено лице крещеше с пълно гърло и подскачаше в странен танц пред статуята на зеленокожия Озирис, но групичка пияни моряци го повлякоха със себе си. Няколко метра по-надолу се спречкаха с войници, които се бяха събрали пред гола танцьорка — тялото ѝ бе покрито само от тясна ивица плат, така майсторски навита, че да разкрива прелестите ѝ и да омайва зрителите.

Охраната на Амеротке разбута гълпата. Поеха нагоре по тесните улици, които воняха на смърт, самородна сода, канела, тамян и хвойново масло. Минаха покрай работилниците за балсамиране, в които се предлагаше всичко: от запълването на трупове на бедните с парфюмирани парцали до цялостна балсамация по ритуалите на Озирис. Майстори на ковчези излагаха стоката си, чираците раздаваха малки мостри, така че хората да ги занесат у дома и да ги покажат на близките си. Прекосиха широкия площад през Портите на мъртвите и се озоваха пред издълбаните в скалите пещери, тунели и погребални храмове. Наоколо важно се разхождаха стражи и служители на Некропола, въоръжени с жезли за разпръсване на просяците и джебчиите. Амеротке показа пръстена си и поиска да се срещне с пазителя на мъртвите. След няколко минути се появи едър мъж, облян с благовонни масла, следван от слуги с ветрила и гърненца с благовония. Очите му бяха подпухнали, дебелите устни се свиваха високомерно, но щом разбра кой е посетителят, стана покорен и сервилен.

— Разбира се, разбира се — заповтаря той и ноздрите му затрептяха като на кон, — веднага ще ви заведе в Дома на милостта, гробницата на храма на Изида.

Поеха по прашния път, минаха през портата в стената и излязоха в широк двор. В средата му се издигаше статуя на Изида, кърмеща Хор. Жегата бе непоносима, прахът щипеше очите и Амеротке с облекчение спря да отпие вода от глинената делва. След това влязоха в гробницата — лабиринт от тунели, пещерни зали и ниши, по стените на които бяха изписани цитати с червена боя. Един от тях привлече

погледа на Шуфой и той го зачете, гласът му отекна зловещо в подземиято:

— „О, ти, който режеш глави и посичаш вратове, който слагаш безразсъдни думи в устите на духовете, заради магиите ти...“

Амеротке тутакси запуши устата му и вдигна пръст към устните си. Досами вратата бе приемната, там стенописите показваха душите на мъртвите като разноцветни птици с човешки лица. Писарят на ковчезите седеше в дъното зад малка масичка, на стената над главата му бяха прикрепени факли, на поставка встрани блещукаха лампи. До тях две лястовички в клетка подскачаха и чуруликаха весело.

Пазителят на мъртвите обясни целта на посещенияето, писарят го изслуша, вдигнал замислено пръсти до устните си, след това скочи и отиде до една ракла, означена с йероглифите „анкх“^[1] и „са“. От там извади дебел свитък, разви го на масата и внимателно се зачете. Накрая кимна победоносно, почука по папируса с нокът и махна на Амеротке да го последва по безкрайните тунели. Писарят вървеше напред с трепкаща факла в ръка, съдията крачеше неохотно след него и се чувстваше така, сякаш наистина бе попаднал в света на мъртвите. Тунелът бе тесен, в стените бяха издълбани дълбоки камери, в които се затваряха мъртъвците.

Въздухът бе спарен от миризмата на гнило, примесена с дъха на самородната сода.

Писарят спря пред една ниша, подпря малката стълба и се изкатери, за да погледне номера.

— Тази е — обяви той и взе обратно факлата, която бе дал на Амеротке. — Тук е жената Клия. Била е балсамирана в уабета и затворена в ковчег в Нефер Пер, Дома на красотата, преди три сезона.

— Извадете я — заповяда Амеротке.

Последва кратък спор, но съдията не отстъпи.

Излязоха от тунела, за да вкарат тясна ниска количка. Ковчегът бе натоварен на нея и изнесен в преддверието. Служителите на Некропола зашушукаха помежду си, че това е кощунство, скверно действие и погазване на божиите закони. Охраната на Амеротке също зашепна разтревожено. Съдията им заповяда да млъкнат и се показа на входа, за да глътне чист въздух и ветрецът да охлади потта по врата му.

— Какво правите, господарю? — попита Шуфой. — Това е свещено място!

— Нима?

Амеротке плъзна поглед по празния двор. В интерес на истината той мразеше от дъното на душата си тези места с техните пращасали ритуали, мърморещите жреци и нечестивата търговия с погребални дарове. Посещението му тук събуди спомена за смъртта на скъпия му обичан брат, когото нямаше да забрави никога. Не беше еретик, вярваше, че когато напусне тялото, душата заживява свой живот. Но за него трупът не беше нищо повече от напукана празна орехова черупка. Прогони тези мисли от съзнанието си и се върна към проблема, свързан с храма на Изида. Писарят на мъртвите не бе намерил Клия в списъците, но въпреки това тялото ѝ бе в гробницата на Изида. Смътни подозрения започваха да се оформят в главата му, той си припомни разговора с Импуки и Тена.

— Шуфой — Амеротке придърпа джуджето до себе си, — готов ли си да ми помогнеш?

— С какво, господарю?

Съдията сведе глава и зашепна в ухото му. В първия миг Шуфой се отдръпна ужасено, но после кимна.

— Така те искам — усмихна се Амеротке, извърна се и плесна с ръце: — Аз съм върховният съдия Амеротке, представител на фараона в Залата на двете истини. Делата ми са благословени от боговете, всичко, което правя, е за доброто на фараона и на Царството на двете земи. Чуйте ме внимателно — посочи ковчега върху количката, — тялото вътре е на жена без близки и роднини. Аз ще отворя ковчега.

Думите му бяха посрещнати със сепнати викове, последваха обвинения в богохулство и оскверняване. Съдията обяви, че поема цялата отговорност, и ги закле да пазят това в тайна и да не докладват в храма на Изида, преди той да съобщи в двореца какво е разкрил.

След няколко минути Амеротке счупи печатите на ковчега.

— Виж — прошепна той — колко хубав е ковчегът, направен е от кедрово дърво — посочи златната украса отстрани, обърса праха и вдигна капака. Все още се усещаше сладкият аромат на венците и букетите вътре. Любопитството му се засили. Клия бе просто една бедна старица, но въпреки това лицето ѝ бе покрито с изящна позлатена маска, изработена от лен и папирус. Тялото бе обвито в първокачествено лено платно, което обикновено се използваше само за статуите и за свещените предмети в храма. Съдията не докосна

маската, но срязва платното. Беше по-трудно, отколкото очакваше, тъй като платното бе намазано със смола, която го бе превърнала в твърд черен саван. Отдолу се показаха амулетите и свещените камъни. Тялото бе боядисано в охра — привилегия единствено на най-богатите покойници.

— Господарю, наистина ли трябва да го направим?

— Аз поемам отговорността пред боговете — Амеротке вдигна глава и обърса потта от челото си с opakото на дланта си. — Няма да оголим цялото тяло, а само гърдите.

С помощта на Шуфой той отстрани покриващото гърдите парче платно. Колкото по-дълбоко режеше, толкова по-меко бе то — доказателство за вниманието, с което балсаматорите се бяха отнесли към тялото на старицата. Накрая откриха гърдите и малкото помещение, в което се намираха, се изпълни с аромата на погребални мазила и билки. В първия миг Шуфой не можеше да повярва на очите си. Амеротке се усмихна и огледа червените прорези от шията към гръдната кост.

— Какво се е случило? — попита объркано Шуфой. — Майсторите балсаматори пробиват гръдния кош само от лявата страна, а тук той е отворен изцяло. Погледнете, господарю, лявата ръка е напълно отсечена от рамото.

— Достатъчно! — Амеротке внимателно постави обратно разрязаното платно, излезе от стаята, върна се с чист плат и обви наново трупа. След това с помощта на джуджето го прибра в ковчега, затвори капака и заповяда на пазителя на мъртвите да го запечата.

— Приключихте ли? — попита той. Дебелото му лице лъщеше от пот.

— Да — Амеротке се усмихна. — Но имам още една молба.

Служителят изстена.

— Господарю, причинихте ни достатъчно неприятности...

— Спокойно — потупа го по рамото съдията. — Искам само да посетя гробницата на генерал Сутан...

— Готова е — призна пазителят на мъртвите, — но периодът на траур още не е свършил и тялото му е в Дома на красотата в храма на Изида.

Амеротке знаеше това, но след като се изми и се намаза с благовонни масла, заповяда все пак да го заведат в гробницата на

генерала. Излязоха отново на дневна светлина. Охраната, радостна от връщането към свежия въздух, се разбъбри и се опита да измъкне от Шуфой какво бяха открили в ковчега. Джуджето мълчеше, не можейки да намери разумно обяснение на това, което бе видял: трупът на старицата бе подготвен, както подобава, но какво ли бе причинило смъртта ѝ и защо гръдният кош бе отворен, а лявата ръка — отсечена?

Излязоха от двора и поеха по тясната пътека към другия край на Некропола, където се намираха домовете на вечността. Гробницата на генерал Сутан бе в Долината на благородните и бе охранявана от двама жреци с маски на Анубис. Те ги въведоха през портата, до която пишеше:

Великите му простиха и го пречистиха, той призна
греховете си и те вече не са обида за теб, о, Озирис, ти,
който долавяш дъха на всички.

Той изкупи греховете и пречисти устата си, така че в
земите на вечността ще говори само истината.

Жреците не скриха любопитството си за причината за посещението. Смъртта на генерала бе предизвикала голям интерес сред работниците, които довършваха последния му дом. Амеротке сви рамене и отговори, че просто иска да засвидетелства почитта си. В преддверието бяха складирани скъпи ракли и мебели, които после щяха да бъдат вкарани вътре. Рисунките и стенописите веднага привлякоха вниманието му. На един от тях душата на генерала бе върху везните на истината. Съдията се усмихна — Сутан бе в пълно бойно снаряжение, сякаш се готвеше да се сражава с обкръжилите го демони: Големия паяк, Поглъщача на сенките, Кокалотрошача, Кръвопиеца. Стените на светилището бяха покрити със сцени от живота на генерала — как разговаря с фараона, как получава почетна златна яка, увлечен в лов за антилопи, изправен в ладията си, как преследва водни птици по бреговете на Нил... Амеротке внимателно огледа стенописите и попита кога са били направени.

— Довършиха ги наскоро — отвърна единият жрец. Съдията кимна и премина нататък, тук бяха изобразени предците на Сутан.

Една сцена привлече вниманието му — дядото на Сутан, стиснал в ръцете си дебели свитъци.

— Господарю — прошепна Шуфой, — какво ви мъчи?

Амеротке сведе поглед.

— Какво ме мъчи ли, Шуфой? Мъчното вече отмина, мъглата започна да се прояснява.

— Питам се — усмихна се джуджето — какво ще каже божествената Хатусу, като разбере, че нейният върховен съдия е нарушил покоя на мъртвите. Знаете ли — добави той нехайно, — като гледах списъка с ограбените гробници, забелязах, че вътре е и гробницата на стария ви враг — великия везир Рахимере...

— Да, така е — кимна разсеяно Амеротке.

— Странно — прошепна Шуфой. — Точно след този случай дворецът изведнъж се загрижи за посегателствата над гробниците.

[1] Така наричат египетския кръст — представлява комбинация от кръст и кръг — символи съответно на живота и на вечността. Думата е означавала още ключ към безсмъртието и мъдростта — Б.пр.

↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

УТЧАТИ: ВЪЗМЕЗДИЕ

С всеки изминал час объркването на Надиф нарастваше. Той се гордеше със способностите си да наблюдава и да анализира, във войската само го хвалеха за острия му ум. Командирите му смятаха, че не е зле да получи обучение за писар. Надиф вярваше, че животът трябва да следва ритъма на Нил. Великата река течеше, сезоните се променяха. Ако хармонията бе нарушена, ако истината бе изкривена, ако бе сторено зло или бе извършена неправда, то след това Маат трябваше да възтържествува. Стражникът се стремеше да говори истината и казваше на жена си, че когато се изправи пред божествения Озирис, ще може искрено да заяви: „Не съм откраднал нищо от никого, в помислите ми не се е промъкнало зло...“ В такива случаи съпругата му кимаше и го питаше дали иска още яхния, или да допълни чашата му с бира.

Надиф минаваше за спокоен и трезвомислещ, но сега бе доста объркан. Не можеше да поднови обиколката си, тъй като трябваше да стои в казармите на пустинната стража край Красивата порта в Западна Тива. Сега пуфтеше от жегата и си повтаряше старата мъдрост: „Не показвай яда си и не се гневи на подчинените си, това е признак на слабост“.

В интерес на истината на него направо му идеше да се разкреци на подчинените си, сред които имаше не само зелени новобранци, но и врели и кипели ветерани. Той бе дълбоко разтревожен от случилото се днес в дома на генерал Сутан и все още не бе решил какво да предприеме с ловеца на змии. А сега подчинените му, вместо да му помагат, само допълнително влошаваха нещата. Ако дресираният песоглавец бе тук, щеше да е от по-голяма полза, отколкото тези заспали пазачи и стражници.

— Дайте да говорим направо — Надиф посочи един едноок ветеран, бивш копиехвъргач от полка на Сет, който бе изгубил окото си

при лов на глигани. — Твърдиш, че мъж, който отговаря на описанието на Хеби, е бил видян в квартала на грънчарите в южната част на града?

— Така ми казаха — отвърна той. — Видели са го, така както сега виждам вас — ветеранът се ухили и смигна с единственото си око.

— В това няма нищо смешно!

— Разбира се, разбира се — стражът се прокашля. — Според информацията бил с широка пелерина и ботуши. Носел меч и точно това привлякло погледа на информатора ми, изглеждал доста богат.

Надиф вдигна ръце и въздъхна шумно. Думите на подчинения му съвпадаха с думите на главния писар Мена, който бе посочил, че Хеби е откраднал дрехи, меч и накити.

— По-важното е — обади се един от новобранците, — че са видели Хеби около петия канал на Нил...

— Без съмнение — прекъсна го първият — той е нападнал Мена, вързал го е, ограбил е къщата, прескочил е стената и е убил пазача. Не е било особено трудно — добави. — От разказа ви става ясно, че пазачите са мързеливи като волове. Хеби е стигнал до Нил, криейки се в растителността по брега. В бързината е изтървал медальона. Но нищо — усмихна се угоднически той — не убягва от зоркия поглед на Надиф. Хеби е стигнал до петия пристан, прекосил е Нил и се е опитал да продаде откраднатите скъпоценности.

Надиф нямаше как да не се съгласи. Чувстваше се като хванат в капан, ниските масички за хранене сякаш го притискаха от всички страни. Искаше да скочи, да ги разрита и да излезе на обиколката си, да размаха тоягата и да се разкреци. Но не направи нищо подобно. Благодарни на подчинените си и ги отпрати. Облегна се на стената, напразно надявайки се да охлади потния си гръб. Затвори очи, спомняйки си погребалната процесия, ножа край пътя, проснатия в тревата пазач, студеното като камък тяло, засъхналата кръв. След това бе разпитал рибарите и лодкарите по Нил. Къде отиваше Хеби? Защо бе избягал? Главният писар Мена твърдеше, че могат да изградят непробиваема защита. Дали прислужникът на генерала не бе отишъл да търси допълнителни доказателства за невинността си? Надиф се унесе, от дрямката му го изтръгна появата на племенника му, придружен от непознат мъж. Офицерът от пустинната стража изръмжа недоволено. Момчето бе глуповато — безпокоеше го за щяло и нещяло.

— Вуйчо...

— Какво?!?

— Извинявайте, господарю, тъъ, вуйчо... доведох Апеп.

Надиф ги покани да седнат. Апеп бе изключително слаб, с пожълтяла кожа и без нито един зъб, но въпреки това веднага щом се настани на възглавничката пред масичката, сграбчи къс патешко и го натъпка лакомо в устата си.

— Вземай си... — подкани го стражникът и напълни чашата му с бира. Използва времето, за да го огледа внимателно. Беше облечен в овехтяла кожена туника, по ръцете си имаше татуировки, на канап на врата му висеше изображение на богинята Мерецегер.

— Защо ти викат Апеп?

— Всички ловци на змии си имат прякори. Избират си някой бог за покровител и вземат името му. Аз предпочетох голямата змия Апеп.

— Какво можеш да ми кажеш за усойниците?

Апеп замислено пое дъх.

— Противни гадини, злобни и смъртоносни, човек трябва да ги избягва на всяка цена. Ако отидеш при змиеукротителите по пазарите и поискаш да направят номерата си с усойници, всички ще откажат. Използват само кобри и питони, тъй като могат да им извадят отровните зъби, да източат отровата, да ги натъпчат с няколко плъха и да ги приспят. Лесно е да заблудиш тълпата. И пепелянката е опасна, но усойницата си е усойница!

— Ти продаваш ли усойници? — попита Надиф, искаше му се племенникът му да затвори най-сетне устата си и да престане да зяпа така.

— Да ги продавам? — Апеп пресуши чашата си и я подаде за още. — Ако видя усойница, ще я убия. В Червените земи те са по-смъртоносни и от лъвовете.

— В Червените земи ли? Не са ли най-разпространени в долините отгатък реката?

— Да, срещат се и там, но най-много са в Червените земи, в самотните оазиси. След това — ловецът на змии ръкомахаше разпалено — обичат каменисти дерета с малко трева, храсталаци, достатъчно вода, за да се събират животни, гризачи, по някоя гнездяща птица и ако имат късмет, дори сърна или ранена патица. Точно там ще намерите усойниците!

— Заедно ли гнездят?

— На малки групи.

— Значи е невъзможно да се намерят усойници в Тива?

— Ааа, възможно е, все пак в Тива човек може да намери всичко, нали? От слонова кост — той сниши глас — до скъпоценна огърлица от царските гробници.

— На твоє място бих си държал устата затворена — предупреди го Надиф. — Да се върнем на усойниците, сигурен ли си в думите си?

Апеп кимна, даде си сметка, че разговорът е приключил, и побърза да глътне още една хапка. Надиф му хвърли медна монета, даде му питка с малко месо и го отпрати.

— Какво става, вуйчо? — попита племенникът, когато Апеп излезе.

— Нали чу за Хеби? Или се е паникьосал и е побягнал, или е тръгнал да търси доказателство за невинността си. Ела е мен, обещах на сестра си, че синът ѝ ще стане истински стражник, време е да започнем с обучението ти.

Надиф се облече, сложи си служебния медальон и върза раирана черно-жълта кърпа на обръснатото си теме. Взе тоягата, огледа племенника си, реши, че е доволен от външния му вид, и излезе, като пътъом грабна слънчобран от един от подчинените си на двора. Връчи го на племенника си с думите, че така поне ще свърши нещо полезно, и двамата поеха към Красивата порта. Нарочно вървеше бързо, така че момчето да не може да задава въпроси, и през цялото време внимателно оглеждаше хората наоколо: продавачите на плодове, калайджиите, амбулантните търговци, ловците на скорпиони, които, щом го зърнеха, изчезваха по-бързо и от гадините, с които печелеха прехраната си. Надиф знаеше всичките им номера. Спря се само веднъж — искаше да размени две думи със Сребърните пръсти, ловък крадец, който задигаше кесиите на жените и търговците, но джебчията ловко изчезна в тъмния вход на близката кръчма.

В прахоляка пред Красивата порта имаше истинско стълпотворение от каруци и стада животни. Надиф показа глинения си печат и пазачите отвориха страничната вратичка. Двамата излязоха на пътя между стените на града и тучните зелени поля по бреговете на Нил. Стигнаха до дървото, под което стражникът бе стоял сутринта, и спряха да се огледат. След това поеха по коловозите, като внимателно оглеждаха тревата отстрани. Хлапето го следваше упорито със

слънчобрана, Надиф ядосано му заповяда да го прибере и да извади кожената торба. После легна по корем и запълзя по тревата.

— Какво правиш, вуйчо?

— Представям си, че любя хесетка! — сопна се Надиф. — Не ми обръщай внимание. Не знам какво търся, но като го видя, ще го позная. Във войската служех като следотърсач, а генерал Сутан винаги хвалеше набитото ми око...

Навлязоха в храсталаците, племенникът не бе забравил за усойниците и се озърташе страхливо.

— Ето! — Надиф вдигна огърлица от син порцелан, до която лежаха пръстен, сребърна брошка и гребен. Прибра ги в торбата и продължи напред. Гризеше нервно устни и оглеждаше тревата с присвити очи.

След малко обяви, че нищо повече не може да се направи, и се върна обратно на пътя. Тръгнаха покрай къщите и стигнаха до дома на генерал Сутан. Не се насочиха към главния вход, а заобиколиха покрай стената, както бе направил сутринта. Спря се на мястото на убийството и хлътна в горичката. Слънцето все още напичаше силно, но от реката полъхваше лек ветрец. Надиф с удоволствие поседна в сянката и се заслуша в чуруликането на птиците. След като си почина, огледа терена, проследи засъхналата кръв и се опита да си представи накъде е поел Хеби.

— Нещо не се връзва — въздъхна той и се изправи. — Има нещо гнило в цялата работа. Мислех да напиша доклада си, но май ще е по-добре да се явя лично...

Кепенците на прозореца в кабинета на Амеротке бяха широко отворени. Съдията седеше с притворени очи върху възглавнички в ъгъла и нежно галеше статуетката на Маат, която бе взел от нишата в стената. Шуфой се бе отпуснал срещу него и внимателно го наблюдаваше. При завръщането им в храма ги чакаше пратеник с новината за бягството на Хеби и за убийството на пазача. Амеротке веднага се бе отправил към дома на генерал Сутан. Стражите вече си бяха тръгнали, главният писар Мена и Луперна седяха под сянката на голяма смокиня до езерцето, край тях напето като войник обикаляше питомна гъска. Мена обясни, че се опитва да разведри господарката,

чиито очи бяха зачервени от плач, а по бузите ѝ се бе стекла черна боя. Той описа подробно случилото се, съдията го изслуша внимателно и тъй като нямаше какво да стори, се върна у дома, за да помисли на спокойствие.

Шуфой не откъсваше очи от господаря си. Амеротке изглеждаше спокоен — приличаше на жрец, отправящ молитвите си в някое сумрачно светилище. Но джуджето познаваше знаците: съдията се бе устремил по следите на истината като хрътка и постепенно отхвърляше булото на лъжите, измамите и притворството.

— Господарю? — Амеротке трепна и отвори очи. — Трупът на старицата в Некропола...

Съдията се усмихна.

— Истината, Шуфой, е, че мъртвите не ни напускат, а остават с нас и се опитват да говорят.

Джуджето сбърчи лице при този загадъчен отговор.

— А гробницата на генерал Сутан?

— Не намерих това, което търсех. Но намерих нещо друго.

Амеротке се обърна към масичката и взе мемоарите на генерала. От прозореца проникваше достатъчно светлина и той прочете отново отбелязания пасаж. Внимателно отгръщаше страниците, на няколко пъти остави ръкописа и се взря в папируса, в който бе описал всички факти по случая.

Малко по-късно, тъкмо когато се чудеше дали да не излезе в градината, на вратата се почука и слугата въведе Надиф, следван от зяпналия от благоговение племенник. Амеротке познаваше офицера и уважаваше чувството му за отговорност, верността му към закона и стриктното изпълнение на задълженията. Надиф застина като изпънат на парад войник.

— Надиф, Надиф — потупа го по рамото съдията. — Не е нито мястото, нито времето за такива официалности. Кой е този с теб?

— Мой племенник, отскоро е в пустинната стража. Опитвам се да го науча на занаята.

Амеротке се усмихна на раздражението, прокраднало се в гласа на офицера. Шуфой внимателно оглеждаше кожената торба в ръцете на младока. Отвътре се чуваше дрънчене, вероятно бе пълна със скъпоценности. Амеротке покани посетителите да седнат. Слугите донесоха още възглавници и напълниха чашите с бира, а съдията

настоя гостите да избършат ръцете и лицата с напарфюмирани кърпи и чак след това да пристъпят към работа. Надиф бе изключително благодарен за оказаната чест, молейки се наум племенникът му да се държи, както подобава.

— Господарю — започна той, — мислех да напиша доклад, но реших, че е по-добре да се явя лично. Племеннико, изпразни торбата.

На пода се посипаха искрящи скъпоценности, но Амеротке като че ли бе по-заинтригуван не от тях, а от начина, по който младежът захвърли празната торба на земята.

— Направи го отново — заповяда му съдията. — Изпразни торбата и я хвърли.

Племенникът побърза да се подчини. Могъщият съдия с тих властен глас и пронизителни черни очи го изпълваше с преклонение и възхита, а и вуйчо му бе казал, че дори и да му заповядат да се изправи на главата си, трябва да го направи, без да задава въпроси. Напълни торбата и изсипа съдържанието на пода. Амеротке заповяда и на Шуфой да го направи. Седеше замислено, прехвърляйки между пръстите си огърлицата.

— Господарю — приведе се напред Надиф, — да ви кажа ли къде намерихме скъпоценностите?

— Да, да, говори.

Офицерът от пустинната стража подхвана разказа си. В началото говореше накъсано, но постепенно набра увереност. От време на време Амеротке кимаше и цъкаше доволно, сякаш думите потвърждаваха догадките му. Надиф описа срещата с Аеп, погребалната процесия, откриването на окървавения нож в тревата и мъртвия пазач, резултата от втория оглед следобед.

Съдията го слушаше, зареял поглед в рисунката на стената. Стражникът извърна леко глава: там бе изобразено как богинята Хатор приема приношения на жьтвари.

— Доволен ли сте от стореното, господарю? — попита Надиф.

— Шуфой, заведи гостите в градината. Нали дежурството ви свърши?

— Да, господарю.

— Останете да пренощувате тук. По-късно ще ми трябва, ще ви възложи специална задача. А сега идете с Шуфой да похапнете, той ще се погрижи за вас и ще ви прави компания. Имам страхотно бяло

вино, докара ми го един търговец от Делтата, разхлажда чудесно в жегата. А може дори да поплувате в басейна, ако желаете.

Личеше си, че мислите на съдията вече са другаде, така че Надиф кимна мълчаливо и стана. Шуфой гореше от нетърпение да побъбри с гостите, искаше да ги разпита дали при обиколките си случайно не са попадали на тайнствените черни камъни.

Амеротке изчака да излязат и се върна на писалището. Най-накрая всичко си идваше на мястото, мъглата се вдигаше и разкриваше истината за ужасните убийства и скверните грабежи. Писа близо час без прекъсване, но накрая гърбът му се схвана, заболяха го ръцете и той излезе навън в градината. Надиф, отдал дължимото на печената патица и прекрасното вино, понечи да скочи, но съдията го спря и седна до него.

— Справил си се отлично — Надиф се изчерви от удоволствие. — Няма да забравя името ти, фараонът ще ти покаже лицето си и ще ти се усмихне благосклонно. Ще бъдеш награден с почетни червени ръкавици и драгоценна огърлица — офицерът от пустинната стража не можеше да си намери място от щастие. — Но ето какво трябва да се направи сега...

Остатъкът от деня бе изпълнен със задачи. Амеротке се изкъпа в басейна и легна да поспи. Събуди се на свечеряване, изпрати вестonosец до двореца и заповяда на Надиф да отиде в храма на Изида:

— Ще кажеш на Импуки и семейството му да се представят в Залата на двете истини в деветия час. Ако не са там, ще бъдат арестувани. След това иди при главния писар Мена. Кажи му, че случаят върви към края си, и искам да присъства като свидетел.

Стражникът развълнувано кимна. Съдията продължи към джуджето:

— Шуфой, ти ще занесеш писмо до генерал Омендап, а след това намери обвинителя Валу, сигурно се излежава в градината си. Предай му да дойде в съда в деветия час и да доведе със себе си ловеца на змии Хефау. След това открий капитан Асурал, и за него ще ти дам писмо. А между другото — обърна се отново към Надиф — кажи на Импуки да донесе списъците с болните, които са потърсили лечение в храма — Амеротке изчака двамата да излязат и се обърна към племенника на Надиф: — И за теб има задача, момче — усмихна се

той. — Утре ще донесеш торбата в съда и ще правиш точно каквото ти кажа. А междувременно се наслаждавай на обстановката тук.

Съдията се върна в кабинета си. За първи път от доста време можеше да седне спокойно. След предаването на съобщенията вече никакви опасности не го заплашваха. Искаше му се да приключи случая възможно най-бързо и виновните да бъдат наказани. Зае се да изгради основната линия на атаката си, така както пълководецът планира битка. Капанът бе готов, но дали щеше да се окаже достатъчно дълбок? Дали щеше да залови престъпниците, които се бяха опитали да отнемат живота му?

Залата на двете истини бе затворена за простолюдието. Дворът бе пълен с въоръжени стражи с маски на Анубис. Командирът им бе получил ясни заповеди: влизането бе абсолютно забранено. На трона на справедливостта седеше Хатусу — дъщерята на Ра, славата на Амон, господарка на Двете земи. Бе облечена в прекрасна роба, пристегната в кръста с колан от леопардова кожа. Нозете ѝ бяха поръсени със златист прашец и обути в сребърни сандали, украсени с диаманти. Беше станала още преди зазоряване и пазителят на благовонните масла, пазителят на царските сандали, пазителят на накитите и ято прислужнички с очи на кошута се бяха скупчили около нея, за да я приготвят. Изкъпаха я в розова вода, подчертаха прекрасните ѝ очи с тънка зелена линия, начервиха сочните устни и закичиха меките уши с обици от седеф. Косата бе скрита под тежка сплетена перука, обилно намазана с благовонни масла. Огърлицата със свещения лешояд блестеше върху гърдите ѝ, а по китките ѝ искряха гривни от чисто злато. На пръстите бяха нанизани пръстени с изключително редки драгоценни камъни, а ноктите бяха оцветени с тъмна къна. На челото си носеше царската диадема с уреус — разтворилата качулката си кобра с червени рубини вместо очи. Кобрата на Египет бе символ на властта на фараона и погледът ѝ изпепеляваше враговете на Двете земи.

Самата Хатусу приличаше на кобра, изпълнена с гняв и жадна за отмъщение. Беше прегледала списъка с откраднатите от гробниците съкровища и се бе разкрещяла гневно, когато пратениците в чужбина докладваха, че част от скъпоценностите са в ръцете на ханаанските

владетели. Но яростта ѝ бе примесена със страх. Нетърпеливо бе прочела писмото на Амеротке и се бе усмихнала доволно, нейната хрътка, както наричаше съдията, бе по следите на истината. Царицата реши да присъства лично при въздаването на правосъдието и премина по Пътя на сфинксовете, Пътя на лъва и Пътя на овена не в паланкин, а в бойна колесница, теглена от буйни коне. Величествената колесница бе от ковано злато, колелата бяха омотани в червена кожа, сандъчето за копия бе инкрустирано с драгоценни камъни, а колчанът за стрелите — позлатен.

Хатусу сама бе управлявала впряга, зад нея стоеше Сененмут, облечен в пълната униформа на пълководец. Колесницата се движеше бавно и тържествено в кордон от сирийски стрелци и накута — „момчетата с яки ръце“, както наричаха военните ветерани. Отпред крачеха жреци, пееха химни и разпръсваха благовония, пажове от двореца хвърляха розови цветчета под копитата на конете. Противно на обичая този път царицата бе излязла без съпровод от музиканти и танцуващи хесетки. Вместо тях от двете ѝ страни вървяха прислужници с церемониални ветрила от щраусови пера, боядисани в светлорозово и потопени в парфюм, за да предпазят свещеното тяло на фараона от мръсотията и мухите. Хатусу искаше да покаже властта си и бе взела тайно решение да си отмъсти на негодниците, които се бяха осмелили да овъргалят името ѝ в праха. Опитите на Сененмут да я успокои бяха напразни, тя се бе заклела пред боговете да смачка в нозете си злодеите, да хвърли телата им на зверовете в пустинята и да ги изпрати в подземния свят без молитви, благословии, химни и благовония.

Хатусу величествено изкачи стъпалата на храма, гледайки право напред, без да се обръща. Седна на трона изправена като статуя, стиснала в ръцете си гегата и млатилото, и положи нозе на ниско столче. В кресло с висока облегалка вдясно от нея бе мечът на нейното правосъдие — върховният съдия Амеротке, облечен в тържествените си церемониални одежди. Върху възглавнички на пода вляво седеше Сененмут, готов да прошепне в ухото ѝ съветите си.

Залата бе празна, не бяха допуснати дори и писарите, а на мястото им се бяха подредили стрелци с готови лъкове. Присъстваха единствено призованите от Амеротке: обвинителят Валу, свел притеснено глава, Хефау, главният писар Мена, Луперна и Надиф.

Встрани от тях бяха Импуки, Пасер и Тена, както и Омендап. След като ги въведоха вътре, те коленичиха, сведоха глава и долепиха чело до студения под. Дворцовият глашатай изреди всичките титли на царицата, а след него възрастен жрец коленичи пред трона на Хатусу и се впусна в най-дългата молитва, която Амеротке бе чувал. Съдията седеше неподвижно. Беше готов, надяваше се, че заложените капани ще се окажат достатъчно хитроумни, за да заблудят злите чеда на червенокосия Сет. Пое дълбоко дъх и усети аромата на прекрасния парфюм на Хатусу. Най-накрая жрецът приключи с молитвата. Царицата вдигна пръст.

— Изправете се — пропя звънко глашатаят — и вижте красотата. Божествената не е скрила лика си и също както баща си Ра сега вижда всичко пред себе си. Гледайте — извика той — и се дивете! Преклонете се пред мъдростта на божествената, пред нейната свещена мисъл и благословена реч — глашатаят си пое дъх и по-спокойно обяви: — Можете да вдигнете глава и да се насладите на лика ѝ.

Амеротке зърна различни изражения — облекчение, страх, благоговение, пресметлива хитрост. Той запази мълчание по време на церемонията — надутите слова и величавите фрази бяха част от плана му, а не самоцелно славословие. Съдията искаше да изплаши присъстващите, да ги накара да застанат на нокти, така че едно изтървано не на място изречение да разкрие истината.

Тишината в залата бе потискаща. Хатусу, известна за кроежите на Амеротке, не помръдваше и лицето ѝ бе напълно безизразно. Тя знаеше, че е тук не само за да види въздаването на правосъдието, но и за да помогне на съдията. Изведнъж Луперна заплака и сведе глава, раменете ѝ се разтресоха. Тена ахна.

— Започнете! — заповедта на Хатусу изплющя като удар с камшик. — Нека истината бъде чута.

Амеротке сведе поглед и отправи молитва към богинята да изостри ума и езика му.

— В началото... — замълча за миг той, преди да продължи, — да, в началото в Тива всичко бе спокойно. Властта на божествената бе потвърдена от боговете, цареше хармония и правдата бе по-силна от злото — замълча отново, искаше да изостри напрежението, да опъне нервите на присъстващите, които жадно попиваха всяка негова дума. — Така бе не само тук, но и в земите на мъртвите от другата страна на

реката, в Долината на царете, където лежат предците на божествената. Войската се завърна от победоносните си походи, градът се изпълни с ветерани и наемници. Храмът на Изида — тук съдията изглежда многозначително Импуки — се прочу с целебните си лекове, с които облекчава страданията на тиванци. Храмът бе рай, но в този рай се промъкна злото: Мафдет. А Мафдет бе назначен за капитан на храмовата стража по молба на главнокомандващия войската генерал Омендап — съдията се извърна към Омендап, който седеше край останалите върху възглавнички на пода. Генералът бе видимо притеснен. — Мафдет бе злодей, мъж с черна душа и лъжлив език. Членувал е в тайна организация, наречена бандата на Себаус. Себаусите са като гангрена, като чума, която заплашва да разруши красотата и хармонията в Тива. На древния език себаус означава „демон“ и това име напълно приляга на злодеите. И Мафдет е бил един от тях.

— Не съм го знаел! — избухна Омендап, вече не бе в състояние да сдържа гнева си.

Хатусу вдигна ръка да го накара да замълчи и след това кимна на Амеротке да продължи.

— Мафдет е получил заповед — подхвана отново съдията, — да отвлече четири хесетки от храма, четири красиви девиси от благородни семейства, обрекли живота си на служба на богинята майка. Прилъгал ги е, омаял е главите им, поканил ги е в някое самотно кътче, предложил им е да пийнат, а тайно е сипал във виното маково семе, откраднато от Дома на лекарствата...

— Така и подозирахме — обади се тихо Импуки. — Имам предвид — добави той бързо, — че той е крадецът, но мислех, че е продал маковото семе в града. Едва след като вие, господарю Амеротке, дойдохте в храма, бе разкрита истинската причина...

Хатусу понечи да го прекъсне, но Сененмут я спря и зашепна в ухото ѝ. Великият везир се бе досетил, че Амеротке се опитва да въвлече жертвите си в словесна схватка.

— Нали не смятате — прокашля се Пасер, — че сме извършили убийството на Мафдет? Не мислите, че сме го убили заради хесетките, нали? Нека ви напомня, господарю, че в нощта на убийството — признавам си, че той си е получил заслуженото, — но онази нощ...

— Не, не — прекъсна го Амеротке, — не сте го убили заради момичетата, макар сигурно да сте подозирали, че има нещо общо с изчезването им. Не, причината за смъртта на Мафдет е друга. Коварният капитан се е опитвал да събере информация за върховния жрец Импуки, той е бил не само крадец и престъпник, а и изнудвач — изражението на Импуки показваше, че е налучкал истината. — Къде е? — попита той тихо.

— Къде е кое? — заекна върховният жрец.

— Тайното място, където правите медицински опити с телата на бедняците, починали в Дома на здрача?

— Не знам за какво говорите — възрази с разтреперан глас Импуки. Тена разтриваше слепоочията си, за да облекчи болезненото пулсиране в главата си.

— Отидох в уабета и потърсих тялото на Клия, старата перачка на господарката Нетба. Нямах я в списъците. Но в гробницата на храма на Изида намериха ковчега ѝ. Господарю Импуки, отворих ковчега, свалих платното и видях...

— Какво? Това е светотатство! — извика Пасер.

— Светотатство е и отварянето на трупове. Кажете ми, господарю Пасер, къде е тялото на Имер, стар дърводелец, когото познавам от дете? Видях го в Дома на здрача, след това ми казаха, че е починал, но името му не фигурираше в списъците при писаря на мъртвите. Знаем, че трупът му не е бил откаран оттатък реката. Къде е той?

Импуки мълчеше, свел глава.

— Мафдет е открил какво става — продължи Амеротке. — Може би е срещнал стар приятел, чийто труп после тайнствено е изчезнал, или просто някой му е подшушнал истината. Така или иначе, той е започнал да ви заплашва, да намеква какво знае. И една вечер Импуки, Тена и вие, господарю Пасер, сте се събрали на таен съвет. Престрували сте се, че обсъждате приготовленията за празника, но вече сте били взели решение. Откраднали сте макова настойка от Дома на лекарствата и сте я сипали в питието на Мафдет. След падането на нощта, когато всички в храма са легнали да спят, някой от вас или и тримата сте се измъкнали през прозореца. Прокраднали сте се под булото на тъмнината и сте го убили.

— Бих искал да...

— Какво бихте искали, господарю Импуки? Да възразите? Може да заповядам претърсване на храма. Стражата на фараона ще обиколи стаичка по стаичка, врата по врата и накрая ще намери тайното ви местенце.

— Не... — подхвана младият жрец.

— О, Пасер, не ни лъжете. Вината е изписана на лицата ви. Знаем, не сте поругали телата. Заявявам го тук публично, в присъствието на божествената Хатусу. Трупът на старицата бе приготвен изключително грижливо, обвит в свещено платно и положен в подobaващ ковчег — Амеротке избърса потта от челото си и тихо продължи: — Повиках ви тук, заповядах ви да присъствате, за да заблудя шпионите на Кетра в храма. Но все пак вие има за какво да отговаряте и носите доказателствата, от които се нуждаем. Къде са списъците на болните, постъпили за лечение в Дома на здрача? А регистрите на починалите и на погребаните в Некропола? Ако ги сравните, имената вътре няма да съвпадат. Прав ли съм?

— Да, говорите истината, господарю — Тена вдигна глава и махна на двамата мъже до нея да замълчат. — Думите ви са истина — повтори тя тихо. — Можете да ги докажете, с две изключения. Първо, Мафдет бе далеч по-покварен, отколкото си мислите. Второ, не съпругът ми го уби, а аз! Кастрирах го не заради отвлечането на четирите момичета, а защото едно от тях бе бременно от него.

Думите ѝ бяха изненада дори и за съдията. Залата се разшумя, наложи се Сененмут да се развика за тишина.

— Божествена — поклони се върховната жрица, — чуйте изповедта ми и след това ме съдете.

Хатусу кимна едва забележимо.

— Бях малко момиче, когато ме посветиха в служба на богинята майка — започна Тена. — Детството ми в храма бе чудесно, пораснах, влюбих се в господаря Импуки. Оженихме се и ни се родиха две прекрасни дечица, които ни бяха отнети от Големия крадец от подземния свят. Осиновихме Пасер, който сега е тук до нас. Посветихме живота си на лечението на хората. Така отминаваха месеците, сезоните, годините. Понякога губехме надежда, болните, ранените и недъгавите бяха повече, отколкото можехме да обгрижим, навсякъде ехтеше плач, хората страдаха, но на повечето от тях не можехме да помогнем, тъй като не разполагахме с достатъчно знания.

Починалите в Дома на здрача се откарват в мястото за пречистване в Дома на красотата, за да бъдат подготвени за пътуването към Далечния запад. Но, както казахте, господарю Амеротке, мнозина от болните нямат близки, нито приятели. А ние просто искахме да научим повече за чудния механизъм на човешкото сърце, за въздействието на различните болести върху крехкото човешко тяло и за това, как те могат да бъдат прогонени. Един ден дойде старец, бивш войник. Очите му бяха замъглени, венците — подути, оплакваше се от остри болки в корема. Останалото сами можете да се сетите. Господарят Импуки е най-опитният лечител в Египет, но дълго спорих с него и го убеждавах да използва тялото на стареца, за да задълбочи познанията си. Какво значение има дали черният дроб или сърцето е извадено? Надявахме се чрез мъртвите да намерим спасение за живите. Постепенно напреднахме, научихме неща, които никой друг лечител не знае, и ги използвахме, за да помагаме на хората. Вземахме тайно телата от Дома на здрача и ги закарвахме у дома, където ще намерите това, което господарят Амеротке нарича „тайно място“. Винаги сме спазвали ритуалите на Озирис, отваряхме с обсидианов нож гръдния кош от лявата страна, изваждахме мозъка през ноздрите, а накрая измивахме тялото със самородна сода, подсушавахме го и го обтривахме с благовония.

— Но не сте го предавали за погребение — притисна я Амеротке.
— Първо сте го използвали за собствените си цели.

— Внимателно преглеждахме телата: стомаха, мозъка, сърцето, ставите, вените и артериите. Господарят Импуки си водеше записки, подробно отбелязваше всичко. Намираше израстъци, тумори, съсиреци, правеше експерименти, но след като приключехме, винаги изпълнявахме свещените ритуали, намазвахме телата с благовонни масла и ги обвивахме в ленено платно. Осигурявахме най-скъпите ковчези и уреждахме да бъдат откарвани в Некропола. Не изпитваме вина за стореното, вярваме, че сме постъпвали правилно...

— До появата на Мафдет?

— Да — гласът ѝ прозвуча твърдо, — до появата на Мафдет.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ШЕТА: ТАЙНА

— Мафдет бе змия, пъхаше се навсякъде, накрая разкри тайната ни. Беше груб и арогантен, особено когато се почерпеше обилно с бира... Обичаше да се перчи пред момичетата в храма — Тена говореше накъсано, със злоба. — Въртеше се пред тях като паун, пъчеше мускулестите си бедра и стегнатия си корем. Постоянно се хвалеше със завоеванията си. Един ден при мен дойде едно от момичетата, беше ужасно изплашено, цикълът ѝ закъсняваше с два месеца. Призна, че е легнала с Мафдет — жрицата поклати глава. — Та тя беше още съвсем малка, детски ум в женско тяло.

— Казахте ли на съпруга си?

— По лицето му личи — усмихна се Тена, — че сега го чува за първи път. Говорих с Мафдет, но той отрече. Каза, че нямам никакви доказателства, че момичето можело да е бременно от съпруга ми, от Пасер или от някой друг жрец... Намразих го от дъното на душата си заради тези му думи. И тогава той подхвърли, че знае какво се случва в храма на Изида.

— Наистина ли знаеше?

— Намекваше, смигаше многозначително, говореше, че за един стар и самотен човек храмът на Изида не е най-доброто място да се подготви за пътуването си към Далечния запад. След това въпросното момиче изчезна. Първоначално си помислих, че е избягала, това беше единственият възможен изход: да потърси убежище при семейството си или при приятели. Подозирах, че Мафдет ѝ е помогнал, но той отново се правеше, че не разбира за какво говоря. Отрече да има нещо общо, възмущаваше се на обвиненията ми, искаше доказателства. Реших да чакам и да го дебна.

— Подозирахте ли, че е престъпник? — попита Хатусу. — Знаехте ли, че е член на себаусите?

— Божествена, колкото повече го наблюдавах, толкова повече нарастваха подозренията ми. Знаех, че се среща с хора в късна доба, но

нямах доказателства, че върши нещо нередно. Надявах се да намеря момичето, но в следващите месеци изчезнаха още три. Мафдет стана още по-наперен и самодоволен. Дадох си сметка, че си имам работа със зъл и опасен човек, с покварен и изкусен престъпник. Той продължи с намеците си и заяви, че някой ден ще поиска услуги от мен. Не знаех какво да очаквам.

— Затова го убихте? — обади се Амеротке.

— Да, убих го. Онази нощ излязох от къщи не през прозорчето, а през задната врата. Оставих съпруга ми и Пасер да разговарят, все едно и аз съм при тях. Тъмнината ме скриваше, изтичах до дома на Мафдет. Бях подготвила всичко предварително. Негодникът вече бе заспал. Беше изпил бирата с маковата настойка.

— Да, така и предполагам — усмихна се съдията. — Мафдет е крадял от маковото семе, за да упоява момичетата.

— Така е — съгласи се Тена. — Надявах се, че ще останем извън подозрение, тъй като заради предишните кражби Домът на лекарствата зорко се охранява.

— Наистина охраната бе засилена — вметна Пасер, — но изобщо не ми хрумна... — гласът му се прекърши.

— Не направихте ли връзка — обади се Сененмут — между кражбите на маковото семе и изчезването на хесетките от храма?

— Мафдет бе съгрешил пред боговете — побърза да отвърне Тена. Очевидно не желаше съпругът ѝ и Пасер да бъдат въввлечени в разпита. — Като заставах пред леглото му, си спомних как плачеше момичето, когато призна греха си. Разбира се, подозирах го и за изчезването на другите три. Мислех, че е използвал маковото семе, за да ги вкара в леглото си. Беше ми писнало от намеците му, от многозначителните погледи, от арогантното държане. Вързах ръцете и краката му и запуших устата му. След това отрязах мъжествеността и извадих сърцето му. Прочетете историята на храма, господарю Амеротке. Вижте древните закони на Египет. Кастрацията е наказание за всеки, който дръзне да посегне на хесетките, вечна смърт за този, който оскверни...

Пасер понечи да се намеси, но Тена му даде знак да замълчи. Амеротке наблюдаваше с възхищение жрицата. При първата им среща тя бе изглеждала толкова нежна, покорна и мила, боготворяща съпруга си. Колко бе сгрешил тогава в преценката си! Тена бе силна,

безскрупулна и решителна като Хатусу. Опитваше се да поеме цялата отговорност, прикриваше обичния си съпруг и сина си. Съдията реши да не ги разпитва, вече разполагаше с признанието.

— Божествена — сведе глава Тена, — осланям се на милостта ви. Моята постъпка не е нищо повече от екзекуцията на един престъпник. Господарю Амеротке, проверете законите: нима върховните жреци не разполагат с живота и със смъртта на служителите в храма? Нима нямаме правото да изпращаме виновниците на кладата? Аз, върховната жрица на Изида, отнех живота на Мафдет като наказание за греховете му. Кастрирах го, за да страда в този живот, и извадих сърцето му, за да страда и в следващия. А телата на самотните старци използвахме само за да увеличим знанията си, за да се преборим с демоните на болестите и със злите духове на заразите...

— Съгласен съм с вас — обади се Амеротке, изпреварвайки Хатусу. — Господарю Пасер, дължа ви живота си.

Сененмут шепнеше разпалено в ухото на царицата, тя кимна нетърпеливо и вдигна жезъла и млатилото — знак, че ще произнесе присъдата си:

— Импуки, ти ще останеш тук заедно със семейството си. Ще обмисля чутото и ще взема решение.

— Божествена — поклони се Импуки доземи, — говоря самата истина: едва сега разбрахме, че Мафдет е бил член на престъпната банда на Себаус. Не сме виновни за подпалването на къщата му...

— Вярвам, че е така — намеси се Амеротке и драматично посочи към главния писар Мена: — Виновникът седи до вас: Кетра, предводителят на себаусите, крадец и убиец, престъпил човешките и божиите закони...

Мена скочи на крака, но един войник от стражата го сръга с копие в гърба и той неохотно коленичи отново. Предизвикателно свали тежката си перука и я хвърли на пода в знак на неуважение. Лицето му изразяваше гняв, очите блестяха заплашително, устата бе зейнала. Амеротке не го остави да проговори, а додаде:

— Сега ще възразиш, че греша — продължи съдията. — И в известен смисъл дори ще бъдеш прав: ти си само част от Кетра. Кетра, Надзирателят на третата порта в подземния свят, се състои от трима: главния писар Мена, Луперна и Хеби.

Луперна рязко се извърна към писаря, кукленското ѝ лице бе застинало в гримаса на ужас.

— Нямате доказателства — изрече най-накрая Мена. — С какво ще подкрепите абсурдните си обвинения? Бил съм съучастник на Хеби! Питайте Надиф от пустинната стража, той ме намери завързан и със запушена уста...

— И до това ще стигнем — отвърна спокойно Амеротке. — Ето и обвинението. Мена не е глупакът, на какъвто се прави, а е хитър като лисица. Той е писар с военно обучение, познава членуващите в „Хети“, организацията на ветераните, тъй като много от тях са служили рамо до рамо с господаря му. Убил е генерал Сутан, защото той е започнал да подозира истината. Но смъртта му е трябвало да изглежда като нещастен случай и мемоарите на Сутан са му дали идея. В началото Хеби е трябвало да мине за изкупителната жертва, но накрая е щял да бъде оправдан — никакъв проблем предвид на изфабрикуваните доказателства и моето убийство, което е трябвало да хвърли съда в хаос.

— Чисти измислици! — извика Мена.

— Не, не са измислици, а изключително хитър план, чието изпълнение се провали само по една случайност. Но да започнем от началото — убийството на генерал Сутан. Да забравим за миг глупостите, че генералът е искал да се изправи срещу кошмарите си и да се пребори със страха от змии. Естествено, че го е искал — разговарял е за това с върховния жрец Импуки, споменава го в мемоарите си. Но Сутан е интелигентен мъж, с много приятели, поддръжници и поклонници. Защо да се поставя на изпитание сам, при това насред дома си? Защо не е извикал верния си писар, предания си слуга или... — Амеротке сви рамене — любимата си съпруга?

— Но, но... — заекна приглушено Валу и се извърна към Хефау, който седеше до него.

— Да, ти! — съдията посочи с пръст ловеца на змии, който трепереше от страх. — Време е за истината! — изрева гръмовно Амеротке. — Наистина ли продаде на Хеби змиите? Да или не? Ако излъжеш, а аз знам истината, със собствените си ръце ще те зароя жив в пясъците на Червените земи!

Хефау ужасено изстена, протегна ръце и се просна по лице на пода. Този драматичен и комичен жест предизвика усмивка дори по

устните на Хатусу.

— Милост! — изстена Хефау. — Чух за обещаната награда от обвинителя Валу и... помислих си... милост, божествена, милост към съгрешилия, помамах се!

— Отведете го — заповяда Амеротке. — Нека поразмишлява над греховете си в Дома на оковите. Уважаеми Валу, няма да възразите, нали?

Царският обвинител кимна мълчаливо, не му достигаха думи.

Амеротке се възползва от прекъсването, за да огледа Мена. Писарят седеше на колене и се взираше злобно в съдията. Амеротке едва прикриваше вълнението си. Този мъж му бе враг, беше се опитал да го убие, дори и в този момент, ако му се удадеше случай, бе готов да скочи към гърлото му... Това бе Кетра, безскрупулен и хитър воин, а другите двама бяха само помощници. Очевидно Луперна бе изплашена до смърт. Съдията усещаше, че тя е най-слабата, най-уязвимата брънка от веригата.

Той се надигна, за да оправи робата си, и се отпусна отново. Това бе уговореният сигнал за застаналия до вратата Асурал.

— Вече разобличихме една лъжа — започна Амеротке, — нека сега се върнем към търсенето на истината. Знаете ли откъде започнах аз? Отидох в гробницата на генерал Сутан, в неговия Дом на вечността, който той с толкова внимание и любов бе приготвял за вечния си покой. Внимателно огледах рисунките по стените. Повечето от тях бяха довършени през последните месеци. Никъде не видях змии. Но повече ме заинтригува фактът, че липсваха обичната му съпруга, главният писар Мена и верният му слуга Хеби. На стенописите обикновено се изобразяват най-скъпите ни хора. Защо генерал Сутан бе пропуснал най-близките си? Като посетих дома му, разбрах, че седмици преди смъртта си той е бил умислен и отнесен, вгълбен в себе си. Защо? След това прочетох мемоарите му и си спомних още нещо, което бях видял в гробницата: предците му са били воители, високопоставени пълководци, членове на — Амеротке замълча, за да привлече вниманието към следващите си думи, — личната свита на фараона!

Хатусу ахна, досещайки се накъде биеше съдията.

— Високопоставени членове на личната свита на фараона — повтори съдията. — Доверени архитекти, зидари, командири и

пълководци, участвали в изграждането на гробниците и надзиравали превозването на скъпоценностите; хора, които са знаели всичко за тези тайни дела. Генерал Сутан го споменава в мемоарите си, а и стенописите в гробницата отразяват величавата история на рода му. Така че се запитах...

— И други притежават подобни знания — обади се главният писар Мена.

— Понякога откриването на истината — поде отново съдията замислено — е като готвенето: готвачът трябва да смеси продуктите, за да приготви ястието. Аз разполагах с блестящ пълководец, чиито предци са играли важна роля в погребенията на фараоните и на членовете на царската свита. Те със сигурност са оставили мемоари и архиви, които, сигурен съм, ще бъдат открити в книгата на генерала, които той бе решил да остави на храма на Изида — тук Импуки кимна. — Генерал Сутан бе главнокомандващ египетската войска, стотици хиляди мъже са служили под заповедите му. Във времената на мир тези хора напускат армията, опитват се да си издействат нов пост или служба, за да изхранят семействата си. В това отношение щедростта на Сутан е била пословична.

— Повечето от просителите бяха отпращани към генерал Омендап — вметна Мена.

— Да, така е — съгласи се Амеротке, — но все пак ти си записвал имената и адресите им. Ето какво се получава: генерал Сутан е имал дълбоки познания за Долината на царете и за другите богати гробници, разполагал е със списъци на бивши войници, голяма част от които са били доведени до ръба на отчаянието, а освен това е притежавал копие на царския картуш...

— Той е счупен — възрази Мена. — Генералът го върна в двореца, можете да проверите.

— О, сигурен съм, че си изпратил някакъв счупен печат, но слугите в двореца са толкова заети, че са го захвърлили, без изобщо да го погледнат. Истинският печат е останал у теб. Сега всички парчета си идват на мястото. Знаел си цялата семейна история, имал си достъп до архивите и си пазел печата. Било е единствено въпрос на време да организираш кражбите от гробниците и да започнеш да изпращаш скъпоценностите по Нил и дори отвъд границите на Египет. Но ти е била необходима помощ. Уверен съм, че Хеби и Луперна са били

любовници. Генералът бе възрастен и доста немощен — Амеротке се сепна и смотолевя: — Случвало се е преди и ще се случва отново — повиши отново глас: — Знаел си къде са скъпоценностите, но е трябвало да намериш начин да се добереш до тях. Изнудил си Хеби и Луперна заради тайната им връзка и те са били принудени да ти станат съучастници. Генерал Сутан обичаше Тива и познаваше всички храмове в града, в ръкописите му се споменават изоставените руини на храма на Кхнум. На стената на храма има рисунка на коленичил стрелец с лък и това е станало вашият знак. Разпънал си мрежата и пеперудите са се хванали в нея. Използвал си Хеби за пратеник, той се е свързвал с бившите войници, предлагал им е пари и обещания за богат живот. Получавали са заповеди да дойдат в храма на Кхнум или на някое друго усамотено място. Постепенно си изградил стройна и могъща организация. Единствено Кетра е знаел кои са себаусите, тъй като бандитите винаги са носели маски на лицата. На тях са им били предлагани богатство в този живот и почтено пътуване към Далечния запад след смъртта.

— Разполагате ли с някакво доказателство? — попита спокойно Мена.

— Спокойно, ще стигнем и до доказателствата. Себаусите са били отговорни не само за ограбването на гробниците, но и за пренасянето на скъпоценностите и за предаването им на търговците. Било е необходимо да се подкупят един-двама от служителите на Некропола. Постепенно организацията се е разраснала. Естествено, допускал си и грешки. Познаваш ли Шардана? Бивш наемник, известен член на бандата на Себаус. Той бе арестуван, осъден от мен за убийство и бе изпратен в един пустинен оазис.

— Не съм чувал за него! — възрази Мена.

— А, подозирах, че знаеш всичко. Шардана е бил глупак. Себаусите са били длъжни да водят приличен живот, да почитат боговете, да спазват законите. Шардана е нарушил тези правила и се е превърнал в заплаха. Лично аз го осъдих за убийство и го изпратих на заточение. Затворническите оазиси не са приятни места, рано или късно Шардана щеше да се огъне и да помоли за милост.

Страхувал си се, че дори може да поиска среща с върховния съдия Амеротке и да му разкрие тайната на себаусите. Уплашил си се, че тръгна ли по тази нишка, ще разплета докрай зловещата паяжина на

Кетра — за миг Амеротке отклони поглед. Дясната ръка на Луперна трепереше, тя едвам се сдържаше, всеки момент можеше да изгуби контрол. Мена също не откъсваше очи от нея. Съдията се молеше тя да се предаде, да не издържи, да се пречупи. — Шардана е трябвало да умре — продължи той. — Но как? Предложил си подкупи за освобождаването му, но убитият младеж е бил син на тавански благородник. Дори и да беше успял да подкупиш някой от пазачите, нямаше да имаш никаква гаранция, че Шардана не е проговорил пред другарите си. Затворническите оазиси са царство на самотата и отчаянието, там смелостта бързо може да се изпари.

— Ти ли си довел враговете ни от Народа на деветте лъча на свещената египетска земя? — строгият глас на Хатусу заглуши шепота в залата. Царицата даваше възможност на Мена да направи самопризнания, защото, да излъжеш пред фараона, се смяташе за предателство и се наказваше с мъчителна смърт.

— Не съм — отвърна високомерно Мена. Луперна се разтрепери още по-силно.

— Лъжец! — извика Амеротке. — Изпратил си човек в Червените земи да се свърже с някоя от скитащите либийски шайки, за да ги склони да нападнат затворническия оазис и да избият всички до крак. Либийците обаче са поискали изненадваща отплата: те винаги са се нуждаели от свежа кръв и високо ценят чуждите жени. И най-вече египетски девизи, не селянки със закоравяла и груба кожа, а грациозни градски щерки. Те са поискали четири млади жени от добро потекло. А откъде могат да се намерят такива девойки? Либийците не са глупави, веднага ще познаят, ако се опиташ да им пробуташ някоя курва от бордеите или дори куртизанка от дом на удоволствията. Единственият изход е бил Мафдет, капитанът на стражата в храма на Изида. Той е бил член на бандата на Себаус, бил е подкупен, заплашен и принуден да отвлече четирите хесетки. Естествено, първата жертва е била прелъстената от него девица. Мафдет с огромно удоволствие се е отървал от нея. Жреците може и да са заподозрели нещо, но е нямало как да го докажат. Освен това Мафдет ги е държал в ръцете си, бил е разкрил тайната им и не се е поколебал да ги заплаши с изнудване. Първата девойка е била упоена и прехвърлена през стените на храма през нощта, закарали са я в храма на Кхнум и са я предали на някой търговец от пустинята, който я е отвел през пясъците при очакващите я

либийци. Това е била предплатата — гаранция, за да бъде осъществено нападението. Затворническият оазис е бил опустошен, в кървавото клане не е оцелял никой. Трябвало е да се плати цялата цена на либийците — човек никога не знае дали няма да има нужда от тях друг път, — така че са били отвлечени още три момичета от храма...

— Това не е вярно! — прекъсна го Мена. — Не знам нищо за либийски племена и затворнически оазиси.

— Напротив, напротив, ти си главен писар на генерал Сутан и негов пръв помощник. В дома му има карти и схеми. Освен това — Амеротке се разшава в креслото — генералът се е сражавал с либийците и ти си го следвал навсякъде по време на поход.

Мена сви рамене и отклони поглед.

— Устата на Шардана е била запушена, но като всички престъпници ти, Мена, си станал алчен. Сигурно си знаел, че в някакъв момент божествената ще се намеси, но си се смятал за недосегаем. Арестуваните от мен служители и търговци не те познават, бандата на Себаус е неоткриваема. Планирал си да се снишиш и да изчакаш по-добри времена. Оставали са само два проблема: генерал Сутан и аз.

Амеротке вдигна ръка, сякаш да се наслади на пръстена на Маат върху средния си пръст. Погледна към Надиф и се усмихна.

— Надиф! — съдията рязко свали ръка, това бе знак за Шуфой.

— Да, господарю — поклони се Надиф.

— Знаете доста за усойниците. Били са донесени от Червените земи, не могат да бъдат събрани в градския прахоляк, както твърдеше онзи глупак Хефау, нали?

— Точно така, господарю.

— Откъде ги взе? — обърна се към Мена съдията.

— Не съм вземал никакви усойници.

— Лъжец! Поръчал си ги на някой от себаусите. Генерал Сутан е започнал да става подозрителен. Той наистина се е страхувал от змии, но постепенно си е дал сметка, че в пазвата му се е свило друго отровно влечуго. Станал е вгълбен, раздразнителен, появили са се болки в стомаха и той е отишъл в храма на Изиди, за да потърси облекчение на страданията. Генералът е бил добър човек, почтен мъж. Но е започнал да се съмнява какви игри играят Хеби и Луперна. Чувствал се е предаден от човек, когото е смятал за приятел.

Луперна отвори уста, като че ли да отговори, но в този миг Мена докосна бедрото ѝ с опакото на дланта си и тя замълча.

— Или подозренията му са били към теб, Мена? Дали генералът не те е видял да се ровиш в семейните архиви, дали не е направил връзка с грабежите от гробниците и не се е досетил защо Хеби се измъква от имението посред нощ? Само боговете знаят отговорите на тези въпроси. Естествено, в началото той сигурно е отхвърлил тези мисли като нечисти и недостойни, но ти си достатъчно умен и си забелязал промяната. Господарят ти е трябвало да умре, тъй като е можел да унищожи Кетра. И тримата заедно сте скроили пъклен заговор.

Прекъсна го почукване на вратата. Амеротке кимна. Асурал отвори, вътре връхлетя Шуфой и се просна по очи пода.

— Говори! — заповяда Хатусу. — Приближи се и говори!

Шуфой залази на четири крака към нея, играейки перфектно ролята, която му бе отредил Амеротке. Застана пред трона на справедливостта и отново допря чело в пода.

— Какво има? — попита съдията.

— Господарю — вдигна глава джуджето, — намерили са трупа! Намерили са трупа! Но не там, където...

Амеротке вдигна ръка да го накара да замълчи и му заповяда да се оттегли. Джуджето застана до капитана на стражата край вратата. Появата на Шуфой бе достатъчна — при думите му Мена и Луперна се бяха спогледали и това потвърди вината им.

— Да продължим — плесна меко с ръце върховният съдия. — Генерал Сутан често е споменавал намерението си да се пребори със страховете си и това ти е дало идея за убийството. Някой от подчинените ти себауси е донесъл торбата с усойниците. След вечеря терасата е била претърсена както обикновено. Всъщност тук си допуснал грешка: защо генералът ще заповядва претърсване, ако наистина е възнамерявал да се изправи срещу кошмарите си? А и защо да го прави сам на терасата? В действителност той е искал да остане сам, за да си допие виното и да се посвети на мемоарите. Само че Хеби е бил сложил маково семе във виното му — Амеротке поклати глава. — Ти излъга, че не знаеш за предписаното от Импуки лекарство. Уморен, подпийнал, замаян от маковото семе, генералът е решил да си легне. Луперна и ти сте били в гостната, Хеби е пазел стълбите към

терасата. Торбата с усойниците е била готова — донесъл я е някой себаус, бивш войник, който е познавал змиите и е знаел как да ги лови. Съмнявам се, че той е живял и ден след като ги е предал — представлявал е твърде голяма опасност за Кетра. След това — Амеротке пое дълбоко дъх — змиите са били изсипани върху генерала, а сред завивките на леглото е била подхвърлена кесията с маковото семе. Разбунените усойници са се нахвърлили върху жертвата си, генералът се е събудил и е открил, че кошмарът му се е превърнал в реалност. Един от най-големите египетски герои е загинал от ужасяваща и недостойна смърт. Останалото го знаете. Надиф, донесе ли торбата?

Офицерът от пустинната стража кимна. От притеснение и вълнение племенникът му бе отказал да се появи в съда.

— Стани и я изпразни.

Надиф се подчини. Изправи се, развърза връвта, изсипа намерените предишния ден скъпоценности и хвърли торбата на пода.

— Обърнете внимание на действията му — Амеротке стана и се поклони пред трона на правосъдието. Приблужи се, взе торбата и коленичи пред Хатусу. — Божествена, обикновено, след като човек изпразни торбата, тя престава да бъде от значение и той несъзнателно я хвърля настрана — помолих няколко души да го направят и всички постъпиха по този начин. Убиецът се опита да ни накара да повярваме, че онази нощ генерал Сутан бил занесъл торбата на терасата и я бил спуснал с въже покрай стената, за да не се вижда, а след като е останал сам, той я бил изтеглил, бил срязал въжето и изсипал змиите на леглото до себе си.

— И след това би трябвало да е хвърлил торбата на пода — обади се Сененмут.

— Да, но според тази хипотеза генерал Сутан по някаква неясна причина е отишъл отново до парапета и я е хвърлил в храстите в градината. Защо е постъпил така? Какво толкова важно е имало в торбата? Защо просто не я е оставил на пода? Ако повярваме на историята на Мена, генералът е трябвало да се тревожи повече за усойниците, отколкото за торбата.

— Глупости! — извика писарят. — Защо ми е било да навлизам в такива нелепи подробности? А и Хеби бе обвинен в убийството...

— Не, Хеби бе разследван, защото точно такъв е бил планът — Амеротке се върна отново в креслото и отпи от чашата си. — Убийствата притежават собствена логика, те имат своя хармония. В дъното на всичко са арестите на свързаните с кражбите от гробниците престъпници. Вярно, така и не стигнах до истинските себауси, подлъгах се и подцених мощта им. Но все пак разбуних кошера и вероятно съм изглеждал по-опасен, отколкото съм в действителност. Затова се опитахте да ме убиеете. Знаехте, че ще бъда в храма на Изида, Мафдет ви е бил подсигурил с подробни планове на постройките и затова сте решили да действате веднага. Подпалили сте дома на капитана, за да унищожите доказателствата за престъпленията му, а убийците нападнаха мен, за да ми запушат устата, пробваха се първо тук, в моя храм, а после и в храма на Изида. Искали сте смъртта ми, за да не разкрия истината, че себаусите са бивши войници, командвани от високопоставен пълководец, жрец или... — той сви рамене — главен писар. Поради същата причина бе убита и Сития. Арестите, които направих, са причина за всичко случило се след това.

Ще повтора основните точки в моята хипотеза. Генерал Сутан е заподозрял нещо, макар да не знам какво точно е породило съмненията му. Дали се е досетил за връзката между обичната си съпруга и верния слуга Хеби, или го е разтревожила потайността на главния писар, или се е притеснил заради грабежите в Долината на царете, тъй като в семейните архиви се е съхранявала важна информация — никога няма да узнаем истинската причина. Но, така или иначе, е станал вгълбен и сериозен, промяната е била забележима, дори и старите слуги в дома му са се разтревожили. Освен това, макар и не явно, генералът е изразил съмненията си към близките — те напълно отсъстват от стенописите в гробницата му. Сутан се е превърнал в сериозна заплаха и затова Кетра — Мена, Луперна и Хеби — са решили да го убият. Било е въпрос на живот и смърт! — Амеротке замълча, в залата се чуваше единствено хлипането на Луперна. — Решението е било взето, оставало е само да намерят подходящото средство. Нещастен случай? Сутан е бил жилав и як старец, почти винаги заобиколен от слуги. Колкото повече са нараствали подозренията му, толкова по-предпазлив е ставал. Падане от покрива? Генералът е бил воин, можело е да оцелее. Отрова? Това е щяло да предизвика скандал. Наемен убиец? Рискът е бил твърде голям. А змиите... Колкото и да е странно, те са се

оказали най-подходящи за целта, особено след като генералът толкова е говорил и писал за тях.

— Пак е било рисковано — обади се неуверено обвинителят Валу.

— Разбира се, че е било рисковано — съгласи се Амеротке. — Но иначе е щял да ги издаде на правосъдието. Престъпниците са измислили хитър план и са заложили капана. Генерал Сутан е бил упоен, усойниците — изсипани върху него и подозренията — насочени към Хеби, който според клюките флиртувал с красивата си господарка — съдията сви рамене: — в добрата лъжа винаги има малко истина. Кетра е знаел за маковото семе, което генералът е взел от храма на Изида. Но после се опита да ни убеди, че дори не е подозирал за него. Импуки — обърна се той към върховния жрец, — маковото семе се продава свободно, нали?

— Да, както и кесиите със знака на храма.

— Останалото — продължи Амеротке — също е смесица от истина и лъжи. Хеби е разполагал с отлична защита и Мена е бил готов да оспори обвинението в съда. Откъде е намерил усойниците? Къде ги е държал? Как ги е занесъл на терасата, без никой да ги види? Какъв е бил мотивът за убийството? Ами намерението на генерала да се пребори със страховете си? И най-важното: въжето на колчето до леглото на генерала. Накрая все някой, насочван от Мена, щеше да го намери. Ако не аз, то Надиф от пустинната стража. Мена и Луперна изобщо не са били заподозрени. След известно време Хеби е щял да бъде оневинен и Кетра е щял да бъде в безопасност. Но тук се е намесила случайността. Боговете обичат да си играят с най-грижливо подготвените планове на хората. Подмамен от обявената от обвинителя Валу награда, ловецът на змии Хефау изненадващо заяви, че е продал змиите на Хеби. Ако бяхте запазили присъствие на духа, лесно можехте да опровергавате думите му. Защо Хеби се е срещнал лично с него и му е показал лицето си, ако наистина е планирал убийство? Но ти, Мена, се уплаши и допусна ужасна грешка. Заповяда убийството на пазача от храма на Маат и така стигнах до Джед.

— Не го познавам! — извика писарят. — Разполагате ли с някакво доказателство?

— Хеби е моето доказателство, той се паникьоса, почти изпадна в истерия. Какво ти е оставало? Да ликвидираш Хефау? Не, това би

предизвикало твърде много подозрения. Много по-лесно е било да убиеш Хеби. Скарали сте се, Хеби те е обвинил, че възнамеряваш да го предадеш. Може би дори те е заплашил?

— Той ме нападна — обади се Мена. — Завърза ме, запуши ми устата, ограби ме и избяга.

Амеротке не откъсваше очи от широкото глуповато на вид лице на дебелия писар. Трябваше да признае, че бе сгрешил, бе пропуснал нещо. Мена изглеждаше твърде спокоен, не спираше да поглежда към фараона. Хатусу бе неестествено напрегната, а Сененмут постоянно й шепнеше нещо в ухото. Съдията също бе притеснен. Главният писар бе коварен, хитър и опасен противник. Но вече нямаше връщане назад, трябваше да продължи.

— Хеби не те е нападнал — обяви Амеротке. — Ти си го убил, скрил си тялото му в къщата, а Луперна се е промъкнала в стаята ти и те е завързала. Никой не се е сетил да претърси всички помещения, а в толкова голяма къща спокойно може да се скрие един труп.

— Това е нелепо! — извика ядосано Мена и се обърна към Валу, сякаш търсеше подкрепата му. — Тогава кой е убил пазача? Кой е изтървал ножа и скъпоценностите в тревата край пътя?

— Ти, разбира се!

— Не съм излизал от дома на генерал Сутан, попитайте пазачите и слугите.

— Това не е вярно. Пазачите в къщата са били доста нехайни, а и допълнително сте се погрижили да се отпуснат и да се напият. Ти си бил войник, Мена, познаваш мързеливите постови. Освен това задачата им е била да охраняват Хеби, а не теб.

Онази сутрин, много преди зазоряване, ти си се измъкнал от къщата, прескочил си стената, заобиколил си през горичката, изскочил си зад заспалия пазач и си прерязал гърлото му. След това си тръгнал надолу по пътя, за да подхвърлиш ножа и медальона на Хеби. Било е рано, градските порти все още не са били отворени, така че не е било особено рисковано. А и дори някой да те е забелязал, ти не си вършел нищо нередно, имал си пълното право да напускаш къщата. Номерът ти щеше да мине, ако не бе бдителността на този офицер от пустинната стража — Амеротке посочи Надиф. — Когато той се е появил и те е развързал, си казал, че Хеби те е нападнал немного отдавна. Надиф се е изненадал, тъй като намереният от него пазач е

бил студен като камък, а и кръвта по ножа е била засъхнала. Освен това, когато е претърсвал горичката зад къщата, е видял, че някой се е промъквал оттам, но в гъсталака, където е открил медальона и ножа, тревата е била почти непокътната, сякаш някой просто е отишъл да подхвърли ножа и медальона и се е върнал обратно по стъпките си — и точно това е станало в действителност. Ти, Мена, си подхвърлил доказателствата и предния ден си организирал да бъдат подадени лъжливи сигнали, че Хеби е бил видян в града и по пристана на Нил.

Надиф е бил заинтригуван и от външния вид на пазачите — те са били не само сънени, но и със зачервени очи. Ти си отговарял за храната и виното им, сигурно си им сипал приспивателно. През нощта си привикал Хеби в стаята си, убил си го и си скрил тялото му. Излязъл си преди зазоряване и си се върнал навреме, за да продължиш инсценировката. После Луперна е дошла при теб, за да те завърже... — Амеротке притвори очи, отпрати молитва към Маат и се обърна към младата вдовица: — Луперна, Хеби не е избягал. Слугата ми Шуфой и стражите са открили трупа му край дома ви.

— Няма как, невъзможно е... — възкликна тя, но Мена я прекъсна. Реакцията им бе достатъчно доказателство за вината. Писарят се опита да я сграбчи за ръката, но тя го отблъсна и стражите ги разделиха. — Не може да сте го намерили! — изстена тя.

— Не може! — взираше се невиждащо в Амеротке.

— Не искахме да... — изведнъж си даде сметка, къде се намира, и изкрещя: — Милост!

Амеротке се поусмихна: Луперна най-сетне се бе пречупила, но самоувереността на Мена изобщо не бе намаляла. Изведнъж Сененмут се приближи до съдията и пусна в скута му парче пергамент. Амеротке бързо го прочете: „Приеми решението за пълно мълчание“. Вдигна поглед. Хатусу седеше неподвижно, но гърдите ѝ се повдигаха развълнувано, дишането ѝ бе пресежливо. Луперна тихо плачеше.

— Господарке — изрева Мена като бик, — не знам нищо! Заклевам се в Книгата на тайните...

— Тишина! Запушете му устата! — извика Хатусу.

Сененмут скочи на крака и се развика на стражите. Луперна бе вързана и изведена от залата. Мена успя да изкрещи, че истината ще излезе наяве дори и след смъртта му. Стражите го хванаха и укротиха, пъгнаха парцал в устата му и вързаха ръцете му. Главният писар се

съпротивяваше като ранен бик, ритна масичките, по излъскания под полетяха възглавнички. Един от стражите го удари през лицето, но Мена като че ли изобщо не усети болка. Върховният жрец на Изида, Валу и Надиф отскочиха настрана. Сененмут заповяда да опразнят залата.

Хатусу се изправи величествено, потупа Амеротке по рамото и му даде знак да я последва. Влязоха в кабинета му, тя заключи вратата, свали диадемата и скъпоценното наметало ненес, изу сандалите и се отпусна в креслото. Съдията понечи да коленичи пред нея, но тя щракна с пръсти:

— Жадна съм! Налей ми малко вино.

Амеротке напълни чашата и ѝ я подаде. На вратата се почука, той отвори и вътре връхлетя Сененмут. Облегна се на вратата, като дишаше задъхано:

— Наистина я е намерил!

— Да — въздъхна Хатусу. — Не бива да им позволим да говорят с никого.

— Сега са долу в Дома на оковите, добре охранявани...

— Трябва да умрат — прошепна Хатусу. — Каквото и да ми струва, трябва да отидат на кладата. Не чу ли какво каза Мена? Дори и след смъртта му... Дори и след смъртта му истината от Книгата на тайните щяла да излезе наяве.

Амеротке, прикрил гнева и раздразнението си, стоеше мълчаливо. Сененмут, който сякаш едва сега си даде сметка за присъствието му, се обърна към него:

— Драги Амеротке...

— Драгият Амеротке е разгневен! — извика съдията. — Превърнахте в пародия цялото дело! Започвам да подозирам каква е истината. От самото начало ме глождат два въпроса, но лековато ги отхвърлях настрана, като реших, че съм прекалено мнителен или подозрителен. Първият е: защо божествената е толкова разгневена от обирите на гробниците. Да, знам, че крадците оскверняват телата и поругават божиите закони — добави той бързо, — но подобни случаи винаги е имало и ще продължава да има.

— И какъв е вторият въпрос? — попита рязко Хатусу.

— Шуфой привлече вниманието ми към това. Той отбеляза, че сте реагирали едва след ограбването на гробницата на Рахимере,

великия везир на покойния ви съпруг.

Хатусу погледна въпросително Сененмут, той кимна едва забележимо.

— Както знаеш — царицата се обърна отново към Амеротке, — покойният ми съпруг бе убит в резултат на заговор, а след това организаторите му се опитаха да свалят и мен. Начело на заговорниците бе Рахимере, той ме мразеше от малка и се оказа, че е дебнел всяка моя стъпка. По негова заповед е била изготвена Книга на тайните, в която са описани всички скандали и клюки за мен.

— Това са пълни глупости — изсумтя Амеротке.

— Не, нещата са сериозни.

— Например?

— Ами например, че произходът ми не е божествен.

— Само боговете могат да го знаят със сигурност — отвърна нехайно Амеротке. — Друго?

Царицата си пое дълбоко дъх:

— Че докато съпругът ми още е бил жив, по време на похода срещу Народа на деветте лъча, аз и Сененмут сме станали любовници и тайно съм родила дъщеря.

— Лъжи, разбира се!

Хатусу задържа погледа му. После извърна глава, Сененмут бе забил поглед в пода.

— В боричканията за властта — прошепна Хатусу — Рахимере умря. Е, всъщност ти знаеш истината.

— Да, беше принуден да погълне отрова.

— Той беше предател, убиец и бунтовник! — излая царицата.

— Това вече е без значение — намеси се Сененмут. — Така или иначе, трупът му бе предаден на близките за погребение. Онези дни бяха много напрегнати, Амеротке, нашата грижа бяха живите, а не мъртвите. И той бе погребан тайно в Долината на благородните.

— Не е било проблем да намерите гробницата му.

— Не ни интересуваше къде гние — отвърна високомерно Сененмут. — Той бе мъртъв, неговата ка бе поела към Далечния запад. Това бе краят на цялата история. Допреди три месеца, когато научихме, че Рахимере е съхранявал Книгата на тайните в запечатана кутия, която е била погребана заедно с него. Не просто в гробницата, а в самия саркофаг.

— Откъде го разбрахте? Аха! — съдията свали пръстените си. — Възможността е само една: съпругата му. Тя не е знаела какво да прави с Книгата на тайните, паметта му я е задължавала да я пази, но е било опасно да я съхранява в дома си, така че я е погребала с него. Когато бях в храма на Изида, разбрах, че наскоро е починала там. Сигурно е казала на Импуки и той е докладвал в двореца — Амеротке поклати глава. — Загадки, обвити в други загадки. Затова с такова внимание се отнесохте към изчезването на четирите хесетки. Иначе направо щяхте да изпратите стражата да обърне храма с главата надолу. Нищо чудно, че върховната жрица е била достатъчно самоуверена, за да вземе закона в свои ръце и да убие Мафдет за възмездие. Вие сте им длъжници.

— Разбира се, че съм им длъжница! — Хатусу гневно ръкомахаше. — Импуки бе изключително добронамерен. Тайната на изповедта е свещена, но въпреки това той дойде при мен и ми разказа всичко. Накарах го да се закълне, че ще го запази в тайна. Дължа му много, не само на него, но и на цялото му семейство. Но вдовицата на Рахимере не му е казала къде е гробницата на съпруга ѝ. Потърсихме я, но се оказа твърде късно. Мислехме — тя смръщи лице, — че ще бъде погребана при него, но тя предвидливо бе пожелала да е в гробницата на баща си.

— Но себаусите са я намерили?

— Да. Рахимере познаваше добре Долината на царете и още приживе е бил избрал едно отдалечено местенце — входът е закътан между скалите и не се вижда от околните пътеки.

— Вероятно бандитите са се натъкнали на него случайно — обади се Сененмут, — както става с повечето големи открития.

— Не, грешите — усмихна се Амеротке. — Още в началото разбрах, че Мафдет е бил капитан на стражата на Рахимере, макар че тогава го отхвърлих като незначителен факт. След смъртта на везира генерал Омендап го е препоръчал за поста в храма на Изида. Вероятно Мена също е имал пръст в назначаването му, но тайно, чрез генерал Сутан. Впоследствие Мафдет е бил привлечен в бандата на Себаус. Той няма как да не е знаел местоположението на гробницата на Рахимере и е издал тайната на Кетра, надявайки се да прибере част от плячката. Дори — съдията сви рамене — може да е знаел за Книгата на тайните. Мафдет е изоставил господаря си тъкмо навреме, за да

изглежда в очите на командирите си верен на трона, но после е разкрил всичко на Кетра. За подлия изнудвач информацията е като съкровището за скъперника.

— Разбрахме къде се намира гробницата, едва след като я бяха ограбили — продължи Сененмут. — Стражите в долината намериха входа разбит и саркофагът — отворен. До него е била захвърлена кожена кутия, в каквито се държат ръкописите. Донесоха я в двореца. Можеш да си представиш безпокойството ни. След като скъпоценностите от другите гробници се продаваха в чужбина...

— Какво би попречило на престъпниците да предложат на пазара и Книгата на тайните — Хатусу жадно отпи от водата. — Помисли само какво щеше да стане, ако книгата бе попаднала в ръцете на враговете ми. Щях да бъда представена като развратна кучка, убила съпруга си — протегна ръка и помилва Амеротке по лицето. — Слушах те внимателно, атаката ти беше брилянтна. Личеше си, че Мена се надява на преговори, но борбата бе на живот и смърт. През цялото време се чудех какво точно е знаел генерал Сутан. Дали Мена му е предложил да се включи в бандата? Ах — въздъхна тя, — никога няма да разберем със сигурност. Трябва да намериш книгата, Амеротке, ти си единствената ми надежда. А Мена и Луперна ще бъдат изгорени на кладата. Не се доближавай до него — усмивката ѝ изчезна. — Не искам да се омърсиш с лъжите от Книгата на тайните. Предложи на жената милостива смърт, тя може и да знае нещо. Милост сега и почтено отношение към трупа ѝ.

— А за Мена?

— Прати го право на кладата! — отсече Хатусу. — И името му ще бъде прокълнато завинаги!

Царицата задържа погледа си върху Амеротке, който се питаше какво ли толкова има в Книгата на тайните и дали някои от нещата в нея не са истина.

След малко той слезе в Дома на оковите. Пазачите от храма обикаляха тесните сумрачни коридори на подземие като вълци, бяха облечени с кожени туники, поясите и кърпите на главите им бяха в цветовете на двореца. Те дори претърсиха съдията. Амеротке обясни, че иска да разпита затворниците, командирът им се усмихна злобно и позволи единствено да види главния писар. Амеротке дръпна дъската, която закриваше процепа на килията, и надзърна. Главният писар Мена

бе само по набедрена препаска, главата му бе закрыта от качулка, ръцете и краката му бяха приковани към стената. От двете му страни стояха пазачи. Въпреки че лицето му бе скрито, на съдията му се струваше, че усещаше злобния поглед на този толкова умен, но подъл мъж. Приблужи се до следващата килия, където се намираше Луперна. Робата ѝ бе мръсна, боите по лицето ѝ се бяха размазали. Амеротке даде знак да отворят вратата и този път веднага се подчини. Явно Мена бе чул тракането на ключалката и силният му глас отекна в коридора:

— Няма смисъл да ходите при нея. Глупавата кучка не знае нищо! Само ще ви загуби времето. Върховният съдия ли е благоволил да дойде? Да, усещам парфюма му, макар че аз предпочитам жасмин.

Вонята в килията бе непоносима, кофата в ъгъла отдавна не бе сменяна. Щом го видя, Луперна се размърда. Сълзите ѝ бяха пресъхнали, взираше се в него напрегнато, устните ѝ се движеха, без да издадат нито звук. Амеротке коленичи до нея.

— Ще говоря с гласа на истината — обяви той. — Не бих могъл да те излъжа, присъдата е смърт — младата вдовица премига, навлажни с език напуканите си устни. — Трябва да решиш как искаш да умреш и да подготвиш душата си за пътуването към Далечния запад. Божествената е склонна да прояви милост.

— Какво предлагате? — прошепна Луперна, сякаш се страхуваше да не я чуе Мена.

— Чаша вино, примесено със сок от блатниче. Ще те отпусне, ще ти се доспи, нищо няма да усетиш. Тялото ти ще бъде откарано в уабета и после — в Дома на красотата. Жреците ще прочетат молитвите и сърцето ти ще бъде покрито със свещения скарабей. Ако желаеш, преди това ще дойде жрец да изслуша изповедта ти и ще ти даде опрощение.

Луперна се взираше в пода.

— Покварата е като цвете — рече тя бавно. — Първо се появява коренът, а след това, преди да се усетиш, избухват стъблото и листата. Произхождам от добро семейство, бракът ми с генерала бе висока чест, но окото ми бе ненаситно и сърцето го последва. Поддадох се на Хеби и Мена разбра за нас. Имаше доказателства, можеше да ни унищожи, но вместо това той ни предложи друг живот. Станахме част от Кетра. Всичко е там — продължи тя, сякаш говореше на себе си, — в

семейните архиви, цялата информация за Долината на царете и за гробниците. Генерал Сутан не знаеше нищо! Мена влизаше свободно в Дома на книгите, четеше каквото си поиска. Често излизаше да язди в долината и след това ни разказваше какво е открил. Постепенно си дадохме сметка, колко много работа върши. В дома ни постоянно идваха ветерани, молеха за ходатайство или услуги. Мена ги отпращаше, но тайно си записваше имената им. Прикриваше следите си майсторски, нищо не го свързваше с тези хора, дори и с убийците, които изпрати след вас.

— И се е срещал със себаусите в храма на Кхнум?

— Не само там. За срещите се обличаше в черно, омотаваше се в широк плащ и се оливаше с жасминов парфюм, любимия му.

— И генералът не е подозирал нищо?

— Не, подозираше, че нещо не е наред, но не можеше да се насили да го повярва. Мена бързо забогатя. Претърсете къщата и ще откриете истинско съкровище, скрито в стените, в пода, над гредите на покрива. Идете при лихварите на пазара, при тях криеше богатствата си под чужди имена. Държеше в юмрука си мен и Хеби. В началото и двамата не искахме да участваме, но постепенно на Хеби му хареса да разполага с много пари. Съпругът ми не бе глупак, започна да ни дебне и да задава въпроси и с това сам си подписа смъртната присъда. Мена измисли целия план, каза, че първоначално подозренията ще паднат върху Хеби, но след това той ще бъде оправдан. Само че — тя въздъхна — се появи този ловец на змии. Наистина ли сте намерили тялото на Хеби?

Амеротке поклати глава:

— Беше номер, исках да ви накарам да се издадете.

— Мена бе скрил трупа в една празна стая. През нощта, след като стражата си тръгна, го изнесохме и го хвърлихме в реката на крокодилите. Тогава разбрах, че сме прокълнати от боговете, усещах как духовете на Хеби и на съпруга ми ни следват в тъмното — замълча за миг. — Ако сте дошли да питате за имена, никога не съм ги знаела. Мена събираше цялата информация, но я пазеше тук — посочи главата си. — Но сигурно вече сте наясно.

— Мена споменава ли е някога Книгата на тайните?

— Не.

Амеротке разочаровано затвори очи.

— Кълна се, никога не съм чувала за нея — добави бързо Луперна. — Но веднъж, в края на миналия месец, той се похвали, че е намерил безценно съкровище. Бяхме в градината, беше късно през нощта. Хеби поиска да го види, но Мена поклати глава и каза, че съкровището е скрито под грънчарското колело под надзора на жабите. Нищо повече не знам — прошепна тя. — Може ли чаша вода?

Амеротке отиде до делвата, но единият пазач го спря, взе черпака, опита водата и едва след това му подаде чашата. Луперна отпи жадно.

— Нищо повече не знам — повтори тя уморено. — Научихте ли достатъчно, за да се смилите над мен?

След като излезе от килията, Амеротке се върна в кабинета си. Залата на двете истини бе празна, възглавничките, масичките и столовете бяха подредени, нямаше и следа от избухналото преди малко насилие. Личната стража на фараона бе навсякъде, дори и пред кабинета на съдията. Вътре Шуфой го чакаше пред чаша бира. Амеротке свали робата си и седна до него. Подпря гръб на стената и предаде с две думи разказа на Луперна. Шуфой объркано поклати глава, нищо не му идваше на ум. Съдията слезе отново в Дома на оковите. Щом го чу, Мена пак се разкреця гръмогласно. Луперна през сълзи го увери, че не знае какво означава грънчарското колело, макар че според Хеби било някъде в къщата.

— Възможно ли е да е храмът на Кхнум? — попита Шуфой, когато господарят му се върна.

— Но там няма грънчарско колело — отвърна разсеяно Амеротке. — Нито пък жаби, дори и по стенописите. Трябва да е някъде в дома на генерал Сутан.

По-късно през деня Амеротке и стражите претърсиха къщата на генерала. Обиколиха всяка стая, изровиха цветните лехи, окосиха тревата в овощните градини, обърнаха дюшемето на беседките, гмуркачи се спуснаха в езерцата. Слугите ги наблюдаваха изплашено. Съдията искрено се възхищаваше на изобретателността на Мена. Скритите скъпоценности нямаше как да свържат главния писар с

кражбите в Долината на царете. Мена бе обърнал цялата плячка в злато, сребро и скъпоценни камъни, които лесно можеше да носи при бягство.

Геният на главния писар си пролича най-вече в стаята с книгите. На пръв поглед помещението изглеждаше съвсем нормално, пълно с прашни семейни архиви, ковчезета, кутии и кошници със свитъци и лавици със стари записи и ръкописи. Но внимателният оглед извади на показ истинските съкровища: писма, записки, хроники, журнали и дневници, в които се описваха погребения на фараони, благородници, техните съпруги и високопоставени чиновници. Амеротке пресметна, че архивите покриват най-малко шейсет години, през които на трона се бяха сменили петима владетели. В Дома на книгите откриха и копие на царския картуш, достатъчно бе даден товар да бъде подпечатан с него — и можеше да премине безпрепятствено през границите на Египет.

Претърсването продължи и след залез-слънце. Амеротке заповяда да донесат храна и с Шуфой хапнаха на крак, без да спират диренето. Но с изключение на ръкописите и на царския печат, не откриха нищо, което да доказваше вината на Мена.

Зората ги завари все още вгълбени в работа. Съдията се качи на терасата, за да посрещне сутрешния ветрец, хладния дъх на Амон и да отправи молитва към слънцето, което изплуваше сред златисти отблясъци. Стражите продължиха с претърсването, пристигнаха пратеници от двореца, но Амеротке ги отпрати с празни ръце.

— Нищо! — възкликна съдията, когато с Шуфой седнаха да починат под сянката на палмите. — Никакво грънчарско колело не открихме в къщата!

— Но има жаби! — възкликна Шуфой. — Пълно е с кресливите гадини. Цяла нощ не млъкнаха — джуджето разсеяно прехвърляше разпилените на тревата ръкописи. След малко замислено вдигна поглед към горичката. — Жаби и грънчарско колело... Знаете ли, господарю, понякога е полезно да си ловец на скорпиони — скочи на крака и извика, че трябва да провери нещо в Дома на книгите.

Амеротке бе задрямал, когато Шуфой се върна и нежно го разтърси.

— Знаете ли къде са жабите, господарю?

— Жабите ли?

— И грънчарското колело? — очите на джуджето блестяха от възнение. — В храма на Кхнум!

— Но там няма грънчарско колело, а и жабите не смеят да припарят заради крокодилите.

— Не се ли сещате за легендата за Кхнум? Той е от най-старите богове на Египет. Според легендата той направил първите хора на грънчарско колело, но бързо му омръзнало и оттогава те се раждат от утробата на жената. А съпругата на Кхнум — Нейт...

— ... е изобразявана като жаба! — възкликна Амеротке. Спомни си полуразрушения храм, кръглото светилище със сивкавия камък. — Естествено — прошепна той, — светилището е във формата на грънчарско колело, това е имал предвид Мена, а споменаването на жабите е било шега.

Вечерният ветрец носеше прохлада, когато царският боен кораб „Възмездието на Изиди“ напусна паянтовия пристан на острова. Руините на храма на Кхнум блестяха на лъчите на залязващото слънце. Корабът не бе останал дълго, синьо-златистите платна бяха свалени, царската каюта, обзаведена с червено-сребристо легло, бе празна и задната врата — отворена, за да влиза свеж въздух. Войниците и моряците се бяха скупчили около Амеротке и Шуфой, засланяха очи и сезираха към самотния остров, обграден от гъсти тръстики. Дори и сега, въпреки появата на толкова много хора, той си оставаше самотно място, обитавано от хипопотами, крокодили и пъстроперести блатни птици, които бяха разтревожени от неочакваната поява на натрапниците. Покрай бреговете обикаляха лодки с моряци, въоръжени със запалени факли, и прогонваха речните чудовища от зловещото кътче, което царицата бе решила да почете с присъствието си.

Амеротке лично бе отишъл в двореца да съобщи за догадката си. Хатусу и Сененмут не губиха време, а се натовариха заедно с въоръжен ескорт на бойния кораб и поеха по реката. Глашатаи с рогове и раковини предупреждаваха всички останали плавателни съдове да се отдръпнат от пътя на голямата галера. Само Хатусу, Сененмут и личната им свита с маски на ястреби слязоха на брега. На Амеротке не му оставаше нищо друго, освен да чака и да се надява. Вече бяха

минали повече от два часа. От време на време зърваше движение, блясъка от оръжията на слънцето, над водата отекваше глухият тътен на кирките и на лопатите. Лоцман със зорък поглед посочи издигащия се над дърветата дим. След няколко минути съдията зърна да се задава царската носилка, в която Хатусу се бе скрила от слънцето. От острова прокътят рог и корабът изведнъж оживя, разнесе се тропот на боси крака, капитанът и кормчията крещяха заповеди. Греблата се вдигаха и спускаха като едно, галерата се приближи до брега, спуснаха мостчето, Хатусу се качи на борда и веднага се скри във великолепната каюта, облицована с кипарисово дърво. Амеротке бе поканен да се присъедини към височайшата двойка. Хатусу, усмихната като девойка, потупа възглавничките до себе си и пъкна чаша с изстуден плодов сок в ръката му. Надвеси се над него. Намазаното с благовонни масла лице блестеше от пот, очите ѝ искряха:

— Намерихме я, Амеротке! Намерихме Книгата на тайните! Беше закопана в средата на старото светилище. Намерихме я и я изгорихме — усмивката ѝ помръкна. — А сега се върни вкъщи. Утре лично ще въздам правосъдие.

Бойните колесници бяха строени в редица. Украсените с шарени пискюли коне пристъпваха назад-напред нетърпеливо, кочияшите цъкаха с език, напразно опитвайки се да успокоят породистите животни. Бяха излезли още преди зазоряване, тихо се бяха измъкнали от града и се бяха насочили към каменистата пустош на Червените земи, където вятърът все още разнасяше пясък в сумрака. В средата бе колесницата на Хатусу, облечена в пълни бойни доспехи. До нея стоеше Сененмут. Амеротке и Шуфой бяха в почетната колесница вдясно. Съдията се бе подпрял на перилата и се взираше в потискащата равнина. Беше уморен, уморен до смърт. Искаше да отведе Норфрет и децата обратно вкъщи, да поседне в овощната градина, да слуша песента на щурците и птиците, а не да бъде тук, в дивата пустош, пред кладата.

Преди да тръгнат от Тива, съдията бе слязъл в Дома на оковите, за да даде обещаната чаша с отровно вино на Луперна. Тя го погълна жадно, сви се на постелята в ъгъла и без да каже нито дума, премина от живота към смъртта. Сега бе ред на Мена. Той щеше да умре тук, на

предварително подготвената клада от бодливите храсталаци, които се издигаха от камънаците на десетина метра от колесниците. Беше омотан в овчи кожа и овързан със здрави върви, устата му бе запушена, очите му блестяха разгневено. Палачът с маска на ястреб наблюдаваше как помощникът му натиква затворника навътре в храсталаците, остриите тръни разкъсваха кожата му. Храстите бяха полети с масло, миризмата се усещаше отдалеч.

Хатусу сграбчи поводите и конете полетяха напред. Сененмут се наведе и взе запалената факла от ръката на палача. Колесницата набра скорост, факлата пращеше, огънят танкуваше на вятъра, впрягът стигна до храсталаците, изви и закръжи около тях. На третата обиколка Хатусу удържа конете, извика нещо, сграбчи факлата и я хвърли към храсталаците, които веднага избухнаха в пламъци. Само след няколко секунди от тялото и душата на главния писар Мена беше останала единствено купчинка пепел.

Хатусу обърна колесницата си към останалите и вдигна ръка на изток:

— Обвинителю Валу, някъде там шайка либийци държат в плен четири хесетки, отвлечени от храма на Изида — въпреки пращането на пламъците и свистенето на вятъра гласът ѝ отекваше силен и уверен. — Великата богиня майка желае от нас да поправим извършеното зло. Издирете престъпниците и им кажете, че богинята е изпратила слугите си да въздадат справедливост в Царството на двете земи. Сторете всичко необходимо, преговаряйте, воювайте, но доведете четирите момичета у дома — приближи колесницата си до колесницата на Амеротке. — А вие, Амеротке, се върнете в двореца, приберете съпругата си и се радвайте, че правдата възтържествува и Маат е доволна.

Издание:

Автор: Пол Дохърти

Заглавие: Възмездието на Изида

Преводач: Владимир Молев

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Труд“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Милена Грандева

Технически редактор: Станислав Иванов

Художник: Виктор Паунов

Коректор: Юлия Шопова

ISBN: 954-528-526-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1785>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.